SISMANOGLIO
MEGARO

ΘΕΟΛΟΓΟΥ Χ. ΜΑΚΡΗ

5520

ΟΙ
ΞΕΧΑΝΙΑΡΙΔΕΣ

ΚΩΜΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

ΠΡΩΤΥΠΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ

ΤΡΙΠΡΑΚΤΟΝ

«Δὲν ἦτο ΘΕΑΤΡΟΝ ἐκεῖνο, ἐν τῷ ὁποίῳ εἶδον μόνον, ἤκουσα, ἐγέλασα, ἔκλαυσα, διῆλθον τὴν ἑσπέραν καὶ διεσκέδασα οὐδὲν δὲ ἔμαθον».

ΔΟΥΜΑΣ ΥΙΟΣ

ΕΝ ΔΑΡΔΑΝΕΛΛΙΟΙΣ-Τύποις «Ἑλλησπόντου»

Θ. Χ. Μακρή

ΤΟΙΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ

ΦΙΛΟΙΣ

ΤΟΥ

ΘΕΑΤΡΟΥ

ΑΝΑΤΙΘΗΣΙΝ

Ὁ συγγραφεὺς
Θ. Χ. ΜΑΚΡΗΣ

ΣΗΜ. α')—Οὐδενὶ ἐπιτρέπεται ἡ παράστασις τοῦ ἔργου ἄνευ προηγουμένης ἀδείας τοῦ συγγραφέως.
β') Πᾶν ἀντίτυπον φέρει τὴν ἰδιόχειρον ὑπογραφὴν τοῦ συγγραφέως.

© ΙΟΝΙΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Παροτρυνθεὶς οὐχὶ ὑπὸ τοῦ ζήλου, ὅπως τύχω δάφνης φιλολογικῆς, ἀλλ' ἁπλᾶς ὑπὸ τοῦ πόθου, ὅπως μετὰ πολυετῆ ἀπὸ ***Σκηνῆς*** πεῖράν μου ὡς ἐρασιτέχνου ἀφ' ἑνὸς προσφέρω μικράν τινα ὑπηρεσίαν εἰς τοὺς φίλους τοῦ ***Θεάτρου,*** ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅπως δώσω νύξιν εἰς τοὺς δυναμένους νὰ δρῶσι φιλολογικῶς, προέβην εἰς τὴν ἔκδοσιν τῶν ***Ξεχανιάριδων.***

Ἡ γλῶσσα τοῦ ἔργου δὲν ἐτηρήθη ἐνιαία, ἀλλ' ἀφέθη ποικίλλουσα ποῦ μὲν καθαρεύουσα, ποῦ δὲ ἁπλῆ καὶ δημώδης ἀναλόγως τοῦ ποιοῦ καὶ τῆς μορφώσεως τῶν δρώντων προσώπων, οὐχὶ δὲ ἐπὶ τῷ σκοπῷ, ὅπως ἀντιπαρατεθῶσι τὰ γλωσσικὰ ἰδιώματα, περὶ τὰ ὁποῖα ἄλλως τε εἰδικώτερον ἀσχολοῦνται αἱ ἀντιφρονοῦσαι ***Γλωσσικαὶ Σχολαί.***

Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὴν οὐσίαν, τὴν πλοκὴν καὶ τὴν λοιπὴν ἐν γένει ἐσωτερικὴν τοῦ ἔργου οἰκονομίαν, καθὼς καὶ τὴν σύνθεσιν τῶν ᾀσμάτων, δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι τὸ ἔργον θέλει τύχῃ τῆς ἐπιεικοῦς κρίσεως τῶν εἰδημόνων περὶ τὰ τοιαῦτα

Ἐκφράζω μυρίας εὐχαριστίας τοῖς προθύμως ἀναλαβοῦσι τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν,καὶ ἅπασι τοῖς κ.κ. συνδρομηταῖς τοῦ ἔργου εὐχόμενος ὅπως ὁ ζῆλος ἀμφοτέρων χρησιμεύσῃ ὡς καλὸν παράδειγμα, παρὰ δὲ τῶν συνδρομητῶν ἐκείνων, ὧντινων τὰ ὀνόματα δὲν ἐδημοσιεύθησαν λόγῳ τῆς μὴ ἐγκαίρου ἀποστολῆς τῶν σχετικῶν ἀγγελιῶν, ζητῶ συγγνώμην.

Ἐν Μαδύτῳ, τῇ 1ῃ 7)βρίου 1913.

Ὁ συγγραφεὺς

Θ. Χ. Μακρης

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΠΕΤΗΣ, μαιευτήρ.
ΚΑΛΛΙΟΠΗ, σύζυγος.
ΝΙΚΟΣ, υἱός, διδάκτωρ τὰ νομικά.
ΘΩΜΑΣ,πατὴρ τῆς Καλλιόπης, γέρων,ἀπόμαχος συνταγματάρχης.
ΜΙΧΑΛΗΣ, ὑπηρέτης «*ΞΕΧΑΝΙΑΡΗΣ*».
ΤΑΣΩ, ὑπηρέτρια.
Μ. ΠΑΣΠΑΤΤΗΣ, Κορίνθιος εἰσοδηματίας.
Χ. ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ, φίλος τοῦ Θωμᾶ.
Γ. ΒΛΑΣΤΑΡΗΣ, ἔμπορος.
ΘΑΝΑΣΗΣ, μεσῆλιξ βοσκὸς χωρικός.
Παιδίον.
Ἐφημεριδοπῶλαι πλανόδιοι.

Ἡ σκηνὴ ἐν Ἀθήναις.

ΠΡΑΞΙΣ Α'.

Ἡ Σκηνὴ παριστᾷ δωμάτιον διημερεύσεως. Ἀριστερᾷ κουζίνα καὶ ἄλλα δωμάτια. Δεξιᾷ ἡ εἴσοδος τῆς οἰκίας, ὁ ἀντιθάλαμος καὶ τὰ δωμάτια τῶν ὑπηρετῶν. Εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου τράπεζα καὶ καθέκλαι 5-7. Ὡρολόγιον ἢ τῆς τραπέζης ἢ τοῦ τοίχου. Κάτοπτρον εἰς τὸ βάθος μὲ κονσόλ. Μέρος πρὸς ἀνάρτησιν πίλων καὶ φορεμάτων κ.τ.λ.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Μιχάλης καὶ εἶτα ***Τασὼ*** ἔξωθεν

(Ἀρθείσης τῆς αὐλαίας ἡ σκηνὴ κατ' ἀρχὰς σκοτεινή· σιγή ἐπί τινα χρόνον· εἶτα εἰσέρχεται ὁ Μιχάλης κρατῶν ἀνημμένον κηρίον, τὸ ὁποῖον θέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης).

Μιχάλης. — (*Μόνος χαμηλῇ τῇ φωνῇ.*) Ὅλοι κοιμοῦνται ἥσυχα! (*Ἐλθὼν πρὸς τὸ δωμάτιον τῆς Τασώς.*) Ἡ Τασὼ ἀκόμα ροχαλίζει ἐκεῖ μέσα! Ροχάλιζε, Τασώ! Μὰ ἔτσι θὰ μᾶς ξυπνήσῃς τὸ Γέρω Πασπάττη τὸ μουσαφίρη μας!..... Καθόλου νὰ μὴν εἰμπορέσω νὰ κοιμηθῶ ἀπόψε! Ἕνα διάστημα μὲ πῆρε ὀλίγο ὁ ὕπνος. Ἀλλὰ τί ὄνειρο ἦταν ἐκεῖνο, ποῦ μ' ἔκαμε νὰ πεταχτῶ ὁλόρθος! Ἂν ἠμποροῦσα, ἂς κάλυφτα μμάτι! Ὄνειρο ἐκεῖ πέρα! Μοῦ φάνηκε, πῶς ἕνας μουσιοὺς ἐμβῆκε μέσα στὸ σπίτι, ἅρπαξε στὴν ἀγκαλιά του τὴν Τασὼ καὶ ἔκαμε νὰ φύγῃ. Ποιός, λέτε, νὰ ἦταν αὐτὸς ὁ μουσιούς; Ὅλος κι' ὅλος ὁ Μῆτσος τοῦ Καραχάλιου. Δὲν

χάνω καιρό! Χύνομαι τότε ἐγὼ ἀγριεμμένος· ἁρπάζω τὴν Τασὼ πρῶτα πρῶτα, ποῦ ξεφωνοῦσε, τοῦ κάμνω ἐκείνου ἔπειτα τὸ πρόσωπο ἰχνογραφία καὶ τοῦ κλείω σὰν τὴ κλέφτρα τὴ γάτα μισὸν μέσα καὶ μισὸν ἔξω, ἕως ποῦ τὸν ἔσκασα! Σ' αὐτὸ ἐπάνω 'ξύπνησα τρομαγμένος! (*συλλογίζεται*). Εἶπα, πῶς τὸν ἔκλεισα μέσα καὶ ἔξω, καὶ 'θυμήθηκα. πῶς δὲν ἔκλεισα τὴν πόρτα χθὲς τὸ βράδυ! Γιὰ νὰ ἰδῶ!.... (*ὑπάγει καὶ μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει μὲ τὸ κηρίον*). Ἂν ἀγαπᾶτε, ἡ πόρτα ἀνοικτὴ ἕως 'πίσω! Καὶ ἡ γάτα ἐπάνω στὸ κατῶφλι φύλακας μὲ αὐτιὰ τεντωμένα! Νὰ τὸ ὄνειρο! Γιὰ νὰ μὴ γίνῃ κἄμμιὰ κλοπή, κἀνένα κακὸ στὸ ἁγιόσπιτο τοῦτο, ἡ καλή μου τύχη ἔδιωξε τὸν ὕπνο καὶ μ' ἔβαλε χωρὶς νὰ εἰξεύρω, νὰ φυλάγω ὅλη νύκτα. Μὴ βλέπετε λοιπόν, ποῦ εἶμαι ξεχανιάρης! Κυττάξετε, ποῦ εἶμαι τυχηρός, ποῦ ἡ καλή μου τύχη διορθώνει τὰ ξεχάσματα. Καὶ ἡ Τασὼ π. χ. δὲν βλέπει, ἂν εἶμαι ξεχανιάρης ἢ δὲν εἶμαι. Κυττάζει τὴ χρυσῆ μου τύχη. Ὅπως λέγει καὶ ὁ λόγος: «Μὴ κυττάζετε τὰ στραβά μου τὰ πόδια, μόνον κυττάζετε τὴ χρυσῆ μου μοῖρα». 'Αλλὰ τί νὰ σημαίνῃ ἆρά γε τοῦ Μήτσου ἡ κουτουράδα νὰ κλέψῃ τὴ Τασώ;.....

Τασώ. — (*Ἔσωθεν τοῦ δωματίου της χαμηλῇ τῇ φωνῇ*). Ποιὸς ὁμιλεῖ ἔξω τέτοια ὥρα; Μιχάλη, σὺ εἶσαι;

Μιχάλης. — ('Ερχόμενος πλησίον καθησυχαστικῷ τρόπῳ). 'Εγὼ εἶμαι Τασώ!

'Εγὼ εἶμαι! μὴ φοβᾶσαι!

Τασώ. — Εὐλογημένε, τί τρόπος εἶνε αὐτός;

Μιχάλης. — (*Ἰδὼν ἀπὸ τὸ παράθυρον*). Τί; Τί; Τί τρόπος εἶνε αὐτός; Χέ! Νὰ εἶνε τρόπος, ποῦ ἀρχίζει νὰ φέγγῃ καὶ πρέπει νὰ ἑτοιμασθῇς, κυρία 'Αραβέλλα..... Φθάνει πλειὰ τόσο ρουχάλισμα! Ὁ κὺρ Πασπάττης, ὅπου εἶνε θὰ σηκωθῇ, καὶ πρέπει νὰ εἶσαι στὴ κουζίνα. Τἄκουσες, διευθύντρια τῆς κουζίνας;

Τασώ. — (*Εἰρωνικῶς*). Καλά! καλά! Τώρα ἀμέσως, κὺρ διευθυντή. Ἅμα διατάξῃ, βλέπεις, ὁ Μιχάλης ὁ directoros εἶνε ὡς νὰ διατάζῃ ὁ Κύριος.....

Μιχάλης. — Κορόϊδο ζωντανό!..... (*εἶτα ἀποσυρθείς*) Νὰ ξεχάσω, λέγει, νὰ κλείσω τὴν πόρτα! Τὸ ὄνειρο ἔπειτα! Μῆτσο, ἔλα νὰ τὴν πάρῃς στὸ ξύπνο! Ἔλα χάρισμά σου. (*συλλογιζόμενος*) Τώρα, ποῦ 'πῆγα νὰ ἰδῶ, ἔκλεισα ἢ δὲν ἔκλεισα τὴ πόρτα: (*συλλογιζόμενος*) Ἔκλεισα! Ἔκλεισα! 'Αλλά!..... ἂς 'πάγω νὰ ἰδῶ! (*ἐνῷ ὑπάγει συναντᾷ τὴν Τασὼ ἐξερχομένην τοῦ δωματίου της καὶ εἰσερχομένην εἰς τὴν σκηνήν.*)

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Μιχάλης καὶ *Τασὼ*

Τασώ. — (*Εἰσερχομένη*) Τί ἔπαθες καὶ μᾶς 'σηκώθηκες ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα; Βρυκολάκιασες; Ὑπνοβάτιασες; Μὲ ποιὰ—ὄχι μὲ ποιὸν ἤθελα νὰ 'πῶ—ὡμιλοῦσες;

Μιχάλης. — Χμμ! Καλά! καλά! ἔπρεπε νὰ σ' ἀφήσω νὰ σοῦ κλέψῃ ὁ Μῆτσος, καὶ νἄβλεπες ἐσύ!

Τασώ. — Νὰ μοῦ κλέψῃ ὁ Μῆτσος! (*κατ' ἰδίαν*) Χριστέ μου, μὴ σάλεψε τὸ μυαλό του! Ὡμιλοῦσε καὶ μόνος του!..... (*πρὸς αὐτόν*) Καὶ ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ Μῆτσος!

Μιχάλης. — Ὁ Μῆτσος τοῦ Καραχάλιου. Τί! κάμνεις, πῶς δὲν τὸν ξεύρεις; Χμμ!

Τασώ. — Κύριε ἐλέησον! (*σταυροκοπουμένη*).

Μιχάλης. — Δόξα Πατρί! 'Αμήν! (*σταυροκοπούμενος*).

Τασώ. — Ὁ Μῆτσος νὰ μοῦ κλέψῃ!..... Γι' αὐτὸ θὰ 'φύλαγες σκοπὸς ἀπόψε! Ἔ; (*κατ' ἰδίαν*) Θὰ σαλέψῃ καὶ τὸ δικό μου τὸ μυαλό! Ἄχ, Χριστέ μου!.....

Μιχάλης. — Ὄχι, βρὲ Τασώ, στ' ἀλήθεια· στὸ ὄνειρο!

Τασώ. — Τί στὸ ὄνειρο;

Μιχάλης. — Νὰ δηλ. εἶδα στὸ ὄνειρό μου, πῶς σ' ἔκλεψε ὁ Μῆτσος, ἀλλὰ τὸν 'πρόφθασα καὶ τὸν ἔσκασα σὰν γατί.

ISMANOGLIO

Τασώ. — Ἄ! τὸ εἶδες στὸ ὄνειρό σου!.....

Μιχάλης. — Ἀμή!.....

Τασώ. — Ὀνείρατα φαντάσματα λοιπόν.....

Μιχάλης. — Ἀλλὰ ἕως τώρα δὲν ἠκοιμήθηκα ἀπὸ τὴ τρομάρα..... ποῦ - .....

Τασώ. — (*Διακόπτουσα*). Δὲν τῶξευρα ἡ καϋμένη, πῶς γιὰ μένα ἔπῆρες τέτοια τρομάρα, γιὰ νὰ σοῦ δώσω νὰ πιῇς ὀλίγο νερὸ μὲ ἀλεῦρι.....ἢ κάτι ἄλλο νὰ σοῦ κάμω γιὰ τὸ φόβο.....(*ἀκούσαντες βήματα ἐκ τοῦ δωματίου τῆς Κυρίας των φεύγουσιν ἀμφότεροι τάχιστα εἰς τὴν κουζίναν· μικρὰ σιγὴ· μεθ' ὃ εἰσέρχεται ἡ Καλλιόπη*).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Καλλιόπη μόνη

Καλλιόπη. — (*Εἰσελθοῦσα καὶ ἰδοῦσα τὸ κηρίον ἀνημμένον ἐπὶ τῆς τραπέζης*). Τέτοια ὥρα κηρὶ ἀναμμένο! (*ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος τῆς κουζίνας*) Μιχάλη! Τασώ! Ποιὸς τὸ ἄναψε τὸ κηρί; (*λαβοῦσα δῆθεν ἀπάντησιν ἐκ τῆς κουζίνας μὴ ἀκουομένη εἰς τὸ πλῆθος*). Καλά· καὶ ἔπειτα, ἀφοῦ εἶδες πῶς ἔφεξε, δὲν τῶσβυνες; (*λαβοῦσα ἀπάντησιν ὡς καὶ πρότερον*). Θὰ ξεχασθῇς καὶ σὺ ὁ ἴδιος κἀμμιὰ ἐμέρα!....(*ἔρχεται καὶ τὸ σβύνει, μεθ' ὃ κυττάξασα τὸ ὡρολόγιον*). 7 1)2. (*Ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος τῆς κουζίνας*). Κύτταξε, Τασώ, ἐπάνω, ἂν ἔχῃ νερὸ τὸ λαβομάνο! Νὰ βάλῃς μοσχοσάπουνο ἄλλο· προσόψι ὁλοκάθαρο, καὶ τὴν ἄλλην κολώνια. Σιγὰ ὅμως νὰ μὴ ξυπνήσῃς τὸν κὺρ Πασπάττη, ἂν κοιμᾶται ἀκόμα. Σύ, Μιχάλη, νὰ κυττάξῃς γιὰ τὸ γάλα μιὰ στιγμή. (*Ἔρχεται πρὸς τὸ μέσον τῆς σκηνῆς*). Πῶς τὰ βαρύνομαι τὰ μουσαφιριά!..... (*Κατοπτρίζεται ἐπί τινα λεπτά, ἵνα διορθώσῃ τὴν κόμην της*).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Μιχάλης, Καλλιόπη

Μιχάλης — (*Εἰσελθὼν μὲ δοχεῖον ἀνὰ χεῖρας*) Κυρία, πηγαίνω γιὰ τὸ γάλα.

Καλλιόπη. — Ἄκουσε. Γιὰ νὰ μὴν ἀργήσῃς, νὰ πάρῃς ἀπὸ τὸ Μανιάτη, ποῦ εἶνε στὴ γειτονιά μας. Ἂν σ' ἐρωτήσῃ, γιατί δὲν ἐπήραμε τόσες ἐμέρες γάλα, λέγεις, πῶς μεταχειρισθήκαμε Nestlé.

Μιχάλης. — (*Φεύγων*). Τοῦ κουτιοῦ δηλαδή. Μάλιστα...

ΣΚΗΝΗ Ε'.

Καλλιόπη, Τασὼ

Καλλιόπη. — (*Ἐξακολουθεῖ τὸν καλλωπισμόν της, μεθ' ὃ ἐλθοῦσα πρὸς τὸ παρασκήνιον τοῦ δωματίου της*). Σηκώθηκες Γεώργη; Δὲν εἶνε πρωΐ ἀκόμα;

Γεώργιος. — (*Ἔσωθεν*). Δὲν εἶπεν ὁ κ. Πασπάττης, ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ σηκωθῇ πολὺ πρωΐ, διὰ νὰ τελειώσῃ κάτι ἐργασίας του, πρὶν φύγῃ; Τὸ ἐξέχασες ἀμέσως ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ, ἕως σήμερον!;

Καλλιόπη. — Καλὰ λέγεις. Ἀλλὰ θαρρῶ, πῶς περιπατεῖ ἐπάνω στὸ δωμάτιό του· θὰ ἐσηκώθηκε, φαίνεται...

Τασώ.— (*Εἰσερχομένη*). Κυρία, ὁ μουσαφίρης ἐσηκώθηκε.

Καλλιόπη. — Ἑτοίμασε λοιπὸν τὰ σερβίτσια. Τὸ γάλα, ὅπου εἶνε, θὰ ἔλθῃ. Κάμε γρήγορα.... (*Φεύγει*).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

Τασὼ

Τασώ. — (*Ἀνοίγει τὸ ἐρμάριον ζητοῦσα δῆθεν κάτι· διευθετεῖ τὰ χρειώδη τυῦ δίσκου ἐν μικρᾷ σιγῇ, εἶτα*) Μ' ἀγαπᾷ κ' ἐκεῖνος, ἀλλά, θαρρῶ, περισσότερον ἀπὸ ἐμένα, καὶ φοβοῦμαι νὰ μὴ πάθῃ τίποτε. Ὅποιος πεινᾷ πῆττες ὀνει-

ρεύεται. Στὸ ὄνειρό του βλέπει, πῶς μοῦ κλέπτουν, τρομάζει, καὶ ἔπειτα ὅλη τὴ νύκτα δὲν κοιμᾶται. Ἀλλὰ δὲν ἦλθε νὰ φέρῃ τὸ γάλα. Ἔχει γοῦστο νὰ ξέχασε, γιὰ τί πρᾶγμα ἐπῆρε τὸ κατσαρόλι! Δὲν τῶχει δὲ καὶ γιὰ τίποτα νὰ κοιμηθῇ κάπου ἀπὸ τὴν ἀγρυπνιά, ποῦ τράβηξε ἀπόψε. Ἀλλὰ (*ἀκούει βήματα*) θαρρῶ, πῶς ἔρχεται... (*πρὸς αὐτὸν εἰσερχόμενον*). Ἔλα γρήγορα καὶ ἐσηκώθηκε ὁ κὺρ Πασπάττης (*λαμβάνει τὸ δοχεῖον καὶ φεύγει*).

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Μιχάλης μόνος

Μιχάλης. — (*Εἰσελθὼν ἤδη*). Κἀνένα ὄνειρο κι' αὐτὸς θὰ εἶδε!... Πῶς σᾶς φαίνεται, βρὲ παιδιά, νὰ ἔλθῃ ὁ Μῆτσος τοῦ Καραχάλιου, λέγει, νὰ κλέψῃ τὴν Τασώ. Ὄνειρο μιὰ φορὰ κυττάξετε! Ἐδῶ κάτι δουλειὰ τρέχει! Μωρ' Μῆτσο, ποῦ βάζεις τὸ κεφάλι σου; Μαῦρο καὶ κολοβὸ φεῖδι, ποῦ σ' ἔφαγε. Καὶ 40 δράκοι ἂν πάρῃς ἀπὸ τὰ παραμύθια, καὶ μοῦ τοὺς φέρῃς γιὰ νὰ μοῦ τὴν κλέψουν, στὸ σουβλὶ ὅλους ἕνα ἕνα σᾶς πέρασα καὶ πᾶτε. Χμμ!... Ἐδῶ ὁ Καραχάλιος κάτι θέλει νὰ κάμῃ! Ναί! φανερὰ πλέον πράγματα.... Χμμ! Ἐπειδή, κὺρ Καραχάλιο, ἡ Τασὼ εἶνε χωριανή σου, τί μὲ τοῦτο; Τὸ παίρνει νὰ ἰδοῦμε τὸ ἀγαθό σου τὸ ξημέρωμα; (*μετὰ θυμοῦ*) Βρὲ τὴν Τασώ, ποῦ μεγαλώσαμε ἀπὸ μικρὰ μαζῆ ἀγαπημένα, ποιὸς ἠμπορεῖ νὰ μοῦ τὴν πάρῃ; (*εἰρωνικῶς*). Ἔλα, Μῆτσο! Ἔλα, πεντόδραχμο νὰ σοῦ κάμω τὸ θᾶμά σου, νὰ δηλαδὴ ὅπως σ' ἔκαμα στὸ ὄνειρο! Ἔλα, ἀρετόκριτε! Ἔλσ, νὰ σοῦ πετάξω τὴν προβιά, ἐρωτοχτυπημένε! Χμμ! *μετὰ καχυποψίας*). Αὐτὸ τὸ ὄνειρο γιατὶ νὰ τὸ ἰδῶ; Κάτι κακὸ γιὰ μένα θὰ σημαίνῃ. Καταλαβαίνω, πῶς ὁ Καραχάλιος κάτι θέλει νὰ κάμῃ! Ἄ! εἶνε κακὸς ἄνθρωπος! Χίλιες φορὲς τὸν ἄκουσα νὰ μοῦ λέγῃ, πῶς ἄλλοι ἀφεντάδες εἶνε πλειὸ καλοὶ καὶ χίλια τόσα.....Θέλει νὰ μοῦ κάμῃ νὰ φύγω, γιὰ νὰ τρυγήσῃ ἐκεῖνος τὴν ἀμυγδαλιά. Βρὲ Καραχάλιο, γιὰ

βάλε μὲ τὸ νοῦ σου, πῶς οἱ γονοί μας μᾶς ἀφῆκαν στὴς μάννας τὴ κοιλιά, καὶ πῶς ἡ μάννες μας στὴ γέννα μας ἐπάνω μᾶς ἀφῆκαν παντάρφανα, πῶς ἓξ μηνῶν ἐμὲ—ὅπως μᾶς λέγουν—καὶ δυὸ μηνῶν τὴ Τασὼ μικρὰ ὡς κουνουπάκια μᾶς ἐπῆραν ὡς ψυχοπαίδια στὸ ἁγιόσπιτο τοῦτο.....Πῶς θέλεις νά...., (*μετὰ θυμοῦ*) λέγε, κακοῦργε, πῶς θέλεις; (*Διακόπτεται ὑπὸ τῆς Τασὼς εἰσερχομένης αἴφνης*).

ΣΚΗΝΗ Η'.

Μιχάλης, Τασὼ

Τασώ. — (*Εἰσελθοῦσα*). Μιχάλη, ὁ ἀφέντης σοῦ θέλει μέσα (*κατ' ἰδίαν*). Πάλι μόνος του ὡμιλοῦσε! Παναγία μου, μὴν ἔπαθε τίποτε!

Μιχάλης. — (*Πνίξας τὸν θυμόν*). Τί μοῦ θέλει;

Τασώ. — Παράδες θὰ σοῦ δώσῃ, θαρρῶ,.....λεπτά...

Μιχάλης. — Μὰ βέβαια ὅλη νύχτα ἐφύλαγα σκοπός, καὶ δὲν πρέπει νὰ μοῦ δώσῃ ὀλίγα λεπτὰ γιὰ ριγάλο!.....

Τασώ. — Ὄχι μμάτια μου! Γιὰ νὰ ψουνίσῃς, θαρρῶ, γιὰ τὸ μεσημέρι.

Μιχάλης. — Ὦ! Ὦ! Μὰ σὰν ἔχω ἐγὼ ἐσένα τὸ ριγάλο τὸ ζωντανό.....

Τασώ. — (*Διακόπτουσα*). Ἄκουε νοστιμιάδες! Ἔλα καὶ περιμένει.

Μιχάλης. — (*Φεύγων*). Ἔλα καὶ σὺ μέσα μαζῆ μου νὰ μὴ σοῦ κλέψῃ ὁ Μῆτσος.

Τασώ. — (*Ἀκολουθοῦσα αὐτόν.*) Ὅλες τὲς ὧρες ἕνα τὲς ἔχεις.

ΣΚΗΝΗ Θ'.

Τασὼ καὶ *Νῖκος*

Νῖκος. — (*Εἰσελθὼν ἐκ τοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ δωματίου τοῦ πρωτοῦ φύγῃ ἡ Τασώ*). Ἄκουσε! Ἔφυγε ὁ κύριος Πασπάττης;

ISMANOGLIO

Τασὼ. — (*Στραφεῖσα*). Ὄχι· μέσα εἶνε καὶ θὰ φύγῃ τώρα.

Νῖκος. — (*Ἐπιστρέφων εἰς τὸ δωμάτιόν του*) Κύτταξε, ἂν τυχὸν γείνῃ λόγος γιὰ μένα, εἰπέ, ὅτι δὲν ἐσηκώθηκάκόμη (*φεύγει*).

Τασὼ. — (*Φεύγουσα*). Ἐτρόμαξα! Νά, εἶπα, ὁ Μῆτσος, ποῦ εἶδε ὁ Μιχάλης εἰς τὼνειρό του (*χαριέντως*).

ΣΚΗΝ Ι΄.

Μικρὰ σιγή· εἶτα ἐν συνοδείᾳ εἰσέρχονται ἀριστερόθεν ὁ Γεώργιος, ἡ Καλλιόπη καὶ ὁ Πασπάττης.

Γεώργιος. — (*Μεγαλοφώνως πρὸς τὸν Πασπάττην*). Λοιπὸν πηγαίνωμεν.

Πασπάττης. — (*Ἀκούσας*). Μάλιστα! Μάλιστα! (*Μεθ' ὃ ὁ Γεώργιος καὶ ὁ Πασπάττης χαιρετῶσι, μὲ ἀποκάλυψιν τῶν πίλων, τὴν Καλλιόπην*).

Καλλιόπη. — (*Ἀντιχαιρετῶσα*). Νὰ μὴ μᾶς ἀργήσητε τὸ μεσημέρι, Γεώργη!..... (*ἀκολουθεῖ αὐτοὺς μέχρι τοῦ παρασκηνίου, μεθ' ὃ ἐπιστρέφουσα εἰς τὸ δωμάτιόν της*). Πάρα πολὺ κουφὸς ὁ καϋμένος!..... (*φεύγει*).

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

Νῖκος μόνος

Νῖκος. — (*Εἰσελθών*). Καὶ πάλιν ὁ κύριος Πασπάττης, ἐδῶ! Μᾶς ἠκολλήθηκε, ποῦ λέγει ὁ λόγος. σὰν ψεῖρα στὸ γιακά μας. Πρὸς τί, παρακαλῶ, κ. Πασπάττη, ἀποβλέπει ὁ ἐρχομός σου καὶ πάλιν; Ὁρίστε; Εἰς τὸ φλέγον ζήτημα; Ὤ!..... Σιγὰ νὰ μὴ σᾶς κτυπήσῃ στὸ κεφάλι ἡ ζέστη..... Ἀλλὰ εἶνε πολὺ περίεργοι μὰ τὴν ἀλήθειαν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰς σκέψεις των. Ἐπειδὴ ἠὐνοήθησαν ὑπὸ τῶν περιστάσεων καὶ ἔτυχε νὰ κατέχωσι μίαν κτηματικὴν καὶ χρηματικὴν περιουσίαν—ὢ τῆς πλουτοκρατίας!!!—νομίζουσιν, ὅτι εἶνε πολὺ εὔκολον. νὰ ἀγοράσωσιν ἕνα γαμβρὸν προσφέροντες τιμὴν μεγάλην καὶ μίαν νύμφην! Ἀλλά, κ. Πασπάττη, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἔρως.....ἔρως, ἄνευ τοῦ ὁποίου, ὡς λέγει ὁ Οὐγκώ, ὁ ἥλιος θὰ ἐσβύνετο, ἄνευ τοῦ ὁποίου οἱ ἄνθρωποι θὰ ἐβημάτιζον τετραποδητί....., νομίζει, ὅτι εἶνε εὔκολον δύο καρδίαι νὰ ἑνωθῶσιν; Λοιπόν, κ. Πασπάττη, γνώριζε καλῶς, ὅτι ἡ ἕνωσις δύο καρδιῶν δὲν εἶνε ἀποτέλεσμα ἐμπορικῆς πράξεως, οὐδὲ δύναται νὰ ἔχῃ ἐπ' αὐτῆς ἐπίδρασιν ἡ προσφερομένη μεγάλη ἢ μικρὰ τιμή! Τιμὴ δὲ ἐδῶ, κ. Πασπάττη, ἴσον προίξ. Ἡ προίξ, κ. Πασπάττη, δὲν εἶνε χοάνη ἑνοποιήσεως δύο καρδιῶν. Ἡ ἕνωσις δύο καρδιῶν εἶνε αἰσθηματικὴ ἢ μᾶλλον ἠλεκτρομαγνητικὴ ἕνωσις! Ἀλλὰ θὰ εἴπητε: ἐὰν ὑπάρχῃ τὸ λεγόμενον πεπρωμένον, τὸ λεγόμενον τυχηρόν, «τὸ γραφτὸ» κοινῶς, τὸ ὁποῖον βεβαίως δὲν ὑπάρχει, ἐὰν ὑπάρχῃ λοιπὸν καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀφήσῃ τις εἰς αὐτὸ νὰ εἴπῃ τὴν τελευταίαν λέξιν; Ἐδῶ πρέπει τις νὰ σταματήσῃ.....Δοιπὸν κ. Πασπάττη, ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ σᾶς φιλοξενήσωμεν καὶ σήμερον εἰς τὸν οἰκόν μας. Πολὺ ὡραῖα! Ἀναμφιβόλως βέβαια ἡ καρδιὰ τῆς ἀνεψιᾶς σου πάλλει τώρα παλμοὺς γλυκείας ἐλπίδος! (*εἰρωνικῶς· μεθ' ὃ λαμβάνων τὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης φάκελλον, ἐν ᾧ περιέχονται δικόγραφα, καὶ τὸν πῖλόν του ἐξέρχεται· μικρὰ σιγή.*)

ΣΚΗΝΗ ΙΒ΄.

Μιχάλης, Τασὼ

Μιχάλης. — (*Εἰσερχόμενος*). Ὡς πότε πλειὰ δοῦλος;

Τασώ. — (*Εἰσελθοῦσα*). Ὡς πότε πλειὰ δοῦλα;

Μιχάλης. — Τὸ μεσημέρι θὰ ἔχωμε τραπέζια καὶ σύρτα φέρτα.

Τασώ. — Αὐτὰ νὰ δοῦμε!

Μιχάλης. — Πόδια γερὰ νὰ παρακαλοῦμε νὰ ἔχωμε, Τασώ.

Τασώ. — Καὶ ὑπομονή!... Ἔ! τί νὰ γείνῃ! Τί θὰ σοῦ πῶ.... ἔφυγε καὶ ὁ Νῖκος;

Μιχάλης. — Θαρρῶ· (*μετά τινος ζηλοτυπίας δῆθεν*). Ἀλλὰ γιατί ἐρωτᾷς γιὰ τὸ Νῖκο, τί τρέχει; Ἔ; Χμμ!...

Τασώ. — Τίποτα.

Μιχάλης. — Πῶς τίποτα;

Τασώ. — Τίποτα καλέ.... πά...

Μιχάλης. — Δὲν θὰ μοῦ τὸ πῇς; (*μετὰ θυμοῦ*).

Τασώ. — Μὰ τί νομίζεις; Θαρρῶ, πῶς ὁ κύριος αὐτὸς γιὰ προξενειὰ μᾶς ἔρχεται.... Αὐτὸ εἶνε. Νὰ ἀπὸ κάτι λόγια, ποῦ ἔλεγε πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα ὁ Νῖκος, θαρρῶ, πῶς ἕνα τέτοιο φαγὶ μαγειρεύεται. Σὺ χάραξέ μου ὀλίγο καὶ ἐγὼ καταλαβαίνω. Καὶ τὸ Θεὸ μὲ τὸ νοῦ τὸν ηὗραν. Ἀπὸ τὰ σύννεφα νά παίρνῃς μυρωδιά.

Μιχάλης. — Αἴ, Τασώ! Ὅλα ἐγὼ τὰ καταλαβαίνω, μὰ κάμνω, πῶς δὲν τὰ καταλαβαίνω! Ἔχει γοῦστο Τασὼ (*γελῶν*), στὸ τραπέζι ἐπάνω νἄλθῃ κἀνεὶς νὰ ζητήσῃ τὸν ἀφέντη μας γιὰ καμμιὰ γέννα, σὰν πῶς μᾶς συμβαίνει πολλὲς φορές, ξεύρεις, καὶ νὰ μᾶς ἀφήσῃ τὰ τραπέζια στὴ μέση καὶ τὸν Πασπάττη μπουρέκι.... (*συνελθών*). Βρὲ ποῦ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! Πιάσαμε τὰ λόγια καὶ ξέχασα νὰ πάγω τόση ὥρα νὰ ψωνίσω!... (*λαμβάνων τάχιστα ἐκ τῆς κουζίνας καλάθιον φεύγει*).

Τασώ. — (*Μόνη*). Πήγαινε, Μιχάλη, νὰ ψωνίσῃς!... Σὲ μένα τὴν καϋμένη ὁ Θεὸς πλειὰ ἂς γείνῃ προξενήτης. Αἴ! Τασώ! Δὲν πηγαίνεις στὴ κουζίνα σου; Τί κάθεσαι; Ἔχει ὁ Θεὸς καὶ γιὰ σένα! (*ἀκούσασα βήματα*). Ἔρχεται καὶ ἡ Κυρία (*φεύγει τρέχουσα ἀκροποδητί*).

ΣΚΗΝΗ ΙΓ΄.

Καλλιόπη καὶ εἶτα ***Θωμᾶς***

Καλλιόπη. — (*Εἰσελθοῦσα βλέπει τὸ ὡρολόγιον, μεθ' ὃ ἀπὸ τὸ παρασκήνιον πρὸς τὴν Τασὼ μεγαλοφώνως*). Δὲν ἦλθε, Τασώ, ἀκόμα ὁ Μιχάλης; (*μικρὰ σιωπή· εἶτα*) Ὁρίστε; Περίεργο πρᾶγμα!

Θωμᾶς. — (*Εἰσερχόμενος*). Θὰ πεταχθῶ, Καλλιόπη, νὰ ἰδῶ (*φεύγει*).

Καλλιόπη. — (*Πρὸς ἐκεῖνον φεύγοντα*). Νὰ πάρῃς καὶ λίγο τὸν ἀέρα σου πατέρα! (*εἶτα καὶ μόνη*). Ποῦ εἶνε τώρα καὶ ὁ Γεώργης; Τέλος πάντων αὐτοὶ οἱ ἄνδρες τὰ δικά τους δὲν τὰ βλέπουν! Ἡμᾶς μόνον μᾶς θέλουν εἰς ὅλα μὲ νοῦ τεφτέρι! Ἀλλὰ θὰ πῆτε σεῖς: «Δὲν ἔχουν δίκαιο οἱ καϋμένοι; Ἐκεῖνοι πῶς ἔχουν τὴν φροντίδα διὰ τὰ ἔξω; Ἡμεῖς αἱ γυναῖκες ἂν δὲν ἔχωμε τὸ νοῦ μας στὸ σπίτι μέσα, ποῦ ἀλλοῦ πρέπει νὰ τὸν ἔχωμε; Ὅλες αἱ φροντίδες τοῦ σπιτιοῦ μέσα σὲ μᾶς ἀπομένουν». Μάλιστα! Τὸ παραδέχομαι! Ἀλλὰ πρῶτα σεῖς, ποῦ λέγετε αὐτά, δὲν τυχαίνει κσμμιὰ φορὰ νὰ ξεχάσητε; Καὶ δεύτερον οἱ ἄνδρες σας.....—δὲν εἰξεύρω, τί κάμνουν αὐτοί, ὁ ἰδικός μου τοὐλάχιστον, ποῦ μὲ κάμνει παρατηρήσεις, διότι ξεχνῶ, εἶνε ὁ πρῶτος ξεχανιάρης.—Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε! Τὸν ἀγαπῶ καὶ τὰ καταπίνω ὅλα. Ἔχομε δὰ καὶ ἕνα ὑπηρέτη, ποῦ ὁ νοῦς του εἶνε στὰ πόδια του. Ὅ,τι ἀφίνω νὰ ξεχάσω ἐγὼ ἢ κἀνεὶς ἄλλος μέσα στὸ σπίτι, τὸ ξεχνᾷ ἐκεῖνος. Τὸ ἴδια καὶ ἡ ὑπηρέτριά μας. Ἔλα πάλιν, ποῦ αὐτοὶ εἶνε ἡ εὐτυχία τοῦ σπιτιοῦ μας, ποῦ, ἀφ' ὅτου τοὺς ἐπήραμε ἀπὸ μωράκια, μᾶς πηγαίνουν ὅλα δεξιά, ὅλα βολικά! Παρακάτω δὲν πέφτει καὶ ὁ Νῖκός μας. Μόνον ὁ πατέρας μου μ' ὅλα του τὰ γηρατεῖα δὲν ξεχνᾷ. Τέλος ὅλοι μας ἐδῶ μέσα εἴμεθα ἀπὸ μιὰ πάστα! Τί νὰ τὸ κρύψω;

Μιχάλης. — (*Ἔξωθεν φωνάζων*). Κυρία! Κυρία!

Καλλιόπη. — (*Ἐκ τοῦ παρασκηνίου*) Ποιὸς εἶνε ἔξω; Τί θέλει; (*ἰδοῦσα*) Ἄ! σὺ εἶσαι, Μιχάλη; Ἔλα πλειά, ξεχρόνιασες!..... (*ἔρχεται πρὸς τὰ ἔσω*)

ΣΚΗΝΗ ΙΔ΄.

Καλλιόπη καὶ ***Μιχάλης***

Μιχάλης (*Εἰσερχόμενος μὲ τὸ καλάθιον*). Ἐγὼ εἶμαι, Κυ-

ρία! Ξέχασα νά..... (*συλλογίζεται*) ξέχασα νά..... (*κατορθώνει νὰ ἐνθυμηθῇ*).

Καλλιόπη. — (*Κατ' ἰδίαν*). Γιὰ δὲς 'ξέχασα κι' ἐγώ, νὰ πῶ τὴν Τασὼ νὰ ἀνάψῃ τὴ φωτιά! (*εἶτα πρὸς τὸν Μιχάλην*). Αἴ! τί ἔκαμες; Φέρε! Ἡ ὥρα πλησιάζει, καὶ θὰ ἔλθῃ ὁ ἀφέντης σου μὲ τὸ μουσαφίρη νὰ φάγουν, (*ἐρευνῶσα ἐν τῷ καλαθίῳ*) Τί 'πῆρες; (*ἰδοῦσα κενόν*). Βρὲ δὲν 'πῆρες τίποτε;

Μιχάλης. — Κυρία, τί μοὖπες νὰ πάρω;

Καλλιόπη. — (*Μετὰ θυμοῦ*). Βρέ, ἐγὼ σοῦ εἶπα; 'Εγὼ σοῦ ἔδωκα ἀπὸ τὸ πρωῒ λεπτὰ, γιὰ ὁ ἀφέντης σου; 'Αθεόφοβε, τί ἄλλο ἀπὸ κρέας, ἢ ψάρια θὰ σοῦ εἶπε νὰ πάρῃς;

Μιχάλης. — Ἄ! ναί· ὁ ἀφέντης μου..... 'ξέχασα... Ἄ! ναί· μοὖπε νὰ πάρω κρέας καὶ ψάρια..... (*συλλογιζόμενος κατ' ἰδίαν*) ἄλλο; ...,. ἄλλο; ..... (*ἐνθυμηθείς·*) Ἄ! ναί· πατάτες..... καὶ σάλτσα..... καὶ .....μακαρόνια.....

Καλλιόπη. — (*Ὡθοῦσα οἱονεὶ αὐτόν*). Λοιπὸν πήγαινε γρήγορα, ἀθεόφοβε! Θὰ μᾶς κάμῃς θέατρο στὸ ξένο τὸν ἄνθρωπο! θὰ φάγῃ καὶ βιάζεται νὰ φύγῃ μὲ τὸ τραῖνο!

Μιχάλης. — Μὰ βέβαια!..... (*Φεύγει ἡ δὲ Καλλιόπη ἔρχεται εἰς τὴν κουζίνα*).

ΣΚΗΝΗ ΙΕ΄.

Μιχάλης

Μιχάλης. — (*Μετ' ὀλίγον εἰσελθών*). Καὶ εἶνε ἕνας κουφούλιακας ὁ εὐλογημένος αὐτὸς ὁ μουσαφίρης, ποῦ διὰ νὰ ἀκούσῃ καλά, πρέπει νὰ πέφτουν κανονιὲς Σνάϊδερρρ! κανονιὲς σύστημα Δαγκλῆ..,.. (*γελῶν*). Ἔ! ὡς τόσο βρὲ παιδιά, δὲν εἶνε κἀνένας στὸ κόσμο, ποῦ νὰ μὴν ἔχῃ κουσοῦρι..... ποῦ νὰ μὴν ἔχῃ δηλ. κἄτι τι..,.,. Μήπως τάχα ἐγὼ δὲν ἔχω; Ἔχω καὶ παραέχω. Πέτε μου τώρα, πῶς τὸ κατάλαβα, πῶς εἶνε κουφούλιακας! Τί ἔκαμε λέγει; Νὰ δὰ ἡ ὥρα! Εἰμπορεῖ νὰ εἶμαι — καὶ εἶμαι — ξεχανιάρης, μὰ στὴν ἐξυπνάδα δὲν μοῦ τρῶς τὸ 'μμάτι, κὺρ κουφούλιακα!!!.... Μ' ἂν δὲν ἦταν

κουφούλιακας, πῶς ὁ ἀφέντης τὴν ἄλλη φορά, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ νὰ καταλάβῃ, 'φώναζε δυνατὰ στὰ αὐτιά του κοντά, ὅπως φωνάζουν τὰ παιδιὰ μὲς τὰ ἄδεια τὰ πιθάρια, τὰ βαρέλια;..... Ἡ Κυρία μου πάλι, ἐπειδὴ δὲν ἠμποροῦσε ἴσως νὰ φωνάξῃ, πῶς τὸν ἔκαμνε σημεῖα; (*κάμνει τὰς ἰδίας χειρονομίας, μὲ τὰς ὁποίας ἐκείνη ἔδιδε νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι εἰς τὰς 12 θὰ τὸν περιμένουν νὰ ἔλθῃ νὰ φάγῃ*). Στὰ τελευταῖα πλειὰ κατάλαβε, ἅμα ὁ ἀφέντης μου ἄλλη μιὰ φορὰ 'φώναξε μὲ ὅλα του τὰ δυνατὰ στὰ αὐτιά του κοντὰ κοντά: (*φωνάζων καὶ ἐκεῖνος δυνατά*). «Τὸ μεσημέρι θὰ φᾶμε ἐδῶ μαζῆ! θἄλθω νὰ σοῦ πάρω ἀπὸ τὸ καφενεῖο! Ἄκουσες;»

ΣΚΗΝΗ ΙΣΤ΄.

Μιχάλης καὶ ***Καλλιόπη***

Καλλιόπη. — (*Ἀκούσασα καὶ ἐρχομένη ἐκ τῆς κουζίνας*). Τί εἶνε; Τί τρέχει; Τί φωνὲς εἶνε αὐτές; Φωτιὰ στὸ γραφεῖο; Ἔ;..... (*εἰσελθοῦσα*). Βρὲ ἀθεόφοβε!..... 'Εδῶ; 'Εσύ;

Μιχάλης. — (*Ἐνθυμηθείς*). Ἄ! Κυρία..., (*τρομαγμένος*). Νὰ μοῦ σχωρέσῃς ..... 'ξέχασα ..... κρέας ..... ψάρια ..... (*ἐξερχόμενος*) πάτ-πατ-πατάτες ..... σάλτσα ..... μακ ..... μακαρόνια ..... (*φεύγει*).

ΣΚΗΝΗ ΙΖ΄.

Καλλιόπη μόνη

Καλλιόπη. — Ξέχασε, λέγει, ὁ ἀθεόφοβος! ὥστε ἐδῶ ἦταν τόση ὥρα! Περίεργο πρᾶγμα! (*κυττάζουσα τὸ ὡρολόγιον*). Ἔνδεκα καὶ τέταρτο!..... Ὡραῖα! Ὡραῖα! Ἔτσι δὰ γίνονται θέατρα οἱ ἄνθρωποι!.... (*μετά τινος ἡσυχίας*). Τέλος ἂς τὰ φέρῃ τοὐλάχιστον. Αἴ, ὀλίγες πριζόλες, ὀλίγα ψητὰ ἢ τηγανητὰ ψάρια, ὀλίγη σαλάτα, ὀλίγο τυρί..... κἄτι γίνεται. Ἀρκεῖ ὅμως νὰ τὰ φέρῃ. Ἦλθες Μιχάλη; Σιγά! Φύλαγέ τον νἄλθῃ τώρα. Αἴ, καὶ ἔπειτα ὁ κύριος Πασπάττης δὲν εἶνε

SISMANOGLIO PEGARO

ξένος. Τί καλὸς ὁ καϋμένος! Μόνον ποῦ εἶνε κουφός, καὶ τοῦτο κομματάκι τὸν πειράζει. Τὸ Νῖκό μας κσὶ καλὰ στὴν ἀνεψιά του· (*μικρὰ σιωπή· εἶτα μετὰ ἀμηχανίας αὐξανομένης ὁλονέν*). Ἀλλὰ δὲν φάνηκε καὶ ὁ πατέρας! Τόση ὥρα τί κάμνει καὶ δὲν ἔρχεται; Δὲν τὸν ηὗρε λέγεις; Νὰ ξέχασε, δὲν πιστεύω..... Ἀμ' ἔλα δά, εὐλογημένε, καὶ σύ! (*Κυττάζουσα τὸ ὡρολόγιον.*) Ὡραῖα!.... (*ἔρχεται εἶτα καὶ κυττάζει ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἂν ἔρχεται ἢ ὄχι, μεθ' ὃ ἐν ἀμφιβολίᾳ*).

Λέγεις, νᾶνε ἐκεῖνος; Ἄ! ναί· ἐκεῖνος εἶνε. Ἂς κυττάξω μιὰ στιγμή, ὡς ποῦ νὰ ἔλθῃ, τί κάμνει ἡ Τασὼ στὴ κουζίνα, γιατὶ κι' αὐτὴ εἶνε.....(*φεύγει καὶ μετά τινα λεπτά, προτοῦ φθάσῃ ὁ Θωμᾶς, εἰσέρχεται*).

ΣΚΗΝΗ ΙΗ΄.

Καλλιόπη, Θωμᾶς καὶ εἶτα *Μιχάλης*

Θωμᾶς. — (*Μετά τινα λεπτὰ εἰσερχόμενος*). Πουθενὰ δὲν τὸν ηὗρα, Καλλιόπη,

Καλλιόπη. — Τὸν Μιχάλη;

Θωμᾶς. — Τὸν Γεώργιον.

Καλλιόπη. — Φύλαγε τώρα λοιπόν.....

Θωμᾶς. — Καὶ ἔπειτα ὁ εὐλογημένος δὲν εἰξεύρει, ὅτι ἔχομεν μουσαφίρη; Δὲν ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ μίαν στιγμὴν νὰ ἰδῇ, καὶ ἔπειτα νὰ ὑπάγῃ νὰ μᾶς φέρῃ τὸν ἄνθρωπον; Μήπως ἦλθε κἀνεὶς καὶ τὸν προσεκάλεσεν εἰς κἀνένα ἄρωστον; (*κάθηται*). Οὔφ!

Καλλιόπη. — Δὲν ἐνθυμοῦμαι. Νὰ 'ρωτήσω τὴν Τασὼ (*ὑπάγει*).

Θωμᾶς. — Δὲν λυποῦμαι τίποτε, ποῦ θὰ γίνωμεν θέατρον εἰς τὸν κ. Πασπάττην.

Μιχάλης. — (*Εἰσερχόμενος μὲ τὸ καλάθιον ἀσθμαίνων*). Ἦλθα! Ποῦ εἶνε ἡ Κυρία;

Καλλιόπη. — (*Εἰσερχομένη*). Ἦλθες, προκομμένε; Πήγαινέ τα γρήγορα μέσα στὴν Τασώ..... (*Ὁ Μιχάλης ὑπάγει*).

Θωμᾶς. — Αἴ! Τί λέγει ἡ Τασώ; Τὸν ἐφώναξε κἀνείς, λέγει;

Καλλιόπη. — Ὄχι, λέγει, δὲν τοῦ ζήτησε κανείς.

Θωμᾶς. — Καὶ ἔπειτα τώρα ἀκόμη ἦλθον τὰ ψωνίσματα; Μὴ χειρότερα! (*σταυροκοπούμενος, εἶτα ἐγείρεται καὶ περιπατεῖ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὀλίγον θυμωμένος*). Καὶ νὰ βιάζεται ὁ ἄνθρωπος νὰ φύγῃ. Τί εἶνε αὐτά; .....Τί εἶνε αὐτά;.... (*ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ σπογγίζει ἐκ στενοχωρίας τὸν ἱδρῶτα, ὁ δὲ Θωμᾶς κάθηται*).

Μιχάλης. — (*Εἰσερχόμενος*). Κυρία, ἡ Τασὼ νὰ ἀρχίσῃ, λέγει, νὰ τηγανίζῃ τὰ ψάρια;

Καλλιόπη. — Ἀμή.... Καλὰ μοῦ λέγεις.... (*κατ' ἰδίαν*) ξέχασα, βλέπεις· (*πρὸς ἐκεῖνον*). Ναί, ναί· τὲς πριζόλες ὅμως, πές της, νὰ μὴ τὲς ψήσῃ ἀπὸ τώρα· ἂς ἑτοιμάσῃ καὶ τὴ σαλάτα· γιὰ τὰ μακαρόνια δὲν ἔχομε ὥρα, (*πρὸς αὐτὸν ἑτοιμαζόμενον νὰ φύγῃ*). Ποῦ εἶσαι; Κύτταξε ἔπειτα καὶ γιὰ τὸν ἀφέντη σου καὶ γιὰ τὸ Νῖκο, ποῦ εἶνε. Σᾶς φυλάγομε, πές τους.

Μιχάλης. — (*Στραφεὶς ἤδη*). Κυρία, στὴ κουζίνα εἶνε μόνον ἡ Τασώ. Λέγεις, νᾶναι ἐκεῖ τάχα μέσα κρυμμένος ὁ ἀφέντης καὶ ὁ Νῖκος; Ἄ, πά. Τώρα, ποῦ ἦλθα, μέσα στὴ κουζίνα ἦταν μόνον ἕνας ξένος γάτος, ποῦ κύτταζε τὰ ψάρια, σὰν πῶς κυττάζω κι' ἐγώ, ξεύρεις Κυρία μου, ἔτσι λόγια ἀνοιχτά. δηλαδὴ τὴ Τασοῦλα. Ξεύρεις.....

Καλλιόπη. — (*Μετὰ θυμοῦ*). Ὡραῖα. Πήγαινε γρήγορα καὶ κρῦψε τὲς βλακεῖές σου γιὰ ἐπιδόρπια τοῦ τραπεζιοῦ, ποῦ δίδει ὁ προκομμένος ὁ ἀφέντης σου..... (*ἐρχομένη πρὸς αὐτὸν ἀπειλητικῶς*).

Μιχάλης. — Ὅπως ἀγαπᾷς· (*Φεύγει*).

Θωμᾶς. —(*Καθήμενος ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ καὶ ἀναγινώσκων ἐφημερίδα, ἐγείρεται καὶ εἶτα*) Δὲν ἠμπορῶ νὰ τὰ ἀκούω αὐτὰ (*περιπατεῖ, ὀλίγον καὶ εἶτα κάθηται*).

SISMANOGLIO MEGARO

ΣΚΗΝΗ ΙΘ΄.

Καλλιόπη, Θωμᾶς καὶ Νῖκος

Νῖκος.— (*Εἰσερχόμενος*). Καλὴ 'μέρα. (*ἐξάγων τὸν πῖλον καὶ ἀναρτῶν*).

Ἀμφότεροι. — Καλὴ 'μέρα.

Νῖκος. — Μητέρα, πῶς ἔτσι 'σὰν στενοχωρημένη; Παπουλῆ μου, πῶς ἔτσι 'σὰν κουρασμένος; Ἤργησα ὀλίγον, εἶνε ἀληθές, παρὰ τὴν θέλησίν μου ὅμως. Πῶς δὲν ἦλθεν ἀκόμη καὶ ὁ πατέρας, μὲ τὸν κύριον Πασπάττην; Λέγετε τάχα νὰ εὗρεν ὁ Φίλιππος τὸν Ναθαναήλ; Ἐσκεπτόμην, πῶς ἐγὼ θὰ ἐδικαιολόγουν τὴν βραδύτητά μου, ἀλλὰ βλέπω, ὅτι..

Θωμᾶς. — (*Διακόπτων*) Ὁ πατέρας σου, παιδί μου, ποῦ δὲν ἐνθυμεῖται τί ἔφαγε χθὲς τὸ βράδυ, κυττάζει μόνον νὰ κάμνῃ παρατηρήσεις εἰς τὴν μητέρα σου, ὁσάκις συμβαίνῃ νὰ λησμονῇ τίποτε....

Νῖκος. — «Ἄνθρωπος δύο πήρας φέρων.....»

Μιχάλης.— (*Ἔξωθεν δυνατά*). Ἔρχεται Κυρία... (*Εἰσελθών*). Μόνος ὁ ἀφέντης ἔρχεται...

Ὅλοι. — Μόνος..... (*ἐγείρονται*).

Καλλιόπη. — (*Κυττάζουσα ἐκ τοῦ παραθύρου*). Ἐλᾶτε νὰ τὸν ἰδῆτε. Ἐλᾶτε. Περιπατεῖ 'σὰν νύφη. Ἀλλοίμονο.....

Ὅλοι. — (*Κυττάζουσιν ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ φαίνονται ἐστενοχωρημένοι*) Ἀλλοίμονον ! (*εἶτα κάθηνται εἰς τὰς θέσεις των*).

Θωμᾶς. — (*Μετὰ στενοχωρίας*). Καθὼς βλέπει κάτω καὶ σκέπτεται, μοὶ φαίνεται ὡς κἀνένας φιλόσοφος.

Νῖκος. — Θὰ συλλογίζηται ἴσως, πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ τὸ τετράγωνον τοῦ κύκλου !

ΣΚΗΝΗ Κ΄.

Οἱ αὐτοὶ καὶ Γεώργιος

Γεώργιος. — (*Μετά τινα λεπτά, κατὰ τὰ ὁποῖα οἱ λοιποὶ*

ἔβλεπον ὁλονὲν πρὸς τὴν εἴσοδον, εἰσερχόμενος) χαίρετε ! (*ἐξάγων τὸν πῖλον καὶ ἀναρτῶν*).

Ὅλοι. — Ἀντιχαίρετε.

Καλλιόπη. — (*Ἀνυπομόνως*). Καλέ, σᾶς περιμένομε τόση ὥρα..... Τί 'πάθετε σήμερα; Ποῦ εἶνε ὁ κ. Πασπάττης, ποῦ θὰ φάγῃ καὶ θὰ φύγῃ; Ἡ ὥρα εἶνε περασμένη. (*Δεικνύει τὸ ὡρολόγιον*). Γιὰ μήπως ἔφυγε; Μὴ χειρότερα. (*Σταυροκοπεῖται*).

Θωμᾶς. — Βέβαια;..... Εἶνε κατάστασις αὐτὴ Γεώργιε; Μὲ συγχωρεῖτε.....

Γεώργιος. — (*Ὅστις ἐν τῷ μεταξὺ ἤκουεν ἀπορῶν*) Ἀναί· μὲ συγχωρεῖτε. Σπουδαῖαι ὑποθέσεις, βλέπετε, μὲ ἔκαμαν νά..... Τώρα ἔρχομαι..... (*ἐξέρχεται μετὰ σπουδῆς ἀσκεπής· χωρὶς νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸς εἰς τοὺς ἄλλους*).

Μιχάλης. — (*Κατ' ἰδίαν*). Ὅλοι μας ἐδῶ μέσα καλοὶ εἴμαστε. Πᾶρε τὸν ἕνα χτύπα τὸν ἄλλον. Ξεύρεις, πῶς χορεύει ὁ κὺρ Πασπάττης ἀπὸ τὴ πεῖνα 'σὰν ἀσκαντζόχοιρος μὲ στὸ ταψί.....

Καλλιόπη. — Σπουδαῖαι ὑποθέσεις, λέγει, (*ἰδοῦσα τυχαίως τὸν πῖλον τοῦ Γεωργίου*). Μὴ χειρότερα..... Ἐβγῆκε χωρὶς καπέλλο. Μιχάλη. Μιχάλη. τρέχα, νὰ προφθάσῃς τὸν ἀφέντη σου νὰ τοῦ δώσῃς τὸ καπέλλο, ποῦ καυχᾶται, πῶς δὲν ξεχνᾷ. (*δίδει εἰς τὸν Μιχάλην*).

Ὅλοι. — (*Ἐγειρόμενοι ἀπὸ τὰς θέσεις των ἐστενοχωρημένοι*). Ὡραῖα .....

Μιχάλης. — (*Λαμβάνων καὶ φεύγων, κατ' ἰδίαν*). Καὶ ἐγὼ ξεχνῶ, ἀλλὰ κατὰ τὴν ὥραν. (*φεύγει*).

Θωμᾶς. — Δὲν κλαίω ἐκεῖνο, πώπαθα, μόν' ἐκεῖνα, ποῦ θὰ πάθω· ἔχει γοῦστο τώρα, νὰ μὴν εὑρεθοῦν ὅλοι τους, καὶ τότε.....

Νῖκος. — (*Διακόπτων ἐν θυμῷ*). Θὰ τρέξω νὰ τοὺς εὕρω· Καλέ, τί κατάστασις εἶνε αὐτή; (*Λαμβάνων τὸν πῖλον ἐξέρχεται*).

© SISMANOGLIO MEGARO

ΣΚΗΝΗ ΚΑ'.

Καλλιόπη, Θωμᾶς καὶ *Τασὼ*

Καλλιόπη (*πρὸς τὴν Τασὼ ἐκ τοῦ παρασκηνίου*) Τασώ. Τασώ. Ἔλα, δά, τί ἔγινες τόση ὥρα; Τὸν ἄψητον ἔχουν τὰ ψάρια; (*ἐμφανίζεται μετ' ὀλίγον ἡ Τασώ*). Καλὸ θᾶμα μὲ σένα. Ἔλα, ὥς που νὰ ἔλθουν, ἰσιάξε τὸ τραπέζι· κάμε γρήγορα.

Τασώ. — (*Ταράσσεται καὶ ἀπορεῖ τί νὰ πρωτοκάμῃ*). Κυρία, νὰ μὴ καοῦν τὰ ψάρια..... (*ὑπάγει*).

Καλλιόπη. — Κλεῖσε τὴν κουζίνα μέσα καὶ ἔξω, γιὰ νὰ μὴν ἔμβουν γάτες. Ἄκουσε: (*ἀπὸ τὸ παρασκήνιον*) τὲς πριζόλες, ὅμα ἔλθουν, τὲς βάζεις στὴ σκάρα, γιὰ νὰ εἶνε τῆς ὥρας· ἄκουσες; (*ἔρχεται πρὸς τὸ μέσον τῆς σκηνῆς*). Μοῦ ἔρχεται γιὰ νὰ σκάσω.....

Τασώ.— (*Εἰσελθοῦσα μετά τινα λεπτά*). Στοὺς ὁρισμούς σας, Κυρία. Ἔκλεισα. (*Εἶτα ἀρχίζει διευθετοῦσα τὰ τῆς τραπέζης ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς Καλλιόπης*).

Θωμᾶς.—*Καθήσις ἐν τῷ μεταξὺ πέρνει πρέζα*). Ἰψέ .... ἰψέεε..... ἰ.....ψέ.....έ....ε.... (*εἶτα ἐξάγει τὸ μανδήλιον καὶ σπογγίζεται*).

Καλλιόπη.— Στὴν ὑγειά σου πατέρα. (*Διορθώνουσα τὴν Τασώ*). Χίλιες φορὲς σοῦ εἶπα, ἔτσι δὲν βάζουν τὰ μαχαιροπείρονα καὶ τὲς πετσέτες. (*Δεικνύουσα*). Ἔτσι. (*ἡ Τασὼ παρατηρεῖ, ἀλλὰ ἀφαιρεῖται*). Αἴ, καλά. πῶς στέκεσαι τώρα; ποῦ εἶνε τὸ νερό; Φέρε καὶ τὸ κρασί. ἕνα ἕνα τὰ φέρνεις· (*ἡ Τασὼ ἐκτελεῖ πάραυτα καὶ ἀφαιρεῖται*). Τὸ νερὸ καὶ τὸ κρασὶ τὰ ἔφερες, τὰ ποτήρια ποῦ εἶνε; Ποῦ εἶνε ἡ ἁλατέρα; Ποῦ εἶνε ἡ μουστάρδα; (*ἡ Τασὼ ἐκτελεῖ τεταραγμένη*). Ξεύρω, καϋμένη, ποῦ ἔχεις τὸ νοῦ σου. Τώρα ὅπου εἶνε, ἔρχεται ὁ ξεχασμένος σου. Πήγαινε τώρα, νὰ βάλῃς νὰ ζεσταίνωνται τὰ ψάρια. Ἑτοίμασέ τα ὅλα: σαλάτα, τυρί, ψωμί.... (*ἡ Τασὼ ὑπάγει*).

Θωμᾶς. — (*Πταρνυζόμενος*). Ἰψεεέ.,. Καλλιόπη, ἰιιψέ... (*σπογγιζόμενος καὶ ὁμιλῶν συγχρόνως χαμηλῇ τῇ φωνῇ*). Μὴ τὸ προσβάλλεις τὸ καϋμένο τὸ κορίτσι τόσον. Μὴ τὰ θέλομεν δὰ ὅλα σωστά. Καὶ ἔπειτα τί τὸ πληρώνεις; Κορίτσι, ποῦ ἔχεις εἰς τὰ χέρια σου τόσα χρόνια..... (*διακόπτεται ἵνα πταρνυσθῇ*) ἰψεεὲ (*ἔπειτα ἐξακολουθεῖ*), καὶ ἔπειτα (*σπογγιζόμενος καὶ ὁμιλῶν*) ποιανοὺς θὰ ὁμοιάσῃ;

Μιχάλης. — (*Ἔξωθεν*). Ἔρχονται. Ἔρχονται.

Καλλιόπη. — Ξεδιάλυναν τὰ ξεφτερνίσματα σὲ καλό, πατέρα! ἔρχονται, λέγει. (*ἔρχεται πρὸς τὴν εἴσοδον*).

ΣΚΗΝΗ ΚΒ'.

Οἱ αὐτοί, ὁ *Μιχάλης* καὶ εἶτα ἡ *Τασὼ*

Μιχάλης. — (*Εἰσελθὼν εἰς τὸ μέσον τῆς σκηνῆς μὲ τὸν πῖλον τοῦ Κυρίου του ἐπὶ κεφαλῆς.*) Ἔρχονται, Κυρία ὅλοι ἔρχονται ....

Καλλιόπη. — (*Θυμωμένη*). Τρελλάθηκες, βρέ; Βρὲ αὐτὸ τὸ καπέλλο εἶνε τοῦ ἀφέντη σου. Σοῦ τῶδωκα γιὰ νὰ τὸ δώσῃς ἐκείνου, πῶς τὸ φορεῖς σύ, παλαβέ; Ἂν τρελλάθηκες, νὰ σὲ δέσωμε.....

Θωμᾶς, — Βρὲ βλάκα τί εἶνε αὐτά; (*ἐγείρεται ἐκ τῆς θέσεώς του*).

Μιχάλης. — (*Οἰονεὶ τρέμων*). Κυρ...κυρ-ία, ποιὸ καπέλλο; Ἐγὼ τῶδωκα τοῦ ἀφέντη, (*πιάνων τὸ κεφάλι του*). Ἄ. ὄχι. ὄχι. Δὲν τὸν ηὗρα, θαρρῶ. (*συλλογιζόμενος*). Ναί, ναί ..... Τότε..... καὶ ἐγὼ τῶβαλα στὸ κεφάλι μου καὶ φύλαγα στὴ γωνία τοῦ δρόμου, ποῦ εἶνε τὸ μαγειρειὸ τοῦ Κόλια, ἔτσι θαρρῶ, καί, ἅμα τοὺς εἶδα, ποῦ ξεφανῆκαν, ἔτρεξα καὶ ἦλθα.....

Καλλιόπη.—(*Θυμωμένη*). Δὸς τὸ καπέλλο ἐδῶ, ἀφηρημένε .....

Μιχάλης. — Μά, Κυρία, κύτταξε τώρα, ποῦ ἔρχονται, καὶ ἄφες τὸ καπέλλο..... Νά... νά, Κυρία,.. νά... δικό σας

SISMANOGLIO MEGARO

εἶνε, ἐγὼ ἔχω.. (*τὸ δίδει καὶ εἶτα ἐξάγει ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸν σκοῦφόν του*). Καλά ... καλά .... Τί εἶνε;... Ξέχασα .... τί πειράζει ;.....

Τασώ. — (*Εἰσερχομένη καὶ φέρουσα τὰ χρειώδη*). Κυρία, τὸ νερὸ εἶνε ὀλίγο. (*Φεύγει*).

Καλλιόπη. — (*Πρὸς τὸν Μιχάλην*). Ἀκούεις; Τὸ νερό, λέγει, εἶνε ὀλίγο. Κόπιασε, ποῦ ἕως τώρα ἀκάθουσαν σὰν λοῦστρος στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου.....

Μιχάλης. — Καλά, Κυρία . Ἀμέσως τώρα... (*ὑπάγει*).

Θωμᾶς. — Δὲν τὸ ἔχει τώρα τίποτε, νὰ κάθηται εἰς τὴν βρύσιν, ἕως τὸ βράβυ ὁ βλάκας. Καλλιόπη, (*διακόπτει ἀκούων*).

Καλλιόπη. — Τί εἶνε πατέρα;

Θωμᾶς. — Θαρρῶ, πῶς ἦλθαν... Κύτταξε....

Καλλιόπη.— (*Ἰδοῦσα*). Ἄ ναί· ἐτρόμαξαν νὰ μᾶς ἔλθουν.

ΣΚΗΝΗ ΚΓ'.

(Εἰσέρχονται ὁ Πασπάττης, ὁ Γεώργιος καὶ ὁ Νῖκος, καὶ μετ' ὀλίγον,γενομένης τῆς ὑποδοχῆς ἐκ μέρους τῆς Καλλιόπης καὶ τοῦ Θωμᾶ, κάθηνται ὅλοι πλησίον τῆς τραπέζης, ὡς ἡ ἐθιμοτυπία, ἀφοῦ ἐξέβαλον, ἐννοεῖται, τοὺς πίλους καὶ τὰ ἐπανωφόριά των).

Καλλιόπη. — (*Ἐκ τοῦ παρασκηνίου*). Τὲς πριζόλες, Τασώ, γρήγορα (*ὀλίγον χαμηλῶς*).

Γεώργιος. — (*Μεγαλοφώνως πρός τὸ οὖς τοῦ Πασπάττη*). Σ' ἐκάμαμεν νὰ πεινάσῃς πολύ, ἀλλὰ νὰ παραβλέψῃς.

Πασπάττης. — (*Μὴ ἀκούσας καλῶς*). Ὁ κλέφτης; Ποιός;.

Γεώργιος. — (*Δυνατότερα*) Νὰ παραβλέψῃς, εἶπα.

Πασπάττης. — Ἄ. μπᾶ. τί νὰ παραβλέψω; Ὅλα καλὰ καὶ ἄξια.....

Καλλιόπη. — (*Ἀστειευομένη*). Ὁ Μιχάλης εἶνε κλέφτης, ποῦ φόρεσε ξένο καπέλλο... (*εἶτα πρὸς τὸν Γεώργιον*. Τί ἔχει νὰ γείνῃ μ' αὐτόν....(*εἰρωνευομένη*). Σὺ δὰ τώρα Γεώργη, θὰ ἔχῃς τὴν εὐχαρίστησιν νὰ μᾶς κάμνῃς τὸ διερμηνέα εἰς

τὰ αὐτιά,... Ἔχει γοῦστο, νὰ μοῦ ἄκουσε....Γεώργη, διόρθωσέ τα, σὲ παρακαλῶ....

Θωμᾶς. — (*Πρὸς τὸν Πασπάττην μεγαλοφώνως*). Ὀλίγον ἀργὰ τρώγομεν, ἀλλὰ πταίει ὁ Μιχάλης, ὁ ὁποῖος ἔχει τὸ κακὸν ἰδίωμα νὰ ξεχνᾷ.

Πασπάττης.— (*Παρακούσας*). Τί; Ξερνᾷ; Ποιός;

Καλλιόπη. — (*Πρὸς τὸν Γεώργιον*). Ἄκουε, Γεώργη. (*Πρὸς τὸν Θωμᾶν*). Πές του πατέρα, πῶς καὶ ὁ Γεώργης ἔχει τὸ ἰδίωμα αὐτό...

Γεώργιος.— Ἄφες τώρα αὐτά... (*Μεγαλοφώνως πρὸς τὸν Πασπάττην*). Ὁρίστε.. (*εἶτα πλησιάζουσι πάντες πρὸς τὴν τράπεζαν καὶ ἑτοιμάζουσι τὲς πετσέτες κ. τ. λ.*).

Καλλιόπη.— (*Ἔρχεται καὶ φωνάζει ἀπὸ τὸ παρασκήνιον τῆς κουζίνας*). Τασώ, ἦλθε ὁ Μιχάλης, γιὰ κόλλησε στὴ βρύσι; Ὁρίστε ;

Μιχάλης. — (*Εἰσερχόμενος δουλοπρεπέστατα*). Νά με, Κυρία.....

Καλλιόπη. — Ἄ! Ἔλα λοιπὸν καὶ σὺ Τασώ, κινήσου. Δίδε στὸ Μιχάλη τὰ πιάτα καὶ ὅ,τι ἄλλο χρειάζεται. Μὲ προσοχὴ ὅλα καὶ μὲ τάξι, παρακαλῶ. Τὰ ἀμμάτια σας δέκα. (*Ἡ Τασὼ καὶ ὁ Μιχάλης φέρουσι τὰ πιάτα κ. τ. λ. ἡ δὲ Καλλιόπη ἐπὶ μικροῦ δίσκου προσφέρουσα μαστίχαν, διὰ νὰ προπίουν*). Ὁρίστε...

Ὅλοι. — (*Μεγαλοφώνως πρὸς τὸν Πασπάττην*). Καλῶς ὁρίστε, καὶ καλὸ ταξεῖδι. (*πίνουν εἶτα ἄρχεται φυσικώτατα τὸ φαγητόν, καθ' ὃ δεξιᾷ ἡ Τασὼ, ἀριστερᾷ δὲ ὁ Μιχάλης ὄπισθεν τοῦ Πασπάττη πλησίον τῆς τραπέζης διακονοῦσι καὶ ἀλληλογλυκοκοττάζονται*)·

Μιχάλης. — (*Κατ' ἰδίαν, βλέπων πλαγίως τὸν Πασπάττην*). Μωρ' ὅσο περήφανος καὶ ἀκατάδεχτος στὰ αὐτιά, τόσο στὸ φαγὶ ξεφτέρι.... πῶ . πῶ.... μανοῦλά μου. Μωρὲ μασιές.. Μωρὲ καταπιές.... (*ἐν τῷ μεταξὺ ἐσιώπων πάντες τρώγοντες.*)

Γεώργιος. — Τὸ κρασὶ γιατὶ τὸ ἔχομεν ἐμπροστά μας; Ὁρίστε ;

Ὅλοι. — Βέβαια; (*χύνουν ἔπειτα κρασὶ στὰ ποτήρια,*

SISMANOGLIO MEGARO

κτυποῦν αὐτὰ καὶ εἶτα μεγαλοφώνως). Αἴ . καλὸ ταξεῖδι. (*πίνουν*).

Πασπάττης. — (*Μὲ στόμα γεμᾶτον*). Εὐχαριστῶ.... (*πίνει καὶ αὐτὸς καὶ δοκιμάζει εἰς τὸ τέλος τὸ κρασὶ κτυπῶν τὰ χείλη*).

Μιχάλης. — (*Κατ' ἰδίαν*). Μωρ' τόσο γρήγορα θὰ μᾶς φύγῃ τὸ τηλέφωνο.....

Γεώργιος. — (*Πρὸς τὸν Πασπάττην μεγαλοφώνως*). Πῶς σοῦ φαίνεται τὸ κρασί μας;

Πασπάττης. — (*Ἀκούσας*). Περίφημο. Κάμνει τὸ γέρο νεῳ...

Μιχάλης. — Ἄμ' ὁ Μιχάλης τ' ἀγοράζει, καὶ ἄσχημο θἄνε; Χμμ....

Καλλιόπη. — (*Κατ' ἰδίαν πρὸς τὴν Τασὼ*). Σκέπτεσαι, βλέπω, Τασώ, (*πρὸς τὸν Μιχάλην*) Ἐσὺ τοὐλάχιστο, Μιχάλη, δὲν βλέπεις ἐδῶ πέρα, τί θέλομε; Ποῦ δουλεύει ὁ νοῦς σας; (*ἀμφότεροι ποιοῦσιν ὅ,τι χρειάζεται· μεταφέρουσι τὰ κενὰ ποτήρια, δίδουσι τὰ γεμᾶτα, θέτουσιν εἰς τὰ ποτήρια κρασί, νερὸ κ. τ. λ.*

Θωμᾶς. — (*Μεγαλοφώνως πρὸς τὸν Πασπάττην*). Δὲν ἔπαιρνες καὶ τὴν φαμίλλια;

Πασπάττης. (*Παρακούσας*). Ἄ! μπᾶ· περιττὰ ἦταν τὰ μῆλα...

Μιχάλης. — (*Κατ' ἰδίαν*). Σιγὰ νὰ μὴ μᾶς πῇς καμμιὰ καμήλα.

Τασώ. — (*Ἐρχομένη πρὸς τὸν Μιχάλην ἰδιαιτέρως*). Νὰ μὴ σ' ἀκούσῃ, μωρέ.....

Μιχάλης. — Ἔμ δὲν θὰ μ' ἀκούσῃ γιά...

Καλλιόπη. — (*Πρὸς ἀμφοτέρους*)· ποῦ βοσκᾶτε πάλι, ποῦ εἶνε τὰ 'μμάτια σας; Νερὸ δὲν ἔχομε, (*φέρουσι καὶ πίνουσιν ἐκεῖνοι*). Αἴ! τί καθήμεθα Γεώργη; Ἔλα, Τασώ, Μιχάλη, σηκώνετε σιγὰ σιγά· (*οἱ ὑπηρέται ποιοῦσιν*).

Γεώργιος. — Δὲν περνοῦμεν εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον; (*σηκώνονται ὅλοι.*

Καλλιόπη — (*πρὸς τοὺς ὑπηρέτας*). Ἔλα, σεῖς τὴ δουλειά σας τώρα, (*εἰσέρχονται ὅλοι κατὰ σειρὰν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον δεξιᾷ, ἡ Τασὼ καὶ ὁ Μιχάλης μεταφέρουσι τὰ τῆς τραπέζης, καθαρίζουσι, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἡ δὲ Καλλιόπη ἐν τῷ μεταξὺ ἐκ τοῦ παρασκηνίου διατάσσει*) Τασώ, κορύτσι μου, νὰ μὴ ξεχάσῃς πέντε καφέδες.

Τασώ. — Πῶς νὰ ξεχάσω, Κυρία· (*εἶτα ἐξακολουθεῖ καταγινομένη εἰς τὰ τῆς τραπέζης ἀκόμη.*)

ΣΚΗΝΗ ΚΔ΄.

Μιχάλης, Τασὼ καὶ ***Καλλιόπη*** ἐκ τοῦ δωματίου

Μιχάλης. — Παρατηρήσας πρῶτον πρὸς τὸ παρασκήνιον, μήπως εἶνε ἡ Κυρία. Ἄχ. Τασώ, πότε κι' ἡμεῖς θὰ κτίσωμε φωλιά; Πότε κι' ἡμεῖς θὰ γίνωμε ἀφέντηδες. Ἔ; Ἄχ! Πότε κι' ἡμεῖς θ' ἀξιωθοῦμε νὰ φιλέψωμε στὸ σπίτι μας κἀνένα μουσαφίρη, κι' ἂς εἶνε καὶ βουβός, κι' ἂς εἶνε καὶ κουφάλαλος κι' ἂς εἶνε καὶ τυφλὸς κι' ἂς εἶνε καὶ παράλυτος ἀκόμα; Ναί; Πότε θὰ ἀξιωθῶ νὰ σ' ἀκούσω, Τασώ, νὰ φωνάζῃς ἀπὸ τὴν πόρτα, 'σὰν τὴ Κυρία μου, στὴ δοῦλά σου: «νὰ μὴ 'ξεχάσῃς τοὺς καφέδες». Ὡς πότε πλειὰ μὲ τὴ ποδιὰ αὐτὴ (*δεικνύει*) ἐγὼ κσὶ σύ; (*Ἡ Τασὼ καταγινομένη εἰς τὰ τῆς τραπεζης, δὲν δίδει τάχα πρσσοχήν*). Μωρ' Τασὼ δὲν μ' ἀγαπᾷς; Γιατί μοῦ κάμνεις ἔτσι; Ἔ... Δὲν μ' ἀγαπᾷς, λέγω;

Τασώ. — Βέβαια. Μωρὴ Τασώ, δὲν μ' ἀγαπᾷς; Τί λόγος.;... Σιγά, καϋμένε, νὰ μὴ πάθῃς.... Νὰ πιστέψῃ κἀνεὶς σὲ σᾶς τοὺς ἄνδρας, ποῦ ἔχετε τὴ καρδιὰ στὸ στόμα, ποῦ μοιρνᾶται τὴ ψεύτικη ἀγάπη σας στ' ἀθῷα τὰ κορύτσια, ὥς που νὰ τὰ πλανέψητε, ἀλλοίμονο!

Μιχάλης. — Μωρ' στὰ ἀλήθεια σ' ἀγαπῶ.... πίστεψέ με...

Τασώ. — Ἀλλὰ δὲν εἶνε ὥρα γιὰ ἀγάπης λόγια. «Νὰ

MEGARO

μὴ ξεχάσῃς πέντε καφέδες», εἶπε ἡ Κυρία, *(θέλει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν κουζίναν, ἀλλ' ἐμποδίζεται ὑπὸ τοῦ Μιχάλη.)*

Μιχάλης. — Μωρ' ἄφες τώρα τοὺς καφέδες, ἄφες τὴν Κυρία. Τασώ, θὰ σκοτωθῶ!...

Καλλιόπη. — *(Θυμωμένη ἐκ τῆς θύρας τοῦ δωματίου μὴ φαινομένη).* Τασώ, καφέδες ἔγεινες; *(ἡ Τασὼ φεύγει ὡς ἀστραπή.)*

Μιχάλης. — Βέβαια· *(πρὸς τὴν Κυρίαν.)* Τόση ὥρα, Κυρία, διὰ νὰ μὴ ξεχάσῃ τοὺς καφέδες, 'πόνεσε ὁ λαιμός μου *(ξηροβήχει)* νὰ τῆς λέγω: «Πέντε καφέδες, Τασώ· μὴ ξεχάσῃς πέντε καφέδες, Τασώ. Ἅμα τέτοια ξεχανιάρα δὲν εἶδα....

Καλλιόπη. — *(Γελῶσα).* Χά. χά... Τί ὥρα θἄνε ἐκείνη, ποῦ θὰ ξεχασθῆτε καὶ οἱ δυό σας. Μπράβο. Εὖγε, Εὖγε, Μιχάλη. *(φεύγει).*

Μιχάλης. — *('Ιδὼν μήπως εἶνε ἡ Κυρία, χαμηλῇ τῇ φωνῇ.)* Ἡ Τασὼ τὰ ἄκουε ὅλα. Λοιπὸν γιὰ νὰ μὴ μὲ φανερώσῃ, πῶς εἶπα ψέμματα στὴ Κυρία, θὰ 'πῇ, πῶς μ' ἀγαπᾷ, *(ἔρχεται ἀκροποδητὶ πρὸς τὴν θύραν, ὅπου ἦτό ἡ Κυρία ἐκ περιεργείας, μήπως τάχα ἀκούει, εἶτα)* Ναί· θὰ πῇ, πῶς γιὰ τὴν ἀγάπη μου τὰ κάμνει ὅλα ὑπομονή. Μωρ' ἔννοια σου Τασώ. Ἂν στ' ἀλήθεια μ' ἀγαπᾷς, αὐτὸ μοῦ φθάνει. Αἴ! κι' ἐγὼ καλὸς εἶμαι. Μωρ' σκλάβος αἰώνια γιὰ σένα θὰ γίνω. Καὶ πῶς νὰ μὴ μ' ἀγαπήσῃ; Ἂν εἶνε στὸ κόσμο 45 Γιάννηδες — ὄχι ἤθελα νὰ πῶ 45 Μιχάληδες, ἀλλὰ δὲν πειράζει· Γιάννηδες καὶ Μιχάληδες ἕνα πρᾶγμα εἶνε — ναί, λέγω, ἂν εἶνε 45 Μιχάληδες, εἶμαι κι'ἐγὼ ἕνας. Τὸ λέγω.Ναί. εἶμαι κι' ἐγὼ ἕνας. *(μετὰ κομπασμοῦ καὶ αὐταρεσκείας).*

Τασώ. — *(Πρὸς τὸν Μιχάλην φέρουσα τοὺς καφέδες πρὸς τὸ δωμάτιον).* Γιὰ σένα ὅλα τὰ τραβῶ. *(χαμογελῶσα).*

Μιχάλης. — *(Μόνος).* Γιὰ μένα, λέγει, τὰ τραβᾷ. Σιγὰ σιγὰ κατέβαζε, Μῆτσο, τὴ χυλόπηττα νὰ μὴ σοῦ πνίξῃ... Ἄχ, Τασοῦλα, μοῦ 'καβούρτισες. μοῦ 'πέθανες. Μωρ' δὲν

τὰ καταλάβαινα ἐγώ, πῶς τὸ ψάρι ἦταν πιασμένο; Ἤρες καὶ Μιχάλη. Μὲς τὴ κουζίνα τί 'σήμαιναν ἡ κλέφτικες 'μματιές, ποῦ μοὔρριχνε ὁλοένα; Ἀλλὰ κι' ἐγὼ παρακάτω δὲν ἔπεφτα. Τὰ χαμογέλοια της τί ἄλλο 'σήμαιναν; Ἀλλὰ τό: γιὰ μένα ὅλα τὰ τραβᾷ, εἰμπορεῖ νὰ σημαίνῃ, πῶς μ' ἀγαπᾷ 'σὰν ἀδελφό, 'σάν.... ὄχι. ὄχι. ἄλλα τὰ 'μμάτια τοῦ λαγοῦ κι' ἄλλα τῆς κουκουβάγιας. Μωρ' ἐδῶ ἔχομε ἔρωτα, ἀγάπη, σεβδά.... *(καλλωπίζεται εἰς τὸ κάτοπτρον).*

Τασώ. — *('Εξέρχεται μὲ τὸν δίσκον σοβαρά, ἴσως διότι ἐπεπλήχθη ὑπὸ τῆς Κυρίας, καὶ μεταβαίνει εἰς τὴν κουζίναν, ἐνῷ ὁ Μιχάλης τὴν γλυκοκυττάζει, εἶτα ἐκ τῆς κουζίνας προυσιάζεται καὶ μὲ ὕφος ἀπότομον καὶ σοβαρόν, διότι εἶνε βεβαία, ὅτι βλέπει ἡ Κυρία ἐκ τῆς θύρας κἄποτε κἄποτε).* Ἀλήθεια, 'ξέχασα. Ἡ Κυρία εἶπε, νὰ πάρῃς τὰ πράγματα τοῦ κὺρ Πασπάττη καὶ νὰ τὰ κατεβάσῃς στὸ τραῖνο. Νάτα ἐδῶ εἶνε, *(δεικνύει μέσα στὰ παρασκήνια).* Μία βαλίτσα μικρά, ἕνα χαρτόδεμα καὶ ἕνα καλάθι. Ἐκεῖ στὸ τραῖνο θὲ ναὔρῃς κἄποιον ὑπάλληλο, λέγει, Δῆμο Κατσαρό. Εἰς αὐτὸν δίδεις τὰ πράγματα καὶ τὸ γραμματάκι αὐτό· *(ὅπερ τῷ δίδει).* Ἐκεῖνος θὰ φροντίσῃ, λέγει, νὰ τὰ βάλῃ ἀσφαλῶς εἰς τὸ φορτηγὸ ἀμάξι τοῦ τραίνου, *(εἶτα φεύγει ἀποτόμως).*

Μιχάλης. — *(Μετὰ θλίψεως καὶ ἀπορίας).* Πῶς φεύγει ἔτσι; *(εἶτα πλησιάσας πρὸς τὸ παρασκήνιον τῆς κουζίνας)* Τασώ, δὲν πᾶν τὰ πόδια! Πῶς, βρὲ κορύτσι μου, μοῦ 'μιλᾷς ἔτσι ἄγρια; Γιατί τόσο σκληρόκαρδη αὐτὴ τὴ φορά; Ποῦ πῆγε τό: γιὰ σένα ὅλα τὰ τραβῶ; Δὲν σοῦ λέγω τώρα εἶμαι δοῦλος, μὰ καὶ σὺ δοῦλα δὲν εἶσαι; Μὰ καὶ ἔπειτα ἐγὼ δὲν θᾷμαι ἄξιο ὁ ἀφέντης σου καὶ σὺ ἡ ἀφεντοῦλα; Μὰ πῶς ἔτσι; Φτερὰ μήπως ἦτον ἡ ἀγάπη σου, πούπουλα περιστεριοῦ καὶ πέταξαν;

Τασώ. — *('Εμφανιζομένη καὶ βλέπουσα τὴν Κυρίαν της ἐκ τοῦ ἀντικειμένου παρασκηνίου, ἡ ὁποία ἐπιβλέπει ἐκ διαλειμμάτων).* Ἔλα! ἔλα, κάμε γρήγορα, γιὰ νὰ μὴν ἔχωμε λό-

SISMANOGLIO

για, πῶς τάχα δὲν σοῦ τὸ εἶπα· *(μὲ θυμόν)*. Καὶ ἔπειτα τί σκοπὸ ἔχεις, νὰ μοῦ κάμῃς θέατρο; εἶνε ὥρα τώρα νά;;..... *(φεύγει)*.

Μιχάλης. Ἄλλος ἀέρας ἐφυσοῦσε, ὅταν ἐπήγαινε ἐκεῖ μέσα μὲ τὸ δίσκο, ἄλλος τώρα ἐφύσηξε, ποῦ βγῆκε ἀπ' ἐκεῖ μέσα. Θαρρῶ, πῶς εἶδε τὸ Μῆτσο!... Νὰ λοιπὸν τὸ ὄνειρο, ποῦ εἶδα. Νὰ τί μᾶς ἔκαμε ὁ Καραχάλιος, ποῦ συχνὰ πυκνὰ κρυφομιλεῖ μὲ τὸ κὺρ Θωμᾶ, Μὰ βέβαια! Τί; νὰ πάρῃ ἐμένα τὸ δοῦλο καὶ νὰ μὴ πάρῃ τὸ Μῆτσο, ποῦ εἶνε πλούσιος; Ἐμπορεῖ τώρα μέσα καὶ οἱ ἀφεντάδες νὰ τῆς συμβούλευσαν ἔτσι. Καλά¡ καλά! Καὶ μένα τότε τί θὰ μοῦ κάμετε; Ἔ; Ποῦ θὰ μοῦ στείλετε; Στὸ ἅγιον ὄρος; Ἔ; Ἄϊτε, Μιχάλη, ἀπὸ γαμβρὸς θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας Ἡγούμενος, καλογηρόπαπας μὲ μιὰ ὀργιὰ κομποσχοῖνι..... Ἄϊτε λοιπὸν Μιχάλη νὰ πλέκῃς σκούφους καὶ μάλλινα τσουράπια, νὰ ἔχῃς πάντα στὸ πλάγι σου ἄφθονα τὴ διακονιά σου, τὸ κρασί σου καὶ νὰ κοιμᾶσαι ἀνάσκελα ὁλόκληρα μερόνυχτα, *(μὲ ὕφος κλαυθμηρόν)*. Ἄ! Τώρα, ποῦ τἄρπαξα τὸ φυτίλι!.... Τώρα, ποῦ ἐλαβώθηκα! *(μὲ θυμὸν καὶ ἀπελπισίαν)*. Βρὲ Μῆτσο, ἀρετόκριτε! Βρὲ πεντόδραχμο... τώρα σ' ἔσκασα... *(φεύγει ἐν ἀπελπισίᾳ λαμβάνων μόνον τὸ γράμμα, τὰ δὲ πράγματα τοῦ Πασπάττη ἀφίνων)*.

Τασώ. — *(Ἐπανερχομένη μετ' ὀλίγον)*. Ἔφυγε! Εἶδε καὶ ἔπαθε νὰ πάρῃ τὰ πράγματα καὶ νὰ φύγῃ! Δὲν συλλογίζεται, ποῦ ὁ ἄνθρωπος θὰ φύγῃ, καὶ πρέπει νὰ τὰ κατεβάσῃ τὰ πράγματα, ἀλλὰ κάθεται καὶ.... *(ἔρχεται πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου ἀκροποδητὶ καὶ παρατηρεῖ, μήπως κυττάζῃ τις ἢ ἀκούῃ, μεθ' ὅ)*. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, πῶς δὲν ἤθελα νὰ τοῦ μιλήσω μέ τέτοιο τρόπο, *(χαμηλῇ τῇ φωνῇ)*, διότι τὸν ἀγαπῶ τὸν καϋμένο· τὸν ἀγαπῶ μάλιστα περισσότερον ἀπὸ ὅτι μὲ ἀγαπᾷ ἐκεῖνος· μὰ ἔλα, ποῦ κἄποτε κἄποτε ἀπὸ ἐκεῖ πέρα ἤκουε καὶ ἔβλεπε κρυφᾷ ἡ Κυρία! Τί ἔπρεπε *(βλέπει κατ' ἐκεῖ)* νὰ κάμω ἡ καϋμένη; Τοῦ ὁμιλοῦσα μὲ τέτοιο τρόπο μὲ

τὸ στόμα, ἀλλὰ ἀπὸ μέσα ἡ καρδιά μου τὸ ἤξευρε. Ἄχ!..... *(ἀκούσασα βήματα)*. Ἀλλὰ ἀκούω βήματα! Φαίνεται θὰ φύγῃ ὁ κ. Πασπάττης.... *(μεθ' ὃ εἰσέρχονται κατὰ σειρὰν ὁ Πασπάττης, ὁ Γεώργιος, ὁ Θωμᾶς, ὁ Νῖκος καὶ ἡ Καλλιόπη)*.

ΣΚΗΝΗ ΚΕ'.

Τασώ, Πασπάττης, Γεώργιος, Θωμᾶς, Νῖκος καὶ ***Καλλιόπη***

Πασπάττης. — *(Εἰσερχόμενος)*. Μὰ βέβαια! Θὰ σᾶς γράψω ἀμέσως· *(λαμβάνει τὸν πῖλόν του. Τὸ αὐτὸ πράττει καὶ ὁ Γεώργιος)*.

Γεώργιος. — Τασώ, ὑπάγει ὁ Μιχάλης;

Καλλιόπη. — Ἀλήθεια τοῦ εἶπες; Ἐπῆρε τὰ πράγματα;

Τασώ. — Ναί, ναί, ἔχει ὥρα.

Πασπάττης. — *(Χαιρετῶν διὰ χειραψίας τὴν Καλλιόπην, τὸν Θωμᾶν καὶ τὸν Νῖκον)*. Adio! Θὰ σᾶς περιμένωμεν καὶ σᾶς εἰς τὸ σπιτικό μας.

Ὅλοι. — Εὐχαριστοῦμεν, *(μεγαλοφώνως)*.

Θωμᾶς. — Καλὸ ταξεῖδι! *(μεγαλοφώνως)*.

Πασπάττης. — *(Παρακούσας καὶ γελῶν)* χά... χά... χά... Τί νὰ τὸ κάμω τὸ ξεῖδι; *(ἐξέρχεται χαιρετῶν μὲ τὸν πῖλον ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Γεωργίου μόνον, οἱ δὲ λοιποὶ δυσκόλως κρατοῦντες τὸν γέλωτά των μένουσιν)*.

ΣΚΗΝΗ ΚΣΤ'.

Καλλιόπη, Θωμᾶς καὶ ***Νῖκος***

Καλλιόπη. — Εἶδες, Νῖκο, πῶς σοῦ ἐφέρνετο ὁ κ. Πασπάττης; καλλίτερα ἀπὸ παιδί του.

Θωμᾶς. — Πρέπει ἐπὶ τέλους ν' ἀποφασίσῃς, Νῖκο.

Καλλιόπη. — Εὐλογημένο παιδί, γιὰ πὲς 300 χιλιάδες δραχμές, σπίτι ἐπιπλωμένο μὲ τρία πατώματα, οἰκόπεδα ἀ-

ξίας 2 χιλιάδες δραχμές, καὶ νύφη, ὅπως πρέπει, σεμνή, οἰκοκυρὰ καὶ νόστιμη;

Θωμᾶς. — Μὴν κυττάζῃς, παιδί μου, ὅτι εἶνε ὀλίγον ἀκοινώνητος, ὅπως λέγεις, καὶ τὰ λόγια της ὀλίγα. Ἡ οἰκονομικὴ ἐξασφάλισις τὰ ἰσιάζει ὅλα. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν κοινωνικὴν θέσιν τοῦ ἀνδρὸς νὰ γείνῃ ἡ σύζυγος πεταχτὴ καί.... καί.....

Καλλιόπη. — Μὰ μήπως, πατέρα, ὁ Τζώρτζης δὲν ἐπῆρε τὴ Ζαχαροῦλα τοῦ Στρατήγη, τὴ χοντροκοπιὰ ἐκείνη, ποῦ εἶνε καὶ 5 χρόνια μεγαλείτερή του; Ἀμ' ὁ Μπάμπης τοῦ Σταθούλη δὲν ἐπῆρε τὴ Κατίνα τοῦ Ψαροπούλου μὲ ξένα μαλλιά, χωρὶς κἀνένα δόντι φυσικό, καὶ μεγαλείτερή του 5—10 χρόνια, ποῦ δὲν γνωρίζει καὶ τὴν ἄλφα; Καὶ πόσοι ἄλλοι! Αὐτὸ εἶνε, Νῖκο σήμερα, πῶς νὰ ἐξασφαλίσῃς μιὰ περιουσία καὶ νὰ ζήσῃς καλά. Τἆλλα ὅλα πετοῦν καὶ φεύγουν. Κάλλη, σπουδές, ξένες γλῶσσες, ὅλα εἶνε τίποτε προστὰ στὸ χρῆμα. Πάρε γυναῖκα ὄμμορφη, καὶ μὲ ὅλα τὰ ἄλλα, τὰ ὁποῖα ὀνειρεύεσαι, καὶ κάθου ἀπὸ τὴ πτώχεια μέσα σὲ μπουτροῦμι!.... Ἂν δὲν ἦταν δὲν ἔλεγαν: «Ἀρχοντιὰ ξεπεταμὸς καὶ πτώχεια ξεμωραμός». Αὐτὰ δὲ λέγει καὶ ὁ πατέρας σου κάθε μέρα.

Θωμᾶς. — *(Καθήμενος).* Ἐγώ, Καλλιόπη, προαισθάνομαι, ἔχω πεποίθησιν, ὅτι ὁ Νῖκος θὰ στέρξῃ. Ἂς τὸν ἀφήσωμεν ὅμως νὰ σκεφθῇ. Ναί· νὰ σκεφθῇ πρὸ πάντων, ὅτι ὁ κ. Πασπάττης, καθὸ ἄκληρος, εἶνε διατεθειμένος, ὡς μοὶ ὑπηνίσσετο, νὰ κηρύξῃ ἐπισήμως τὴν ἀνεψιάν του γενικὸν κληρονόμον καὶ τῆς λοιπῆς χρηματικῆς καὶ κτηματικῆς περιουσίας του, ἡ ὁποία.....

Νῖκος. — *(Διακόπτων).* Μὰ σᾶς παρακαλῶ..... δὲν πρόκειται περί.... ἀλλά.....

Θωμᾶς. — *(Διακόπτων).* Κακῶς, Νῖκο, σὲ ἐπληροφόρησαν, ὅτι εἶνε μεγαλειτέρα σου. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν γνωρίζω δὲ καὶ κατὰ πόσον εἶνε ἀληθές, — δὲν βλάπτει. Μάλιστα!

«Δὲν θὰ τὴν βράσῃς νὰ πιῇς τὸ ζωμί της», πού λέγει ὁ λόγος. Ἀλλὰ ἔχεις δίκαιον! Μόλις, βλέπεις, ἀφῆκες τὰ φοιτητικὰ ἐδώλια καὶ ἡ φαντασία σου σοὶ μεγαλοποιεῖ τὰ πράγματα. Διδάκτωρ τὰ νομικὰ βλέπετε καὶ νὰ πάρῃ..,. βέβαια!!! Καὶ ὅμως τὸ φρονιμώτερον κατ' ἐμὲ εἶνε νὰ προτιμήσῃ τις ὄχι τὰ ξηρὰ προσόντα μόνον, ἀλλά·.. ἀλλὰ τὸ εὐλογημένον.... χρῆμα..... *(τρίβων τοὺς δύο δακτύλους του).* «Ἔχεις γρόσια, ἔχεις γλῶσσα». «Ἔχεις φλωριά, ἔχεις θωριά», λέγουν πολὺ ὀρθῶς τὰ κοινὰ λόγια. Ὁ ἔρως σήμερον ἔχει χρεωκοπήσει. Τί τὰ θέλεις τὰ Γαλλικὰ καὶ τὰ πιάνα, τὰ τόσα καὶ τόσα ἄλλα τοῦ ψευδοπολιτισμοῦ!.....Ὢ! ἐάν....

Νῖκος. — *(Διακόπτων),* Καὶ ὅμως.... εἶνε κάτι....

Θωμᾶς. — *(Διακόπτων).* Μὴ μὲ διακόπτεις.... Εἰξεύρω τί θέλεις νὰ εἴπῃς, εἰξεύρω. Καὶ ὅμως τὴν γυναῖκα. ποῦ ψάλλουν τὰ Παναθήναια, ποῦ θὰ καπνίζῃ, π. χ., ποῦ θὰ ψηφίζῃ.,... νὰ τὴν ἐκβάλῃς ἀπὸ τὴν ἰδέαν· Ἄφες τὰς σκέψεις αὐτάς.... Ἀρκεῖ ἡ νέα νὰ εἶνε σεμνή, ἐγγράμματος, ὅσον πρέπει, ἀπὸ καλὴν οἰκογένειαν καὶ ὀλίγο ἁλατισμένη ἀπὸ τὴν κοινωνίαν. Τὴν κόρην τοῦ κ. Μαυρουδῆ, ὅπως καὶ ὁ πατήρ σου, δὲν τὴν θέλω, εἶνε ἀληθές, τὴν ἀνεψιὰν ὅμως τοῦ κ. Πασπάττη....

Νῖκος. — *(Ὅστις καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ἤκουε ὑπομένων καὶ ἔχων τὴν κεφαλὴν ἀκουμβημένην ἐπὶ τῆς χειρός.)* Ὡραία ἀντίληψις τοῦ ἔρωτος! *(κατ' ἰδίαν, εἶτα πρὸς ἀμφοτέρους ἐγερθείς).* Κατ' ἀρχὴν σέβομαι τὰς συμβουλάς σας, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν δύναμαι νὰ συμμορφωθῶ πρὸς αὐτάς. Παρ' ὅλα τὰ προσκόμματα καὶ τὰς ἀντιρρήσεις, γνωρίζομεν πάντες, ὅτι αἱ ἀνταγαπώμεναι καρδίαι νικῶσι καὶ θριαμβεύουσιν ἐπὶ τέλους. Ἔστω ὡς παράδειγμα πρόχειρον ὁ Βανδερμπίλτ, ὅστις περιφρονήσας τὰ δισεκατομμύρια τοῦ πατρός του καὶ ἀποκληρωθεὶς ἠρκέσθη νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ἐκλεκτὴν τῆς καρδίας του. Καὶ πόσα ἄλλα παραδείγματα σύγχρονα!... Μοὶ ὁμιλεῖτε, περὶ οἰκονομικῆς ἐξασφαλίσεως τοῦ

SISMANOGLIO MEGARO

μέλλοντος, περὶ σεμνοπρεπείας καὶ τῶν τοιούτων. Μοὶ ἀναφέρετε σειρὰν παραδειγμάτων, κατὰ τὰ ὁποῖα βλέπει τις μόνον, ὅτι ἡ ἰδέα τοῦ τοῦ χρήματος, τῆς προικός, κατίσχυσε πάσης ἄλλης ἰδέας. Ὅλα ταῦτα ἔχουσι καλῶς. Εἰς ὅλα ταῦτα ὑπερίσχυσεν ἡ ὑλιστικὴ ἢ μᾶλλον ἡ ἐκφυλιστικὴ ἰδέα περὶ συνοικεσίου καὶ γάμου. Ἀλλὰ ἀπορῶ, πῶς ἐτολμήσατε—συγγνώμην διὰ τὴν φράσιν μου — πῶς ἠθελήσατε νὰ μὲ καταβιβάσητε εἰς τόσον χαμηλὸν ἐπίπεδον, ὥστε νὰ κανονίζω τὰ κατ' ἐμαυτόν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν μέλλουσαν τῆς καρδίας μου ἐκλεκτήν. οὐχὶ συμφώνως πρὸς τὴν περὶ ἔρωτος καὶ ἀγάπης ἀντίληψίν μου, οὐχὶ συμφώνως πρὸς τὴν περὶ κοινωνίας ἐσχηματισμένην ἤδη γνώμην μου, ἀλλὰ συμφώνως πρὸς τὸ παράδειγμα ἑνὸς Τζώρτζη καὶ ἑνὸς Μπάμπη! Λυποῦμαι πολύ, διὰ τὴν ἰσοπέδωσιν ταύτην!... Ἐὰν ὅλοι οἱ νέοι οὕτω πως ἐσκέπτοντο καὶ κατήρχοντο εἰς τὴν συζυγικὴν βιοπάλην κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Τζώρτζη καὶ τοῦ Μπάμπη, τότε ἀλλοίμονον εἰς τὴν κοινωνίαν!... Ἀλλοίμονον, ἐάν.....

Καλλιόπη. — *(Διακόπτουσα).* Ἂς τὸν ἀφήσωμεν, πατέρα, νὰ σκεφθῇ. Ἐὰν εἶνε τυχηρὸ νὰ πάρῃ τὴν ἀνεψιὰ τοῦ Πασπάττη, ὄχι βασιλοποῦλα, ἀλλὰ δὲν εἰξεύρω ποιὰ νὰ τὸν ζητήσῃ, ἐκείνη θὰ πάρῃ. Αὐτὸ ἐγὼ εἰξεύρω....

Θωμᾶς. — Ἂς σκεφθῇ, Καλλιόπη, ἂς σκεφθῇ!.... ἂς σκεφθῇ!.....

Καλλιόπη. — Μὰ βέβαια!! *(πρὸς τὴν Τασὼ φωνάζουσα ἐκ τοῦ παρασκηνίου)* Τασὼ φέρε λίγο νερό, *(πρὸς τὸν πατέρα της).* Πατέρα, δὲν ἡσυχάζεις ὀλίγο; Νὰ ἡσυχάσω καὶ ἐγὼ ὀλίγο δὲν θὰ εἶνε ἄσχημα. Ἔφαγα, βλέπεις, μὲ ὄρεξι πολύ, καὶ αἰσθάνομαι βάρος εἰς τὸ στομάχι....

Θωμᾶς. — Ναί, κόρη μου ναί· δὲν θὰ ἦνε ἄσχημον. Ἐσὺ Νῖκο;

Νῖκος. — *(Ἐνῷ ἡ μὲν Καλλιόπη διευθύνεται εἰς τὸ δωμάτιόν της, ὁ πατήρ της εἰς τὸ ἰδικόν του, καὶ ἡ Τασὼ φέρει νερό).* Ἄ! ἐγὼ ἔχω ἐργασίαν! *(μεθ' ὃ λαμβάνων τὸν πῖλόν του ἐξέρχεται).*

ΣΚΗΝΗ ΚΖ΄.

Τασὼ μόνη

Τασὼ *(ἀπαγγέλλουσα εἰς στίχους).*

Μιχάλη μου, ἐθύμωσες!
τὸ 'ξεύρω τὸ γνωρίζω..!
Μὰ τῶθελα ἀγάπη μου,
ἐγὼ νὰ σὲ πικράνω;
Ἐγώ, ποῦ 'μεγαλώσαμε
μ' ἕνα καϋμὸ κι' οἱ δύο
στὸ σπίτι τοῦτο τἄγιο
ἀπὸ μικρὰ μωράκια,
πρωτόγεννη, πρωτόγεννος,
χωρὶς ἄλλα ἀδέλφια,
παντάρφανη, παντάρφανος
χωρὶς πατέρα, μάννα;...
Ἡ μοῖρα, κι' ἂν μᾶς 'στέρησε
τῆς μάννας μας τὸ γάλα,
καὶ εἶπε νὰ μὴ νοιώσωμε
γονειῶν φιλιὰ καὶ χάδια,
μᾶς ἔφερε γι' ἀντάλλαγμα
σὲ χέρια πλούσια, ἅγια,
κι' ὀρφάνια δὲν ἐννοιώσαμε,
καὶ 'σὰν παιδιά των ζοῦμε!
Μὰ ὅσο μεγαλώναμε,
θαρρεῖς, ἕνα σαράκι
μᾶς ἔτρωγε στὰ σπλάγχνα μας!..
σαράκι μιᾶς ἀγάπης,
ἀγάπης, ποῦ δὲν λέγεται
ἀδελφικὴ μονάχα,
ἀγάπης, ποῦ μᾶς φαίνεται
'σὰν κάτι κἄτι ἄλλο!....

(διακόπτεται κρουούσης τῆς θύρας, μεθ' ὃ ἐξακολουθεῖ εἰς πεζὸν λόγον).

Ἄχ καὶ σύ, ὅποιος κι' ἂν εἶσαι, θέλεις διώξιμο! Σταμάτησες τὸ τραγοῦδι τῆς καρδιᾶς μου. Ἂν ἤξευρες ἀπὸ ἀγάπη, ἂν ἔννοιωσες στὸν κόσμο αὐτό, πῶς ἡ ἀγάπη μέσα στὴν ἅγια Ἐκκλησιὰ τῆς καρδιᾶς... *(διακόπτεται κρουούσης καὶ πάλιν τῆς θύρας, μεθ' ὃ)* Ἀλλὰ τί κάμνω ἐγώ; Ἂν ἦνε ὁ Μιχάλης; *(ὑπάγει λαχταροῦσα· μικρὰ σιγή· ἔπειτα εἰσέρχονται ἡ Τασὼ καὶ ὁ Καραχάλιος).*

ΣΚΗΝΗ ΚΗ΄.

Καραχάλιος καὶ ***Τασώ***

Τασώ. — *(Εἰσερχομένη).* Πιστεύω νὰ κοιμᾶται.

Καραχάλιος. — *(Εἰσερχόμενος).* Τέλος πάντων, ἂν δὲν κοιμᾶται, εἰπέτε τω, ὅτι ἦλθα ἐγώ. Ἐκεῖνος εἰξεύρει διὰ τί τὴν ζητῶ καὶ θὰ μὲ δεχθῇ.

Τασὼ. — Περιμείνετε μιὰ στιγμή, σᾶς παρακαλῶ *(ὑπάγει).*

Καραχάλιος. — *(Μόνος).* Τί εὐτυχία, νὰ πάρῃ ὁ Μῆτσος μου μιὰ τέτοια νέα! Τί νοστιμάδα! Τί τρόπος! Τί ὁμιλία!.. Μὰ μὲ ποιοὺς τρώγει ψωμί! Ἀλλὰ σιγὰ σιγὰ — ποῦ λέγουν — γίνεται ἡ ἀγουρίδα μέλι, εἶνε ἀληθινό. Διὰ νὰ τελειώσῃ μιὰ δουλειά, χρειάζεται ὑπομονή. Νὰ προτείνῃς τὸ κάθε πρᾶγμα 100 φορές, διὰ νὰ γείνῃ μιὰ φορά. Ὁ κὺρ Θωμᾶς θά.... *(διακόπτεται εἰσερχομένης τῆς Τασώς).*

Τασώ. — *(Εἰσελθοῦσα).* Περιμείνετε, λέγει, μιὰ στιγμή. Τώρα θἄλθῃ. Συγγνώμην μὲ ποιὸν ὡμιλούσατε; Μὲ τὸ Μιχάλη; Ἦλθε; Ποῦ εἶνε; *(βλέπουσα καὶ ἀνερευνῶσα δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ).*

Καραχάλιος. — Μόνος μου ὡμιλοῦσα, *(κατ' ἰδίαν).* Χμμ!.. Ἔχετα σὺ μὲ τὸ Μιχάλη.... Χμμ!....

Τασώ. — Μόνος;

Καραχάλιος. — Ἔλεγα. κορύτσι μου: Τί εὐτυχία νὰ πάρῃ ὁ Μῆτσός μου.....

Τασώ. — *(Διακόπτουσα).* Τὴν Ἄννα; *(τοῦ Καραχάλιου εἰς ἑκάστην ἐρώτησιν ἀνανεύοντος)* Τὴν Ἑλένη; τὴν Ζαχαροῦλα;

Καραχάλιος. — Ἀπὸ Τ ἀρχίζει.....

Τασώ. — Τὴν Τερψιχόρη...

Καραχάλιος. — Πά.... Πά.... Πά.... *(διακόπτεται εἰσερχομένου τοῦ Θωμᾶ).*

ΣΚΗΝΗ ΚΘ΄.

Θωμᾶς, Καραχάλιος, Τασὼ

Θωμᾶς. — *(Εἰσερχόμενος καὶ δεξιούμενος μετὰ τοῦ Καραχάλιου).* Καλῶς τὸν κύριον Καραχάλιον, πῶς ἔχετε;

Καραχάλιος. — Πολὺ καλά. Εὐχαριστῶ. Σεῖς;

Θωμᾶς. — Ἡμεῖς;.. Καλὰ ἂς τὰ λέγωμεν...

Καραχάλιος. — Πάντα καλὰ νὰ δώσῃ ὁ Ἅγιος Θεός· *(κάθηνται ἀμφότεροι).*

Θωμᾶς. — Τασώ, φέρε μας τίποτε...

Καραχάλιος. — Εὐχαριστῶ! Εὐχαριστῶ! Δὲν θέλω τίποτε.....

Θωμᾶς. — Ἔλα δά....

Καραχάλιος. — Σᾶς παρακαλῶ....

Θωμᾶς. — Οὔτε ἕνα νερὸ τοὐλάχιστο;

Καραχάλιος. — Τέλος.... Ἀρκεῖ βλέπετε, ποῦ ἔρχομαι καὶ σᾶς ἀνησυχῶ· *(ἡ Τασὼ ὑπάγει).*

Θωμᾶς. — Κἀμμία ἀνησυχία!

Καραχάλιος. — Ἡ εὐγένεια, βλέπετε..... Λοιπόν, κὺρ Θωμᾶ, τὸν Θάνο τὸν ὡμίλησα, ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ.... Δὲν σᾶς ἔλεγα; Ἔδωκα τὰ πράγματα εἰς τοῦ Στρατήγη διὰ νὰ φροντίσῃ.... Ὁ Λιάπης δὲν ἦλθε. Ἴσως μὲ τὴν Αὐστρο-Ἀμερικάνα τὴν Τετάρτην.

Θωμᾶς. — Εὐχαριστῶ.

Καραχάλιος. — Ἀλλά, κὺρ Θωμᾶ, τί θὰ κάμωμεν διὰ τὸ ἄλλο ζήτημα;

Θωμᾶς. — Ἄ! ἐκεῖνο ἐτελείωσε. Δὲν σᾶς εἶπεν ὁ Νῖκος, ὅτι τὸ δικαστήριον πρωτοδίκως ἐξέδωκεν ἀθωωτικὴν ἀπόφασιν;

Καραχάλιος. — Ὄχι! Ὄχι! Δὲν σᾶς λέγω δι' αὐτό..... Αὐτὸ τὸ γνωρίζω.

Θωμᾶς. — Ἀλλά;

Καραχάλιος. — Ὁ Μῆτσος καὶ καλά....

Θωμᾶς. — *(Διακόπτων, διότι ἔρχεται ἡ Τασώ).* Ἔπειτα... Ἔπειτα.....

Τασώ. — *(Εἰσελθοῦσα μὲ δίσκον).* Ὁρίστε.

Καραχάλιος. — *(Πίνων κονιάκ).* Εἰς ὑγείαν σας!

Θωμᾶς. — *(Ὡς ἡ ἐθιμοτυπία)* Εὐχαριστῶ, *(τοῦ Καραχάλιου πιόντος).* Μὲ τῆς ὑγείαις σας....

Καραχάλιος. — Εὐχαριστῶ. *(Ἡ Τασὼ φεύγει).*

Θωμᾶς. — Λοιπόν; Ἀλλά, σᾶς παρακαλῶ, ὀλίγον χαμηλότερα....

Καραχάλιος. — Λοιπὸν ὁ Μῆτσος ἀγρίαψε πολύ. Ἢ θὰ

SISMANOGLIO MEGARO

τὴν πάρῃ μὲ τὸ θέλημά σας ἢ θὰ τὴν κλέψῃ, λέγει, νὰ φύγῃ, ἢ ἂν δὲν κατορθώσῃ οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο, θὰ σκοτωθῇ.... Φοβοῦμαι τὸ περισσότερον, μὴ παραφρονήσῃ! Βοηθήσατέ με, κὺρ Θωμᾶ! Σᾶς παρακαλῶ! Σᾶς παρακαλῶ!

Θωμᾶς. — Εἰς τὰ ἄκρα βλέπω, ἔφθασε.... Μὰ κύριε Καραχάλιο, τὸ ζήτημα αὐτὸ σᾶς τὸ ἐξήντλησα. Ὅπως καὶ ἄλλοτε πολλάκις σᾶς εἴπομεν ἐγὼ καὶ ὁ κύριος Γεώργιος, κοθὼς καὶ ἡ κυρία Καλλιόπη, εἶνε πρᾶγμα ὄχι δύσκολον, ἀλλὰ ἀδύνατον....

Καραχάλιος. — Μὴ μὲ λέγετε ἀδύνατον.

Θωμᾶς. — Σᾶς λέγω τὴν ἀλήθειαν. Καὶ ὅσον ἀφορᾷ μὲν τὴν κλοπὴν σᾶς λέγω ὅτι δὲν θὰ δυνηθῇ, θὰ ἐκτεθῇ δὲ μόνον, διότι ἡ ἀστυνομικὴ ὑπηρεσία, ἡ ὁποία διεξάγεται σχεδὸν κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Σέρλοκ-Χὸλμς καὶ ἡ ὁποία ἑπομένως δὲν ἀστειεύεται, δύναται ἀπὸ τώρα νὰ γείνῃ ἐνήμερος τῆς ὑποθέσεως καὶ νὰ ἀκολουθῇ τὰ ἴχνη τοῦ μέλλοντος ἀπαγωγέως. Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὴν αὐτοκτονίαν, αὐτὸς εἶνε ἰδικός σας λογαριασμὸς πλέον.....

Καραχάλιος. — Βέβαια ἰδικός μας λογαριασμός!!... ὁ υἱός μου σᾶς εἶνε ξένος καὶ δὲν λυπεῖσθε....

Θωμᾶς. Μὲ συγχωρεῖτε! Λυπούμεθα πολύ. Ἔχομεν ὅμως μίαν σύγκρουσιν καθηκόντων, καθ' ἣν ἔχομεν καθῆκον νὰ λυπώμεθα περισσότερον, ἐὰν γίνωμεν αἰτία ἡμεῖς νὰ ἀδικήσωμεν δύο πλάσματα, τὰ ὁποῖα, καθὼς ἐμεγάλωσαν εἰς τὰς χεῖράς μας ἀπὸ μικρὰ καὶ ἔλαβον τὴν αὐτὴν ἀνατροφὴν πλησίον μας καὶ ἀνέπτυξαν τὰ ἴδια ἀδελφικὰ αἰσθήματα, ἀνέπτυξαν συνάμα καὶ τὸ αἴσθημα τῆς ἀθῴας καὶ εἰλικρινοῦς ἀγάπης εἰς τοσοῦτον βαθμόν, ὥστε μόνος ὁ θάνατος δύναται νὰ τὰ χωρίσῃ.

Καραχάλιος. — Καὶ ὅμως ὁ λόγος εἶνε, ὅτι δὲν θέλετε τὸν Μῆτσόν μου, διότι ἔτυχε νὰ προτιμᾶτε ἕνα ***Ξεχανιάρη*** ξακουστόν! Συγγνώμην ὅμως. Ὁ Μῆτσος, ὡς πολὺ καλὰ γνωρίζετε, δὲν εἶνε οὔτε ἰδιότροπος, οὔτε πότης, οὔτε χαρτοπαίκτης, σὔτε κακῆς διαγωγῆς. Ἐν γένει εἶνε τίμιος καὶ ἐργατικὸς καὶ τὸ σπουδαιότερον μὲ καλὴν κατάστασιν, ὅπως καὶ ὅλος ὁ κόσμος τὸ γνωρίζει· Ἔπειτα ἐκτὸς τούτου καὶ ὅλη ἡ περιουσία μου — πολλή, ὀλίγη — ἰδική του εἶνε. Ἄλλα παιδιὰ δὲν μᾶς ἐχάρισεν ὁ Ἅγιος Θεός. Κυττάζετε λοιπόν, πόσον καλὰ θ' ἀποκατασταθῇ ἡ νέα. Ὅσον δὲ διὰ τὴν Ἐλπινίκην, δὲν εἶνε ζήτημα, ὅτι θὰ τὴν ἀγαπᾷ σὰν παιδί της. Ἄ! νερὸ ἀπὸ τὰ μάτια της εἶνε ἱκανὴ νὰ τῆς δίνῃ. Τὸ ἐγγυῶμαι....

Θωμᾶς. Μὰ εἰς ὅλα αὐτὰ ποῖος λέγει τὸ ἐναντίον; Ποῖος σὰς λέγει, ὅτι ἡ αἰτία εἶνε, ὅτι δὲν μᾶς ἀρέσει ὁ Μῆτσος;

Καραχάλιος. — *(Ὑψηλότερον).* Αὐτὸ εἶνε, κὺρ Θωμᾶ!

Θωμᾶς. — Μὰ μὴ ἐπιμένετε, σᾶς παρακαλῶ. Ὁ λόγος εἶνε, ὅπως σᾶς εἶπον, ἡ ἀγάπη, τὴν ὁποίαν ἔχουσιν ἀναμεταξύ των, καὶ τὴν ὁποίαν ἡμεῖς ἔχομεν καθῆκον νὰ σεβασθῶμεν.

Καραχάλιος. — *(Ὑψηλότερον).* Καὶ ὅμως εἰμπορῶ νὰ σᾶς ἀποδείξω. ὅτι δὲν ὑπάρχει κἀμμία ἀγάπη, κἀνένα ἐρωτικὸν αἴσθημα εἰς τὸ μέσον. Εἰμπορεῖ νὰ ὑπῆρχε πρίν, τώρα ὅμως εἰξεύρω πολὺ καλά, ὅτι δὲν ὑπάρχει.

Θωμᾶς. — *(Ἐγειρόμενος καὶ παρατηρῶν, μήπως ἀκούει τις).* Ἀλλά, σᾶς παρακαλῶ, χαμηλά, ὅσον εἰμπορεῖτε (*κάθηται.*)

Καραχάλιος. — (*Χαμηλότερον*). Ἀπὸ ὅσα ὁ Μιχάλης εἶπεν εἰς κάποιον φίλον του σήμερον, ὅπως ἔμαθε θετικὰ ὁ Μῆτσος, ὄχι μόνον δὲν τὴν ἀγαπᾷ, ἀλλὰ καὶ τὴν μισεῖ εἰς τόσον βαθμόν, ὥστε εἶνε ζήτημα, ἂν θὰ ἔλθῃ πλέον εἰς τὸ σπίτι σας. Ἐξ αἰτίας της ἂν δὲν ἔφυγε, θὰ φύγῃ τὸ δίχως ἄλλο. Ὁ Πετροχελώνης, ὁ φίλος του, ἐδῶ εἶνε, ζῇ, δὲν ἀπέθανε....

Θωμᾶς. (*Μετὰ ἀνησυχίας*) Τρομερὰ συκοφαντία!

Καραχάλιος. — (*Ἱκετευτικῶς*). Λυπηθῆτε, κὺρ Θωμᾶ.

Θωμᾶς. — Ἡ κακοήθεια τῶν ἀνθρώπων δὲν ἔχει ὅρια!

Πῶς αὐτὴ ἡ μεταβολὴ εἰς τὰ αἰσθήματα τοῦ Μιχάλη, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ λόγος;

Καραχάλιος. — Ὑπάρχει, κὺρ Θωμᾶ, καὶ παρὰ ὑπάρχει.. Κάτι θὰ συνέβη σήμερον καὶ ὁ Μιχάλης ἐξέσπασε.... Θέλετε νὰ σᾶς φέρω τὸν Πετροχελῶνα;

Θωμᾶς. — Περίεργον!

Καραχάλιος. — (*Λυπηρῶς*). Θέλετε ὁ Μῆτσος νὰ σκοτωθῇ; Θέλετε νὰ παραφρονήσῃ;

Θωμᾶς. — Θεὸς φυλάξοι! Οὔτε τὸ ἕν οὔτε τὸ ἄλλο!

Καραχάλιος. — Τότε λοιπόν;

Θωμᾶς. — Κι' ἔπειτα δὲν λαμβάνετε ὑπ' ὄψιν σας τὴν γνώμην τῆς νέας; Τὸν θέλει ἀρά γε;

Καραχάλιος. — Ἡ νέα τί θὰ κάμῃ; θὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν συμβουλήν σας.

Θωμᾶς. — Ἀλλ' ὁ ἔρως ἀκούει συμβουλάς; Ὁ ἔρως ἐπιβάλλεται; Ὁ ἔρως μάλιστα, ὁ ὁποῖος ἔτυχε νὰ ριζοβολήσῃ καὶ νὰ ἀναπτυχθῇ εἰς τὴν καρδίαν τοιούτων ἀθῴων καὶ μὴ πολὺ ἀνεπτυγμένων πλασμάτων;...

Καραχάλιος. — Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἔρως, ὡς σᾶς εἶπον;

Θωμᾶς. — Κύριε Καραχάλιο, ἂν ὑπάρχῃ ἢ δὲν ὑπάρχῃ ποῖος ἄλλος δύναται νὰ γνωρίζῃ καλλίτερον ἀπὸ ἡμᾶς; Εἰς τὰς συκοφαντίας οὐδεμίαν πρέπει νὰ δίδωμεν προσοχήν! Πιθανὸν ὅμως καὶ νὰ ἐπῆλθε κάποια δυσαρέσκεια, ἀλλὰ τὸ αἴσθημα δὲν εἶνε ἀσθενὴς φλόγα ἀνημμένου σπίρτου διὰ νὰ σβύσῃ εὔκολα· Αὐταὶ δὲ μάλιστα αἱ δυσαρέσκειαι περισσότερον ἐρεθίζουσι τὴν φλόγα τῆς ἀγάπης.

Καραχάλιος. — Λοιπόν, κὺρ Θωμᾶ, ἐκάμετε ἀπόφασιν νὰ μὴ μὲ βοηθήσητε! (*κρούει ἡ θύρα δυνατά*).

Θωμᾶς· — Συγγνώμην, (*ἐλθὼν καὶ φωνάζων*)· Κύτταξε, ἡ πόρτα κτυπᾷ. Τασώ! Ἡ πόρτα, λέγω, κτυπᾷ. (*σιγὴ μικρά*). Ἔτσι λοιπόν· ἐκάμαμεν ἀπόφασιν νὰ μὴ σᾶς βοηθήσωμεν, εἴπατε;

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Καραχάλιος, Θωμᾶς καὶ Τασὼ

Τασώ. — (*Ἐμφανιζομένη*). Ἐφωνάξατε;

Θωμᾶς. — Εἰς τὸν κῆπον ἦσο; Κύτταξε ἡ πόρτα κτυπᾷ. (*Ἡ Τασὼ ὑπάγει*)·

Καραχάλιος. — (*Ἐγειρόμενος νὰ φύγῃ*). Τέλος πάντων ἐδὼ δὲν κόπτω τὴν ἐλπίδα. Μὲ συγχωρεῖτε, διότι σᾶς πονοκεφαλῶ μὲ τὸ ἴδιον ζήτημα πάντοτε. Ἀλλὰ τί νὰ κάμω! Δὲν εἰξεύρετε πόσον τὸν βλέπω αὐτὰς τὰς ἡμέρας συλλογισμένον. Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς βοηθήσῃ πλέον.... (*δεξιοῦται μετὰ τοῦ Θωμᾶ διὰ νὰ φύγῃ*).

Τασώ. — (*Εἰσερχομένη καὶ διστάζουσα*). Ἕνα παιδάκι ζητεῖ τὸν κύριο Καραχάλιο, νὰ πάγῃ τώρα γρήγορα στὸ σπίτι.....

Καραχάλιος. — (*Ἀκούσας ὡς ἐμβρόντητος*) Γρήγορα τώρα..... (*κλαυθμηρῶς*). Ὦ συμφορά μου!.... Τί τρέχει;.....· Παρεφρόνησε;.... Μὴ λάχῃ καὶ σκοτώθηκε.... (*ἐνῷ φεύγει τρέχων ἐμφανίζεται καὶ ἡ Καλλιόπη ἐκ τοῦ δωματίου της τρέχουσα καὶ ἀποροῦσα*).

Πίπτει ἡ αὐλαία.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Α΄. ΠΡΑΞΕΩΣ

SISMANOGLIO MEGARO

ΠΡΑΞΙΣ Β'.

Ἡ Σκηνὴ παριστᾷ αἴθουσαν ἰατρικῶν ἐπισκέψεων. Τράπεζαι καὶ καθέκλαι. Ἐπὶ τῆς τραπέζης ταύτης ἐπιστημονικὰ βιβλία καὶ ἄλλα ἐργαλεῖα καὶ ἀντικείμενα εἰς χρῆσιν τοῦ ἰατροῦ. Εἰς τὸ βάθος ἀνάκλιντρον ἐπίμηκες ἰατρικόν. Ἐπὶ μπουφὲ φιάλαι πολλαὶ φαρμάκων, κονιὰκ καὶ οἰνοπεύματος. Ἀνατομικοὶ πίνακες ἀνηρτημένοι ἐπὶ τῶν τοίχων· Σκελετὸς ἀνθρώπου ἢ κρανίου μόνον. Ὡρολόγιον. Μέρος πρὸς ἀνάρτησιν πίλου καὶ φορεμάτων. Κάτοπτρον κ.τ.λ.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Τασὼ

Τασώ. — (*Πλησίον τῆς τραπέζης καθημένη καταγίνεται μὲ τὸ ἐργόχειρόν της ἄφωνος· διακόπτουσα ἐκ διαλειμμάτων τὸ ἐργόχειρον τείνει τὰ ὦτά της πρὸς τὴν εἴσοδον τῆς οἰκίας. ἔπειτα εγειρομένη ἄρχεται εν πικρᾷ συγκινήσει*). Πῶς ν' ἀργήσῃ ὁ Μιχάλης; Ὅποιος στὸν κόσμο αὐτὸ ἀπὸ ἀγάπη δὲν πληγώθηκε, ἔχει τὸ νοῦ του καὶ τὴν καρδιά του ἥσυχη! Ναί· ποτὲ δὲν αἰσθάνθηκε τοὺς χτύπους τῆς καρδιᾶς του, 'σὰν πῶς τοὺς αἰσθάνομαι ἐγὼ ἡ πτωχὴ ἡ Τασώ, ἡ δοῦλα, ἡ ὀρφανοθρεμμένη, ποῦ ἔννοιωσα νὰ τρυπήσῃ τὴν καρδιά μου τοῦ ἔρωτα σαΐτα! (*τείνουσα τὰ ὦτα πρὸς τὴν εἴσοδον*). Μιχάλη, γιατί δὲν ἔρχεσαι; Μὴ λάχῃ καὶ ἔπαθες κανένα κακό; (*μεθ' ὃ ἐν συγκινήσει ἀπαγγέλλει τοὺς στίχους:*)

Ὅποιος δὲν ξεύρει, τί θὰ πῇ, στὸν κόσμο τ' εἶν' ἀγάπη,
τί πόνος, τί συμπάθεια, τί ἐρωτικὴ λαχτάρα,
κοιμᾶται 'σὰν μικρὸ παιδὶ στὴ δεξιά του πλάτη,
γλυκὰ ξυπνᾷ χωρὶς καϋμό, χωρὶς κομμιὰ τρομάρα!..
Εἶν' ἡ ζωή του ὄνειρο, ταξειδι χωρὶς κῦμα,
μπαχτσὲς μὲ τριαντάφυλλα καὶ κάμπος μὲ λουλούδια
Εἶν' ἡ καρδιά του ἄφωνη ὡσὰν νεκρὴ σὲ μνῆμα...
στὰ δάκρυα πέτρα ἄπονη, κωφὴ εἰς τὰ τραγούδια!..

(*μεθ' ὃ κάθηται σκεπτικὴ καὶ ἄφωνος ἐπὶ μικρόν, κατόπιν ἐξακολουθεῖ μετ' ἀδημονίας*). Μὴ λάχῃ κ' ἔπεσε στὸ τραῖνο! Γιατί νὰ τὸν ἀφήσω νὰ φύγῃ θυμωμένος, πικραμένος; Ἀλλὰ τί ἔπταια ἐγὼ ἡ καϋμένη; Ποῦ ἦταν ἐκείνη τὴν ὥρα, νὰ ἰδῶ τὴν κυρία στὴν πόρτα; Ποῦ εἶσαι Μιχάλη; Δὲν ξεύρω γιατί τόσο πολὺ τὸν 'πόνεσα! Ἀπὸ μικρὰ ποῦ ἤλθαμε μαζῆ, μέσα στὸ σπίτι τοῦτο 'μεγαλώσαμε! Μαζῆ νὰ φᾶμε, μαζῆ νὰ πιοῦμε, μαζῆ νὰ κάμωμε ὅλες τὲς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ! Καὶ οἱ ἀφεντάδες μας μ' ὅλα μας τὰ ἐλαττώματα μᾶς ἀγαποῦν καλλίτερα ἀπὸ παιδιά, ποτὲ δὲν μᾶς καταφρόνεσαν· (*κυττάζουσα ἐναγωνίως καὶ μὲ ἀπογοήτευσιν πρὸς τὴν εἴσοδον*). Πῶς μ' ἔγεινε τὴν ὥρα ἐκείνη καὶ τὸν ὠμίλησα ἄγρια καὶ 'σὰν θυμωμένη; Στὴ βία ἐπάνω γιὰ νὰ κάμω, ὅπως μὲ διέταξε ἡ Κυρία, τί ἤξευρα ἡ καϋμένη πῶς θὰ τὸ ἔπαιρνε κατάκαρδα; Γιὰ ξεύρω καὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου, πῶς, ἅμα ἕνας ἀγαπᾷ, ὅλα καλὰ τὰ βλέπει. Μὰ γιατὶ δὲν ἔρχεται τόση ὥρα! Ἀλλὰ πάλιν ἐπειδὴ ξεχνᾷ εὔκολα, ἠμπορεῖ νὰ κουβεντιάζῃ μὲ κανένα καὶ ποιὸς ξεύρει τί ὥρα θἄλθῃ... Ἄχ! αὐτὸ νὰ ἦνε τὸ ἀργητό του! Μ' ἂν λάχῃ καὶ ἔπαθε κανένα κακό;... Ἂν λάχῃ καὶ ἡ μοῖρα μου ἐπάνω στὴν πικρὴ ὀρφάνια θέλῃ νὰ μοῦ ποτίσῃ καὶ αὐτὸ τὸ πικρὸ ποτῆρι, τελείωσε!... χάθηκε ὁ κόσμος ἀπὸ 'μένα! (*μεθ' ὃ ψάλλει μετὰ συγκινήσεως*):

SISMANOGLIO MEGARO

Καὶ τώρα ποῦ θὰ τρέξω
γιά' νἄλθω νὰ σ' εὕρω ;
Μιχάλη, ποῦ νὰ τρέξω
ἡ δόλια ἀπορῶ....
Ἄχ ! εἶσαι σὺ γιὰ μένα
ὁ κόσμος, ἡ ζωή..... !
κι' ἂν χάσω ἐγὼ ἐσένα
τὸ φῶς μου ἂς χαθῇ !....

Ἔλα νὰ σὲ διοῦνε
τὰ 'μμάτια μου ἄχ ! ναί !
κι' ἔχουν νὰ σοῦ ποῦνε
δυὸ λόγια ναί !... ἄχ !... ναί !....

'Αλήθεια, ἂν γιὰ μένα
πλανᾶσαι 'δῶ κι' ἐκεῖ,
ἢ ἔπεσες στὰ τραῖνα
καὶ 'χάσες τὴ ζωή.... ;
Νὰ ξεύρῃς, πῶς ριμμένη
στὸ πλάϊ σου νεκρὴ
στὰ μαῦρα φορεμένη
θὰ μ' εὕρουν τὸ πρωΐ !.....

Ἔλα νὰ σὲ διοῦνε
τὰ 'μμάτια μου ἄχ ! ναί ! !...
κι' ἔχουν νὰ σοῦ ποῦνε
δυὸ λόγια ναί !... ἄχ ! ναί !....

(*μεθ' ὅ ἀκούουσα βήματα λαμβάνει θάρρος*). 'Αλλὰ ἀκούω βήματα· ἄχ! Παναγία μου, ἂς εἶνε ἐκεῖνος! (*ἔρχεται πρὸς τὴν θύραν μετὰ χαρᾶς*) Σὺ εἶσαι, Μιχάλη; (*μετὰ λύπης ἐνῷ ἐπιστρέφει*). Φύλαγε, Τασώ, κακογραμμένη, νἄλθῃ!....

ΣΚΗΝΗ Β'.

Τασὼ καὶ *Θανάσης*

Θανάσης. — (*ἄρρωστος εἰσερχόμενος μὲ ὕφος τραχύ*). Δοῦ πέρ' ν' οὗ γιατρός, κουπέλλαμ; ἔ;

Τασώ.—(*κατ' ἰδίαν μετ' ἀδημονίας*). Καὶ νἄξευρες, καϋμένε, πῶς εἶμαι ἀπὸ μέσα! (*πρὸς τὸν Θανάσην*). Ὄχι μπάρμπα (*κατ' ἰδίαν*). Μὴν ἴδε τὸ Μιχάλη!!...

Θανάσης.—Ποῦθι πάει; Εεε; (*πιέζων τὸ πάσχον μέρος*). Οὐάου!...

Τασώ. — (*Κατ' ἰδίαν μετὰ δυσθυμίας*). Ποῦ νἄνε ὁ Μιχάλης ; (*Πρὸς τὸν Θανάσην*). Γιατί ρωτᾷς ; Ὁ γιατρὸς πῆγε νὰ κατευοδώσῃ κἄποιον φίλον τοῦ σπιτιοῦ του. (*Κατ' ἰδίαν*). Αὐτὸς φαίνεται σἂν ἀγρίμι ! Αὐτὸς οὐρλιάζει, θαρρεῖς !..

— ***Θανάσης.*** Δὶ μοῦ λιὲς κουπέλλλαμ, ἂν θὶ νἄρτ' οὐγλήγορησσς ;

Τασώ. — (*Κατ' ἰδίαν*). Ἔλα Μιχάλη ! (*Πρὸς τὸν Θανάσην*). Δὲν ξεύρω· γιατί ; τί τὸν θέλεις ;

Θανάσης. — Τί τὸν θέλλω ; Νὰ μὶ κιτάξ, κουπέλλαμ, τὴν ἀρρώστιαμ ! Μοὖπαν, πῶς εἶν' καλὸς μάμμους ! 'Αλήθεια ; Γιὰ μὶ κουρρουϊδέψἀνν ;

Τασώ. — Κάθησε αὐτοῦ στὴ σάλα. Ἴσως ἔλθῃ... (*Κατ' ἰδίαν*). Καὶ νὰ μοῦ τρώγῃ ἡ ἔννοια...

Θανάσης. — (*Ὑπάγων*). Οὔ ! ποῦ νᾷχς ξῆ μοῖρα, κουπέλλαμ !

Τασώ. — (*Χαμηλῇ τῇ φωνῇ*). Νὰ κυττάξῃ τὴν ἀρρώστια του ! Τοῦ εἶπαν, λέγει, πῶς εἶνε καλὸς μάμμος. Χμμ !... Ἤρες καὶ σὺ τὴν ὥρα, καϋμένε, νἄλθῃς νὰ μοῦ ρωτᾷς γιὰ τὸ γιατρό ! Δὲν φθάνει ἡ δική μου ἡ ἀρρώστια !... Γιὰ μήπως ἦλθες νὰ μοῦ κάμῃς νὰ γελάσω ; Μὴ σ' ἔστειλε ἡ μοῖρά μου στὸ φαρμάκι ἐπάνω, ποῦ μοῦ ἐπότισε, γιὰ νὰ μοῦ γλυκάνῃς μὲ τὰ λόγια σου ;... Χμμ !... Ἄχ ! γιατί νὰ ἀργήσῃ τόσο ὁ Μιχάλης ;... ((*Κυττάζουσα πρὸς τὴν εἴσοδον*). Τοῦ λόγου του γυρεύει τὸ γιατρὸ γιὰ τὴν ἀρρώστια του ! Μὰ ἐγὼ γιὰ τὴν ἀρρώστια τὴ δική μου, ποῦ μοῦ θερίζει τὴν καρδιά, ποῦ μ' ἀνεβάζει τὸ αἷμα νὰ μοῦ πνίξῃ σὲ ποιόνα γιατρὸ θὰ τρέξω (*ἀκούουσα*).'Αλλὰ ἀκούω βήματα ! Ἂν ἦνε κἀνένας ἄρρωστος πάλι, μὰ τὴν ἀλήθεια, θὰ τοὺς δώσω τὸν δρόμο, θὰ τοὺς πῶ πῶς ἐδῶ εἶνε μιὰ ἄρρωστη, μὰ πολὺ ἄρρωστη, καὶ νὰ κάμουν τὴ χάρι, νὰ μὴν τῆς ἀνησυχοῦν. (*Μεταβαίνουσα μετὰ περιεργείας πρὸς τὴν εἴσοδον*). Ἄχ ! Παναγιά μου, ἂς ἦνε ὁ Μιχάλης ! (*Ἰδοῦσα αὐτὸν μετ' ἀκαριαίας μεταπτώσεως εἰς χαράν*). 'Εκεῖνος εἶνε ! Σ' εὐχαριστῶ, Παναγία μου !

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Τασὼ καὶ *Μιχάλης*.

Τασώ. — (*Πρὸς τὸν Μιχάλη εἰσερχόμενον*). Μὲ τρόμαξες καϋμένε !

Μιχάλης. — (*Σοβαρῶς καὶ ἀποτόμως*). Μακρυά !.. (*μεθ' ὃ περιπατεῖ ἔχων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω ἄφωνος τοῦ λοιποῦ καὶ θυμωμένος*).

© SIGMANOGLIO MEGARO

Τασώ. — *(Μετανοοῦσα παρακλητικῶς)* Ἥμαρτον Μιχάλη ! Κι' ἐγὼ δὲν τῶθελα !...

Μιχάλης. — *(Κάθηται πλησίον τῆς τραπέζης ἔχων τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν δύο χειρῶν).* Ὄχ !

Τασώ. — *(Πλησιάζουσα).* Τὸ κεφάλι σου πονεῖ ; Γιατί δὲν μοῦ 'μιλεῖς !

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Οἱ αὐτοὶ καὶ *Θανάσης.*

Θανάσης. — *(Γογγύζων εἰσέρχεται).* Οὐάου ! οὔ... οὔ... οὔ... *(Πρὸς τὸν Μιχάλην).* Σὶ σένα, γιατρὲμ μεγαλειοτάτου μὶ στεῖλαν !... *(Δεικνύων τὸ στομάχι του).* Οὐάου !.. οὔ!... οὔ !.. Νὰ μ' σουτηρέψ, γιατρέμ !

Μιχάλης. — *('Εξαφνιζόμενος ἐγείρεται).* Μὼρ' τ' εἶνε τοῦτος ;

Τασώ. — *('Αμέσως).* Δὲν εἶνε τοῦ λόγου του γιατρὸς *(ἐξάγουσα δὲ αὐτὸν εἰς τὴν σάλαν).* Κάθου αὐτοῦ, ποῦ σῶβαλα καί, ἅμα ἔλθῃ ὁ γιατρός, θὰ σὲ φωνάξω.

Θανάσης. — *('Εξερχόμενος).* Μὶ 'σπάθεψο !

Μιχάλης. — *(Κατ' ἰδίαν).* Ὄχ ! μωρ' σὰν καλλικάντζαρος μοῦ φάνηκε ! *(Κάθηται ὡς πρότερον).*

Τασώ. — *('Ικετευτικῶς).* Δὲν μου λυπᾶσαι, Μιχάλη ;..

ΣΚΗΝΗ Ε'.

Οἱ αὐτοὶ καὶ *Καλλιόπη.*

Καλλιόπη. — *(Εἰσερχομένη ἐκ τοῦ δωματίου της).* Μιχάλη, ἄρρωστος εἶσαι ; *('Ο Μιχάλης ἐγείρεται καὶ ἡ Τασὼ δεικνύει τὸν ἄρρωστον).* Ποῖος εἶνε ; Ἄ ! εἶνε ἄρρωστος ; *('Ερχομένη πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο).* Γιατί τὸν ἐβάλετε νὰ καθήσῃ ἔξω ; *(Πρὸς ἐκεῖνον).* Ἔλα πλειὸ μέσα καϋμένε ;... Τώρα ὅπου εἶνε θὰ ἔλθῃ ὁ γιατρός. *('Ο Θανάσης πλησιάσας πρὸς τὰ παρασκήνια φαίνεται κατὰ τὸ ἥμισυ).* Τασώ, ἔλα μιὰ στιγμή, νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ ἐντυθῶ. *('Ο Μιχάλης πα-*

ρατηρεῖ τὸν Θανάσην καὶ μειδιᾷ). Ὅλως διόλου βγῆκε ἀπὸ τὸ νοῦ μου ! Ξεύρεις ἡ κυρία Μαρουδῆ, πῶς ἀνησυχεῖ νὰ μοῦ περιμένῃ τόσες μέρες. Εἶνε τρεῖς φορὲς ποῦ μοῦ προσκαλεῖ ἕως τώρα, καὶ ἐγώ... Ἄφες τα !... Ἀλλὰ σήμερα τὸ δίχως ἄλλου θὰ ὑπάγω. Μὲ 'μήνυσε καὶ καλά, νὰ ὑπάγω· ἔχει, λέγει, κἄτι σπουδαῖα νὰ μοῦ πῇ. *(Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐξηκολούθει ἀνοίγουσα τὰ ἐρμάρια ὡς ζητοῦσα κἄτι, ἡ δὲ Τασὼ προσεπάθει νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν Μιχάλην, ὁ ὁποῖος ἐδείκνυεν ἀδιαφορίαν).*

Τασώ. — Ναί, Κυρία ! Τὸ εἶπε καὶ στὸ Μιχάλη, θαρρῶ. *('Ο Μιχάλης ἀγριοκυττάζει τὴν Τασώ).*

Καλλιόπη. — *(Πρὸς τὸν Μιχάλην).* Ναὶ βρὲ Μιχάλη ; Πάλι τὰ ξεχάσματα σοῦ 'πιάσαν ; *('Ο Μιχάλης σιωπῶν, προσποιεῖται ὅτι ἔχει πόνον).* Βρὲ Μιχάλη ναί ; Σοῦ τὸ εἶπε ; Περίεργο ! Τί ἔχεις βρέ ; Ἄρρωστος εἶσαι ; Πῶς κάμνεις ἔτσι ;

Μιχάλης. — *(Πιέζων τὴν καρδίαν του).* Ἄχ ! κυρία, μοῦ βαστᾷ ἕνας καρδιόπονος.... ποῦ 'ξέχα...σα... καὶ Μαρουδῆ Ὄχ !.. *(Μορφάζων καὶ πονῶν, καὶ κλίνων τὸ σῶμα πρὸς τὰ ἀριστερά).*

Καλλιόπη. — *(Μετ' ἀνησυχίας).* Πρὲ τὸν καϋμένο ! Καὶ νὰ μὴν εἶνε κι' ὁ γιατρός ! *(Κινεῖται κἄτι θέλουσα νὰ βοηθήσῃ δῆθεν).*

Θανάσης. — *('Εμφανιζόμενος).* Ἄχ κυράμ, κι' ἐγὼ πουνῶ τὸν κὺρ γιατρὸ φουνάχτε ! *(Γογγύζων).* Οὐάου... οὔ... οὔ.. *(Πιέζων τὸ πάσχον μέρος).*

Μιχάλης. — *(Κλονιζόμενος).* Πάγω !..

Θανάσης. — *(Πιέζων τὴν κοιλίαν του).* Οὐάου !.. οὔ.. οὔ.·

Μιχάλης. — Γιὰ τὸ Χριστό !..

Καλλιόπη. — *('Αμηχανοῦσα).* Περίεργο !..

Τασώ. — *('Ελεγχομένη ἐσωτερικῶς).* Κυρία, νὰ στείλω κἀνένα παιδί νὰ φωνάξῃ τὸ γιατρό ;

Καλλιόπη. — *('Εν ταραχῇ).* Ναί, ναί !.. *('Η Τασὼ τρέ-*

χουσα ἐξέρχεται).

Καλλιόπη. — *(Μετ' ἀδημονίας).* Ἔ διάβολε καὶ νὰ θέλω νὰ ἔβγω ἔξω !

Μιχάλης. — *(Γογγύζων).* Πάγω !

Καλλιόπη. — *(Τρομάζουσα).* Μὴ κάμνῃς δὰ ἔτσι ! ἐντροπή ! Παλληκάρι εἶσαι!..

Τασώ. —*(Εἰσέρχεται τεταραγμένη).* Ἔστειλα, κυρία !

Καλλιόπη. — *(Ἐνῷ περιποιεῖται τὸν Μιχάλην)* Τασώ, ποῦ εἶνε τὸ κονιάκ; Φέρε νὰ πιῇ ὁ Μιχάλης λίγο κονιάκ ;..

Τασώ. — *(Φέρει τρέχουσα).* Ὁρίστε !..

Καλλιόπη. — Δῶσε νὰ πιῇ *(ἡ Τασὼ δίδει, ὁ Μιχάλης πίνει).* Ἄ ! ἔτσι ! Ὅλο ! Ὅλο ! Ὅλο ! πιέτο !

Θανάσης. — *(Γογγύζων).* Οὐάου !.. οὔ... οὔ...

Καλλιόπη. — Δὸς καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπο λίγο κονιάκ.

Τασώ. — *(Δίδουσα).* Ὁρίστε !

Θανάσης. — *(Πίνων).* Μπού..! Μπού...! Ἔ !.. (καείς).

Καλλιόπη. — *(Βλέπουσα τὸν Μιχάλην ἐξαπλούμενον κάτω),* Τασώ, φέρε καὶ τρῖψε μὲ λίγη κολώνια τὴ καρδιὰ τοῦ Μιχάλη. Γρήγορα ! . . *(Ἡ Τασὼ ὑπάγει) (πρὸς τὸν Μιχάλην).* Ποῦ εἶσαι ; ἄνοιξε τὰ στήθια σου. Μὴ κάμνῃς ἔτσι ! Κύτταξέ τον ! Ἄνοιξε τὰ στήθια σου, λέγω !..

Μιχάλης. — *(Ἀνοίγει γογγύζων).* Μ.μ.μ.μ.

Θανάσης. — *(Ὡσαύτως γογγύζων).* Μ.μ.μ. *(Ἡ Τασὼ ἐν τῷ μεταξὺ φέρει κολώνια καὶ τρίβει).*

Καλλιόπη. — *(Παρακολουθοῦσα).* Ἄ ! ἔτσι ! Καλά, καλά ! *(Πρὸς τὸν Μιχάλη).* Εἶσαι κομματάκι καλλίτερα ; Ἔ ; Μιχάλη, εἶδες, λέγω, κἀμμιὰ διαφορά ; Δὲν ὁμιλεῖς ;

Μιχάλης. — *(Ἡμιεγειρόμενος).* Ὄχ ! μαννά Μμ ! Μμ!..

Καλλιόπη. — Ἔ ! Πῶς εἶσαι λέγω ; Σὰν καλλίτερα δὲν εἶσαι ;..

Μιχάλης. — *(Ἐγειρόμενος καὶ καθήμενος εἰς καθέκλαν).* Μμ! Καλλίτερα, κυρία ! Μμ.

Καλλιόπη. — *(Πρὸς τὴν Τασώ).* Δὸς ἀκόμη λίγο κονιάκ. *(Πρὸς τὸν Μιχάλην).* Εὐλογημένο παιδί, μᾶς ξετρόμαξες !.... Ἀπὸ τί σοῦ φάνηκε ; Πῶς σοῦ ἦλθε, ἀπὸ κρύο, γιὰ ἀπὸ στενοχώρια ;

Τασώ. — *(Προλαμβάνουσα).* Θὰ 'κρύωσε, κυρία! Τί ἄλλο;.

Μιχάλης. — *(Κατ' ἰδίαν).* Τί νὰ πῶ ; Ἀπὸ στενοχώρια, γιὰ πῶς εἶδα ἕνα καλλικάντζαρο ;

Καλλιόπη. — Πῶς σοῦ ἦλθε, λέγω ;

Μιχάλης. — Ἄχ, κυρία, ἀπὸ στενοχώρια μοῦ 'φάνηκε πῶς μ' ἦλθε, ἀπὸ πληγωμό, ἀπὸ χολόσκαση δηλαδή. *(Ἐγειρόμενος)* Εἶμαι καλά, κυρία ! Τὸ 'πέρασα.

Καλλιόπη. — *(Μὲ ἀνακούφισιν).* Αἴ ! περαστικά ! Ἄλλο κακὸ νὰ μὴ δῇς ! Κάθησαι, ἀκόμα μὴ κουράζεσαι ! *(Ὁ Μιχάλης κάθηται. Πρὸς τὴν Τασώ).* Ἔλα, Τασώ, πᾶμε τώρα νὰ ἐντυθῶ. Εἶνε καλὰ ὁ Μιχάλης.... *(Πηγαίνουσιν).*

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

Μιχάλης.

Μιχάλης. — *(Ἐγειρόμενος καὶ χαμηλῇ τῇ φωνῇ).* Νὰ σοῦ δείξω 'γὼ σένα! Νὰ δοῦμε, πῶς μοῦ κάμνεις μοῦτρα! Εἶδες, πῶς ἔτριβες μὲ τὴ κολώνια; Ἡ ἀλήθεια βρὲ παιδιά, εἶνε, πῶς μὲ τέτοιο τρίψιμο ὄχι μόνο ἀληθινὸς καρδιόπονος περνᾷ, ἀλλὰ καὶ πεθαμένος ζωντανεύει! Μωρὲ ἔτσι θὰ σοῦ ψήνω τὰ κουκιὰ στὰ χείλη ! Νὰ πότε μὲ ψευτοκαρδιόπονο, πότε μὲ ψεύτικα καμώματα θὰ σοῦ κάμω νὰ βάλῃς νὰ γνῶσι. *(Ἐρχόμενος ἀκροποδητὶ πρὸς τὸ δωμάτιον τῆς Κυρίας).* Ἔχει γοῦστο νὰ μ' ἀκοῦν. Τί κάμνω 'γώ ; Καὶ τὰ ντουβάρια αὐτιὰ ἔχουν, ποῦ λέγει ὁ λόγος. *(Κυττάξας).* Ποῦ ν' ἀκούσουν ! Μέσα βαθειά ! *(Κυττάζων τὸν Θανάσην καθήμενον πρὸς τὰ παρασκήνια).* Ὁ καλλικάντζαρος ἆρά γες δὲν μ' ἀκούει ; Δὲν πιστεύω. Ἐκεῖνος τώρα ἔχει τὴ συλλογὴ τῆς ἀρρώστιας του. Ἀλλὰ ἂς τὸν δοκιμάσω. *(Ὁμιλῶν πρὸς αὐτόν).* Πονεῖς ἀκόμα; ἐμὲ μοῦ 'πέρασε ὁ πόνος, σύ, κουμπάρε, πῶς τὰ πη-

γαίνεις; (*Κατ' ἰδίαν*). Ὄχ! ὄχ! Κι' αὐτὸς Πασπάττης. Ἄλλο τηλέφωνο πάλι αὐτός!. Λοιπὸν τί ἔλεγα; (*Συλλογισθεὶς καὶ εὑρών*). Ἄ! ναί!.. πῶς μὲ ψευτοκαμώματα θὰ τῆς φέρω εἰς θεογνωσία, καὶ θὰ τῆς κάμω νὰ μοῦ λογαριάζῃ. Ἔτσι μοῦ συμβούλεψε ὁ φίλος μου Πετροχελώνης! Αὐτὰ δὰ λέγαμε ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη, ποῦ βγῆκα νὰ δώσω τὰ πράγματα στὸ τραῖνο. (*Ἐνθυμηθεὶς αἴφνης*). Βρὲ ποῦ νὰ πάρ' ὁ διάβολος! Ἐγὼ μόνο τὸ γράμμα 'πῆρα, τὰ πράγματα τοῦ Πασπάττη, θαρρῶ, τ' ἀφῆκα ἐδῶ! (*Ὑπάγει καὶ μεταφέρει αὐτὰ ἐκ τῶν παρασκηνίων ἐπὶ τῆς σκηνῆς*). Ὁρίστε!.. Νάτα!.. (*Ἐνθυμηθείς*). Μὰ θαρρῶ, πῶς καὶ τὸ γράμμα δὲν τῶδωκε!.. Ἔτσι θαρρῶ! (*Ἀνερευνήσας ἐξάγει ἐκ τοῦ θυλακίου του*). Ὁρίστε!.. Νάτο! Αὐτὴ τὴ φορὰ 'ξέχασα ὅμως ἀπὸ τὸ θυμό μου μὲ τὴ Τασώ. Βρὲ ποῦ νὰ πάρη ἡ εὐχή! Νά! (*Μουντζόνεται*). Αἴ, καλά! Καὶ ὁ κουφούλιακας ἐκεῖνος; Θαρρῶ, πῶς ἔφυγε μὲ τὴν ἰδέα, πῶς ὁ Δῆμος ὁ Κατσαρὸς τὰ 'βόλεψε τὰ πράγματα στὸ τραῖνο, ἢ ὅλως διόλου ξέχασε καὶ αὐτός. Βρὲ τεῖνε τοῦτα; Νὰ ἐμένα (*Μουντζόνεται*). Νὰ καὶ σένα κὺρ Πασπάττη! Βρὲ καὶ σὺ ξεχνιάρης; (*Μουντζόνει εἰς τὸν ἀέρα*). Δὲν ἔλεγες νὰ πῇς, πῶς τὰ πράγματά σου εἶναι ἐδῶ; Πῶς ἔφυγες χωρὶς αὐτά; Ποῦ ἔχεις καὶ σὺ τὸ νοῦ σου; Ἅμα τηλέφωνο ποῦ εἶσαι!.. (*Ἵσταται ἐπί τινα λεπτὰ συλλογιζόμενος*). Ἀλλὰ τί ἔλεγα;.. τί ἔλεγα;.. (*Συλλογισθεὶς καὶ εὑρών*). Ἄ! ναί!.. (*Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ὁ Θανάσης γογγύζει*). Καθὼς μ' εἶπε ὁ Πετροχελώνας, θὰ τῆς κάμνω τὸ βαρύ! Τότε, λέγει, ἡ ἀγάπη της, ἂν ἦνε ψεύτικη, θὰ φανῇ καὶ θὰ σβύσῃ. Ἂν ἦνε καὶ ἀληθινή, πάλι θὰ φανῇ! Ἂν ἦνε, ὅπως μ' ἔλεγε, ἀληθινή, δὲν 'μπορεῖ, παρὰ νὰ ἀνάψῃ περισσότερο, ἔτσι, λέγει, εἶνε ὁ ἔρωτας ὁ ἀληθινός, ἡ ἀγάπη ἡ ἀληθινὴ καίει! καίει! καὶ τὴ φωτιὰ ἐκεῖνος, ποῦ τὴν ἔχει, τὴν αἰσθάνεται, λέγει, ὥς τὰ μυδούλια!.. Θὰ κάμνω λοιπόν, πῶς δὲν τῆς βλέπω, πῶς τῆς ξέχασα, πῶς δὲν τῆς εἶδα κἀμμιὰ φορά, πῶς ἀγαπῶ ἄλλη!.. Καὶ τὸ θᾶμμα τοῦτο δὲν τῶδειξε ὁ ψευτοκαρδιόπονος; Μωρὲ

γιά σου, Πετροχελῶνα! (*Ἀκούσας βήματα*). Ἀλλὰ θαρρῶ ἡ Κυρία, ἔρχεται!..

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

Μιχάλης Καλλιόπη καὶ *Τασώ*.

Καλλιόπη. — (*Εἰσερχομένη μετὰ τῆς Τασώς*). Αἴ, πῶς εἶσαι Μιχάλη;

Μιχάλης. — Τὸ τρίψιμο, Κυρία, ἔκαμε δουλειά!.. (*Κτυπᾷ ἡ θύρα*).

Καλλιόπη. — (*Πρὸς τὴν Τασώ*). Τασώ, ἡ πόρτα κτυπᾷ. ἄνοιξε. (*Ἡ Τασὼ ὑπάγει*). Μιχάλη, ἅμα ἔλθῃ ὁ γιατρός, νὰ μ' ἐνθυμήσῃς νὰ τοῦ εἰπῶ νὰ σὲ κυττάξῃ. (*Εἰσέρχεται ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Τασώ*). Ἄ! νάτος! Αἴ! τί ἔγεινε;

ΣΚΗΝΗ Η΄.

Οἱ αὐτοὶ καὶ *Γεώργιος*.

Γεώργιος. — (*Εἰσελθών*). Ἔφυγε καὶ ὁ κύριος Πασπάττης! Τὸ δίχως ἄλλο, λέγει, θὰ περιμένῃ γράμμα μας. Διὰ ἔξω ἑτοιμάσθηκες, βλέπω!.. Μιὰ στιγμή!.. (*Λαμβάνει κατ' ἰδίαν εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς τὴν Καλλιόπην, καὶ συνομιλοῦσιν ἐκεῖ μὲ χειρονομίας, χωρὶς ποσῶς νὰ ἀκούωνται, ἡ δὲ Τασὼ τὰς παρακολουθεῖ μακρόθεν ἱσταμένη πλησίον τοῦ Θανάση*).

Μιχάλης. — (*Κατ' ἰδίαν, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς συνομιλίας τῆς Κυρίας χαμηλῇ τῇ φωνῇ*). Πῶ! πῶ! Μανοῦλά μου! ὁ κὺρ Πασπάττης ἔφυγε, λέγει! πῶς θὰ τὰ μπαλώσω τώρα; Μωρ' τεῖχα καὶ τἄβγαλα τὰ πράγματά του ἐδῶ στὴ μέση; (*Βλέπει τὰ πράγματα τοῦ Πασπάττη*). Ἀφοῦ τἄβγαλα, δὲν τὰ 'πήγαινα πάλι μέσα ἐκεῖ ποῦ ἦταν; ἢ καὶ δὲν τἄρριπτα στὸ ξηροπήγαδο; ἰδικά μου ἦταν; πῶς θὰ τὰ ἰδοῦν τώρα; τί θὰ τοὺς πῶ; ὅ,τι βρέξῃ ἂς κατεβάσῃ, τώρα. Ἄ! μά!... (*δοκιμάζων νὰ τὰ ὑπάγῃ, χωρὶς νὰ τὸν ἰδοῦν, ἀλλὰ δὲν κατορθώνει τοῦτο*). Ὤ! ἄσχημα τἄχω! Αἴ! τί νὰ σοῦ κάμω,

βρὲ ἀδελφέ; Ἔξέχασα! ξέχασα, ποῦ δὲν τὰ κατέβασα στὸ τραῖνο· Ἔξέχασα, ποῦ, ἀφοῦ τἄβγαλα στὸ φανερὸ ἐδῶ πέρα, δὲν τὰ πετοῦσα σἂν παληογάτια στὸ δρόμο! Ἄϊτε ἐγὼ τὰ ξέχασα! σωστά λόγια!.. Αἴ, καλά!.. ὁ κὺρ Πασπάττης γιατί νὰ τὰ ξεχάσῃ, ποῦ ἦταν καὶ δικά του πράγματα!.. (*Ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Καλλιόπη τὴν στιγμὴν ταύτην διακόψαντες τὴν συνομιλίαν των ἔρχονται πρὸς τὸ μέρος τοῦ Θανάση, ὁ Μιχάλης κρύπτει ὄπισθέν του τὰ πράγματα, ἡ δὲ Τασὼ λαμβάνει εὐκαιρίαν νὰ συστήσῃ τὸν Θανάσην*).

Τασώ. — Κύριε, ἕνας ἄρρωστος σᾶς περιμένει ἀπὸ πολλὴ ὥρα!

Γεώργιος. — Ἄρρωστη γιὰ ἄρρωστος;

Καλλιόπη. — (*Ἐνθυμηθεῖσα*). Ναί γιατρέ, ἕνας ἄρρωστος· κύτταξέ τον. Ἄφες τα καὶ ὁ Μιχάλης πρὸ ὀλίγου μᾶς... ἔκαμε καί...

Γεώργιος. — Ἄρρωστος; (*Ἐρχόμενος πρὸς τὸν Μιχάχάλην κρύπτοντα ἤδη τὰ πράγματα*). Ὁ Μιχάλης τί πρὸ ὀλίγου; Ἔ;..

Καλλιόπη. — (*Κυττάζουσα τὰ πράγματα καὶ ἀποροῦσα*). Μὴ χειρότερα!

Τασώ. — (*Κατ' ἰδίαν*). Ἂν ἴσως φανερώσῃ, πῶς ἐγὼ τὸν ἔκαμα νὰ θυμώσῃ καὶ νὰ τὰ ξεχάσῃ!

Γεώργιος. — (*Βλέπων καὶ ἀπορῶν*). Βρὲ Μιχάλη τί εἶνε αὐτά; (*Σύρας αὐτὸν μακρὰν τῶν πραγμάτων κυττάζει αὐτὰ ἓν πρὸς ἕν*). Μέγας εἶσαι, καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου!..

Καλλιόπη. — (*Πρὸς τὴν Τασώ*). Τασώ, δὲν εἶπες τὸ Μιχάλη νὰ τὰ πάγῃ στὸ τραῖνο μὲ τὸ γραμματάκι, ποῦ σοῦδωκα; Ἔ; (*Περιπατεῖ θυμωμένη*).

Τασώ. — Κυρία..... (*Ἀδυνατεῖ νὰ εἴπῃ τι, διότι ὁ Μιχάλης τὴν ἀγριοκυττάζει*).

Μιχάλης. — (*Κατ' ἰδίαν*). Νὰ πέσω κάτω τώρα νὰ τινάξω χέρια καὶ ποδάρια; Νὰ τοὺς κάμω τώρα νὰ μοῦ τρίβουνε πάλι μὲ κολώνια καὶ νὰ μοῦ κερνοῦνε καὶ κονιάκ;

Ἔλα, ψευτοκαρδιόπονε ποῦσαι; Ἀλλά...

Γεώργιος. — (*Ὅστις θυμωμένος περιεπάτει ἐν τῷ μεταξύ*). Μιχάλη, λέγε, λέγε, νὰ ἀκούσωμε, λέγε δυνατά, μὴ ψιθυρίζεις. Τί εἶνε αὐτά, λέγω;

Καλλιόπη. — (*Ἥτις περιπατεῖ καὶ αὐτὴ θυμωμένη*). Τασώ, σὲ σένα θὰ ξεσπάσω. Ἐσύ, ποῦ δὲν μιλεῖς, ἐσὺ πταίεις.

Μιχάλης. — Βέβαια· ἂν μ' ἔλεγε αὐτή, δὲν θὰ τὰ πήγαινα; (*Ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Τασὼ περιπατοῦσι θυμωμένοι*).

Τασώ. — (*Πρὸς τὸν Μιχάλη χαμηλῇ τῇ φωνῇ*). Σ' ὁρκίζω στὴν ἀγάπη μου. Πὲς τὴν ἀλήθεια Μιχάλη. (*Εἶτα μεγαλοφώνως μεταμεληθεῖσα*). Ἀλλὰ ὄχι. ὄχι. ὄχι. ναί. ἐγὼ ἔξέχασα καὶ δὲν τοῦ εἶπα τίποτε· μὲ τὴ βία τὴν ὥρα ἐκείνη νὰ κάμω τοὺς καφφέδες, Κυρία, ξέχασα... Ἐγὼ πταίω, ὁ Μιχάλης ποτὲ δὲν ξεχνᾷ, ἐμὲ τιμωρήσετε...

Μιχάλης. — (*Πρὸς τὴν Τασὼ χαμηλῇ τῇ φωνῇ*). Εἶδες τώρα, πῶς ἦλθες γιαλό; (*Κατ' ἰδίαν*). Ποῦσαι Πετροχελώνα. (*Πρὸς τοὺς Κυρίους μεγαλοφώνως*). Ἀκοῦστε νὰ σᾶς πῶ ἀφεντάδες. δὲν πταίει ἡ Τασώ...

Γεώργιος. — (*Ἐν θυμῷ*). Ἀλλά;

Μιχάλης. — Ἀλλά... (*Μὴ τολμῶν εἰσέτι*).

Καλλιόπη. — Λέγε. ἀλλά;...

Μιχάλης. — Ἐγώ...

Γεώργιος. — Πῶς δηλαδή;

Μιχάλης. — Νὰ δηλαδὴ ἐγώ· δηλαδὴ ἔξέχασα ἐγώ. (*Δεικνύων ἑαυτόν*).

Καλλιόπη. — Ὡραία δικαιολογίσ! Ξέχασε...

Μιχάλης. — Μὰ βέβαια!.. τί ἄλλο;.. Ξέχασα!..

Καλλιόπη. — (*Εἰρωνικῶς*). Αἴ! ἔξέχασε ὁ ἄνθρωπος!

Μιχάλης. — Πῶς νὰ πῶ τὴ Τασώ, ποῦ μοῦ τὸ εἶπε ἡ καϋμένη; Ἐγὼ ἔξέχασα!.. Ἐγὼ ἔξέχασα!.. Ξέχασα ἐγώ.

Γεώργιος. — Πές το ἀκόμα μιὰ φορὰ νὰ σ' ἀκούσωμε, προκομμένε.

Μιχάλης. — Μὰ 'ξέχασα βέβαια! 'Αλλά...

Γεώργιος. — Τί ἀλλά; 'Αλλὰ δηλαδὴ 'ξέχασες; Ἔ;

Μιχάλης. — 'Αλλά... (*Μὴ τολμῶν*).

Καλλιόπη. — Μωρ' τί ἀλλά; Δὲν λέγεις;.. Τί ἀλλά, τί ἀλλά;

Μιχάλης. — 'Αλλά... (*Πρὸς τὴν Τασὼ χαμηλῇ τῇ φωνῇ*). Νὰ τὸ πῶ Τασώ; πῶς;... (*Μετανοῶν κατ' ἰδίαν*). ὄχι! δὲν θὰ τὸ 'πῶ, (*μεγαλοφώνως*) ἀλλά!.. ἀλλὰ 'ξέχασα!..

Γεώργιος. — Αἴ! καϋμένε! «νὰ τὸ πῶ Τασώ;» εἶπες Σ' ἀκούσαμε πονηρέ! Τί θὰ πῇς γιὰ τὴ Τασώ; λέγε!!.

Μιχάλης. — Ξέχασα....

Καλλιόπη. — Βρὲ λέγε! γιὰ τὴ Τασὼ τί ἔχεις νὰ πῇς;...

Μιχάλης. — Ξέχασα...

Τασώ. — 'Εγὼ 'ξέχασα...

Θανάσης. — (*Γογγύζων*). Οὐάου! Οὐάου!..

Γεώργιος. — Μωρὲ λέγε, καὶ ἔχομε καὶ τὸν ἄρρωστο καὶ περιμένει!.. (*Κινῶν αὐτὸν ἐκ τοῦ ὤμου*).

Μιχάλης. — (*Κινούμενος*). Ξέχασα...! ξέχα...σα....α...ααα!!!

Γεώργιος. — (*Κινῶν αὐτὸν ἔτι μὲ θυμόν*). Λέγε, τί θὰ πῇς γιὰ τὴ Τασώ!..

Μιχάλης. — Ξέχασα, Κύριε!

Θανάσης. — Οὐάου!.. Οὔου!..

Γεργιος. Νὰ μοῦ χαθῇς βλάκα!.. (*'Αφίνων αὐτὸν ἔρχεται πρὸς τὸν ἄρρωστον. 'Ο δὲ Μιχάλης καὶ ἡ Τασὼ ἐξέρχονται*).

ΣΚΗΝΗ Θ΄.

Καλλιόπη Γεώργιος καὶ εἶτα ***Μιχάλης.***

Καλλιόπη. — (*Λαμβάνουσα ἰδιαιτέρως τὸν Γεώργιον*). Μιὰ στιγμὴ καὶ ἔπειτα κύτταξε τὸν ἄρρωστο. Δὲν πειράζει. ἂς περιμείνῃ ὀλίγο ἀκόμα. Μοῦ 'μήνυσε ἡ κ. Μαυρουδῆ, τὸ δίχως ἄλλου νὰ πάγω. Φαίνεται, θὰ μοῦ ὁμιλήσῃ γιὰ τὴν ὑπόθεσι, ποῦ ξεύρεις, δηλαδὴ γιὰ τὸ Νῖκο. Ἔπειτα θὰ χρειασθῶ καὶ μερικὰ χρήματα, διὰ νὰ ἀγοράσω, ὅσα μᾶς

χρειάζονται, ὅπως 'ξεύρεις. Ἔλα, Γεώργο μου. (*Θωπευτικῶς*).

Γεώργιος. — Παρακαλῶ! παρακαλῶ! Μερικὰ χρήματα βέβαια διὰ νὰ ἀγοράσῃς, ὅσα χρειαζόμεθα. 'Εγὼ τοὐλάχιστον δὲν εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ τὰ φέρῃς ὅλα.

Καλλιόπη. — Τί θὰ 'πῇ αὐτό;

Γεώργιος. —Αὐτὸ θὰ πῇ, πῶς καὶ προχθὲς ἀκόμη ἀφῆκες τὸ πορτμονέ σου μέσα στὸ ρεστοράν. Δὲν εἶνε, κυρά μου, τὰ χρήματα βρύσις!!

Καλλιόπη. — Ἄλλο τί ἔκαμα διὰ νὰ μοῦ τὸ πῇς τώρα;

Γεώργιος. — Ἄ! τὸ ἐπιθυμεῖς; ποῦ εἶνε π. χ. τὸ μεταξωτὸ ὕφασμα, ὁ μποά σου, τὰ γάντια σου, τόσα καὶ τόσα ἄλλα; Θαῦμα δὲ θὰ εἶνε, ἂν δὲν χαθῇς καὶ σὺ καμμιὰ ἡμέρα.

Καλλιόπη. Χαρὰ στὸ ἐνθυμητικό σου!..

Γεώργιος. Καὶ ἔπειτα ἡ κ. Μαυρουδῆ, ἡ ὁποία σὲ προσκαλεῖ κάθε φορά, πρέπει νὰ μάθῃ ἐπὶ τέλους, ὅτι ὁ Νῖκος δὲν θέλει, ὅτι ἐπομένως εἶνε ἐλεύθερος ἀπέναντί των. Ἂς μὴ ἐλπίζῃ !!. Δὲν ἐνθυμεῖσαι ἔπειτα τὰς ὑποσχέσεις μας πρὸς τὸν κύριον Πασπάττην; Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ εἴμεθα διπρόσωποι καὶ μάλιστα εἰς τοιοῦτου εἴδους ζητήματα. Δὲν πρέπει νὰ συνδυάζωμεν δύο συμφέροντα, ἐὰν θέλωμεν νὰ εἴμεθα εἰλικρινεῖς.

Καλλιόπη. — (*Χαριέντως*). Ἔλα τώρα, δὸς μερικὰ λεπτά. Ὅσο δὲ διὰ τὴν κ. Μαυρουδῆ μεῖνε ἥσυχος, Γεώργη, θὰ τῆς πῶ, πῶς θέλεις νὰ ὁμιλήσῃς μαζῇ της. Ὁρίστε; Ἔλα τώρα ἔγεινε τὸ θέλημά σου; Ἔλα κακέ!

Γεώργιος. — (*Καμφθεὶς ἐξάγει καὶ δίδει*). Φοβερὸν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας γυναικός. (*Περιπατεῖ μεθ' ὅ κάθηται καὶ γράφει*).

Καλλιόπη. — (*Χαριεντιζομένη*). Φοβερὸ βέβαια! Διότι ἔχει γιαγιὰ τὴν Εὔα! Δὲν εἶνε ἔτσι; (*'Αφήσασα τὰ λεπτὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης διευθύνεται πρὸς τὸ κάτοπτρον*). Τασώ! (*Καλοῦσα αὐτὴν ἀπὸ τὰ παρασκήνια*). Φέρε μου τὸ τσαντάκι μου

SISMANOGLIO MEGARO

καὶ τὰ γάντια μου. (*Διορθοῦσα τὰ μαλλιά της καὶ τὸ καπέλο της, ἡ δὲ Τασὼ φέρει*). Φέρε τὲς ἄλλες μπίχτρες, ποῦ εἶνε μέσα στὸ μπορό. (*Ἡ Τασὼ ὑπάγει*). Ποῦ εἶσαι ; (*ἐκ τῶν παρασκηνίων*) καὶ τὸ μεταξωτὸ τὸ μανδηλάκι... (*μεθ' ὃ ἐξακολουθεῖ καλλωπιζομένη, ἡ δὲ Τασὼ φέρει ὅλα*).

Μιχάλης. —(*Εἰσερχόμενος*). Γιατί, Κυρία, δὲν λέγεις καὶ μένα νὰ σοῦ φέρω τίποτα ; μὲ ξέχασες ;

Γεώργιος. — Ἄ! ἔλα 'δῶ σύ! (*Εγείρεται ἀφίνων τὸ γράψιμον, ὁ Μιχάλης φεύγει*).

Καλλιόπη. — (*Ἀναχωροῦσα ἀφίνει τὰ λεπτὰ εἰς τὴν τράπεζαν*). Καλὲ δὲν κυττάζεις ἐκεῖ τὸν ἄρρωστο, ποῦ ἐμαρμάριανε νὰ φυλάγῃ τόση ὥρα! (*Φεύγει*).

Γεώργιος. Ἄ! ναί! ξέχασα! (*Ἔρχεται πρὸς τὸν ἄρρωστον*).

ΣΚΗΝΗ Ι΄.

Γεώργιος καὶ ***Θανάσης.***

Γεώργιος. — (*Πρὸς τὸν Θανάσην*). Κόπιασε μέσα.

Θανάσης. — (*Εἰσερχόμενος καὶ πιέζων τὸ πάσχον μέρος*). Οὐάου!.. οὐάου!..

Γεώργιος. — Κάθησαι. (*Κάθηται*). Τοῦ λόγου σου ἀπὸ ποῦ εἶσαι ;

Μιχάλης. — (*Ἐκ τῶν παρασκηνίων χαμηλῇ τῇ φωνῇ*). Τώρα νὰ σοῦ 'δῶ, καλλικάντζαρε.!

Γεώργιος. — Ἀπὸ ποῦ, λέγω, εἶσαι τοῦ λόγου σου ;

Θανάσης, — (*Γογγύζων*). Οὐάου!.. οὐ... Τοῦ λόγουμ... (*Ξεροβήχει εἶτα*). Οὐάου... οὐ!...

Μιχάλης. — (*Ἐκ τῶν παρασκηνίων προβάλλων*). Ὄξω μαλτέζο!

Γεώργιος. — Ἀπὸ ποῦ εἶσαι τοῦ λόγου σου, λέγω ;

Θανάσης. — Τοῦ λόγουμ, γιατρέμ, εἶμ' ἀπ' τὰ περίχουρ.

Γεώργιος. — Καὶ ἀπὸ τί ὑποφέρεις ;

Θανάσης. — (*Μὴ ἐννοήσας*). Ἔ ;

Μιχάλης. — (*Παρῳδῶν ἐκ τῶν παρασκηνίων*). Ἔ ;

Γεώργιος. Τί ἔχεις ; τί πονεῖς ;

Μιχάλης. — (*Ἐκ τῶν παρασκηνίων*). Κατεβασιὰ θὰ ἔχῃ· τί θὰ ἔχει ;

Θανάσης. — Γιατρὲμ μεγαλειοτάτου, ἀπὸ τρία φεγγάρια κι' δῶθι—ὄξ' ἀποῦ πάνους, γιατρὲμ—'στὰ ὄρ κι' 'στὰ βνὰ κι' στἄγρια τὰ δέτρα, γιατρέμ, ἔτσ' ποῦ νὰ χαρῇς τὴ γιατρέσσας καὶ τὰ παιδούλιας, γιατρέμ, μ' ἀπανέβκ' ἕνα φούσκωμ, ἕνα προῖξιμο ποῦ λιέει οὐ λόγους, δοῦ πέρα στὴ ψυχήμ, γιατρὲμ (*δεικνύει τὸ στομάχι του*), ποῦ μερικὲς φορές, γιατρὲμ—ὄξ' ἀποῦ πάνους, γιατρέμ—ἀπ' τοῦ πόνου γυρίζω κατλαβάκια. γιατρέμ. Μοὖπαν, πῶς εἶν' ἀγγάστρι, γιατρέμ... 'Αλήθεια ; γιὰ μὲ κουρουϊδέψανν ;

Μιχάλης. — (*Ἐκ τῶν παρασκηνίων*). Καὶ 'γὼ δὰ ἔλεγα, πῶς εἶχε κατεβασιά...

Γεώργιος. — Γιὰ ξαπλώσου ἐδῶ στὸ καναπέ...

Θανάσης. — (*Ἐξαπλώνεται*). Ἄχ, γιατρέμ! (*ἡμιεγειρόμενος*) ἂν διῶ τὴ σουτῃριάμ, τὴ Πασχαλιά, Γιατρέμ, μιὰ γίδα μοννοβύζα ριγάλο θὰ σοῦ φέρω, γιατρέμ...

Μιχάλης. — (*Ἐκ τῶν παρασκηνίων*). Τώρα χρειάζεται νὰ τοῦ φέρῃς κι' ἕνα τράγο.

Γεώργιος. — Ἔλα, ἄνοιξε, ποῦ πονεῖς, διὰ νὰ παρατηρήσω, τί προίξιμο εἶνε αὐτό.

Θανάσης. — (*Συστελλόμενος*). Τρέπουμ, γιατρέμ...

Γεώργιος. — Αὐτὰ ἐντροπὴ δὲν ἔχουν.

Θανάσης. — (*Ἀνοίγων σιγὰ σιγὰ τὸ στομάχι του*). Μμμ!

Γεώργιος. — (*Κτυπῶν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ ἐρωτῶν εἰς ἕκαστον κτύπημα*). Πονεῖς ἐδῶ ;

Θανάσης. — (*Γογγύζων*). Οὐάου!..

Μιχάλης. — (*Ἐκ τῶν παρασκηνίων*). Ὄξω μαλτέζο!

Γεώργιος. — (*Πρὸς αὐτὸν ἑτοιμαζόμενον νὰ σηκωθῇ*). Μὴ σηκώνεσαι.

Θανασης. (*Περίφοβος*). Τί θὰ μὶ κάμς, γιατρέμ. Θὰ μὶ σχὶς γιατρέ ; (*Κλαυθμηρῶς*). Γιὰ τοῦ Θιό, μεγαλειοτάτου!

SISMANOGLIO MEGARO

Ποῦν τὰ παιδιάμ, ἡ γυναῖκαμ!.....

Γεώργιος. — (*Καθησυχάζων αὐτόν*). Μὴ φοβεῖσαι δὲν σὲ σχίζω!

Θανάσης. — (*Ὑποτρέμων*). Τί ἄρρώστια εἶν ; Σὰ ζουντανὸ πρᾶμα ἀνιβαὶν καὶ κατβαίν, γιατρέμ... Ἔ, μεγαλειοτάτου ;

Γεώργιος. — Θἄτρωγες πολύ, φαίνεται, καὶ θἄτσουζες καὶ πολύ.!..

Θανάσης. — Ἄμ' τί πολύ, γιατρέμ, σὰν ἄνθρουπος, ὄχι σὰ χαϊβάν... ποῦ λιέει οὔ λόγους· μὲ σπάθειο κι' ὅλας.

Γεώργιος. — Δὲν ἔχεις τίποτε, μὴ φοβεῖσαι.

Θανάσης. — (*Ἀντικρούων*). Ζουντανὸ πρᾶμα ἔχω, γιατρέμ...

Μιχάλης. — (*Ἐκ τῶν παρασκηνίων*). Αἴ, καλὰ βρὲ ζωντανό!..

Γεωργιος. — Ὅ,τι καὶ ἂν ἦνε ὅμως, θὰ τὸ γιατρέψωμεν. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχῃς ὑπομονήν.

Θανάσης. — Ὤ! ποῦ νὰ σχουριθοῦν τὰ 'πιθαμένας' γιατρέμ!.

Γεώργιος. — (*Ἐκ τῶν παρασκηνίων φωνάζων*). Τασώ! Μιχάλη!

Τασώ-Μιχάλης. — (*Εἰσέρχονται ἀμφότεροι μετά τινα στιγμήν*).

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

Γεώργιος, Θανάσης, Τασώ, Μιχάλης καὶ ***παιδίον***.

Γεώργιος. — (*Πρὸς αὐτοὺς εἰσελθόντας*). Ποῦ πηγαίνετε, καὶ χάνεσθε καὶ οἱ δύο σας ;

Ἀμφότεροι. — (*Ἐν μιᾷ φωνῇ*). Τί ἀγαπᾶτε Κύριε ;

Θανάσης. — (*Τρομάζων.*) Θὰ μὶ σχίς!. τὰ παιδιάμ! τὴ γυναῖκαμ!. γιὰ τοῦ Χριστό!..

Γεώργιος. — (*Καθησυχάζων*). Ἔλα δά!.. Μὴ γίνεσαι μωρὸ παιδί! δὲν σὲ σχίζω!.. (*Κρούει ἡ θύρα*). Μιχάλη, ἄνοιξε.

Κύτταξε, ὅποιος καὶ ἂν ἦνε νὰ μὴ ἔμβῃ, ἂν δὲν μὲ εἰδοποιήσῃς.

Μιχάλης. — (*Ὑπάγων*). Ἄν εἶνε ἡ Κυρία, ἀφέντη ; (*κρούει πάλιν*).

Γεώργιος. — Κτυπᾷ πάλιν. Κύτταξε, ἄνοιξε. Ἄν ἦνε ἡ Κυρία ἢ ὁ Νῖκος, ἂς ἔμβουν.

Μιχάλης. — (*Ὑπάγων*). Ἄν ἦνε ὁ κὺρ Πασπάτης καὶ γυρεύει τὰ πράγματά του ; (*Κτυπᾷ πάλιν*).

Γεώργιος. — (*Μὲ θυμόν*). Ἄνοιξε!

Μιχάλης. — (*Ὑπάγων*). Ἀμέσως!

Γεώργιος. — (*Πρὸς τὴν Τασώ*). Τασώ, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀπόστημα ἐσωτερικὸν δηλαδὴ πόνεμα ἀπὸ μέσα. Λοιπόν!..

Θανάσης. — (*Διακόπτων καὶ ἀντικρούων*). Ζοντανὸ πρᾶμα ἔχω γιατρέμ! τουθόπερ...

Γεώργιος. — (*Διακόπτων*). Ἄφες σύ... Λοιπὸν (*πρὸς τὴν Τασὼ*) λοιπόν...

Μιχάλης. — (*Εἰσερχόμενος καὶ διακόπτων*). Ἡ Κυρία μου, ἀφῆκε, λέγει, τὰ λεπτά, ποῦ τῆς ἀδώσατε, ἐπάνω στὸ τραπέζι. Τὸ 'μήνυσε μ' ἕνα παιδί.

Γεώργιος. — Γιὰ ἐρώτησε, τίνος παιδί εἶνε αὐτό ;

Μιχάλης. — (*Ἀπερχόμενος*). Ἀμέσως!

Γεώργιος. — (*Κατ' ἰδίαν*). Ἀφῆκε, λέγει, τὰ λεπτὰ στὸ τραπέζι! Δηλαδὴ ἐξέχασε ἀκόμη μίαν φοράν!....

Τασώ. — (*Εὑροῦσα αὐτά*). Νάτα, Κύριε!....

Μιχάλης. — (*Εἰσελθών.*) Εἶνε, λέγει, τὸ παιδὶ τοῦ κὺρ Μαυρ... (*λησμονεῖ*) τοῦ..... (*συλλογιζόμενος*). Νὰ ξαναρωτήσω, Κύριε ; (*μετά τινα σκέψιν*). Ἄ! θυμήθηκα: Εἶνε τὸ παιδὶ τοῦ Μαυροπλῆ.

Γεώργιος. — (*Διορθῶν*). Τοῦ κυρίου Μαυρουδῆ θὰ εἴπῃς.

Μιχάλης. — Δηλαδὴ ναί. Μ' ἔδωκε τοῦτο τὸ χαρτί.

Γεώργιος. — Νὰ τὸ ἰδῶ.

Μιχάλης. — Τὸ παιδὶ μ᾽ εἶπε, νὰ μὴ τὸ δώσω σὲ κανένα. ἄλλον παρὰ εἰς τὴ Τασώ.

Γεωργιος. —Νὰ ἰδῶ, σὲ λέγω. (*Τὸ λαμβάνει διὰ τῆς βίας καὶ ἀναγινώσκει μεγαλοφώνως*):

«Τασώ,

» Εἰς τὸ παιδὶ τῆς κ. Μαυρουδῆ νὰ δώσῃς τὰ λεπτά, ποῦ » ἀφῆκα στὸ τραπέζι ἐπάνω. Μὴ εἴπῃς τίποτε εἰς τὸν » ἀφέντη σου

» Ἡ Κυρία σου
Καλλιόπη».

(*Πρὸς τὸν Μιχάλην*). Μιχάλη, φώναξε νὰ ἔλθῃ τὸ παιδί μέσα. (*Ὁ Μιχάλης ἀπέρχεται*). «Μὴ εἴπῃς τίποτε εἰς τὸν ἀφέντη σου». Δηλαδὴ μὴ τυχὸν καὶ προσβληθῇ ἡ κυρία διὰ τὸ ξέχασμά της. Παρακαλῶ! Σὲ εἰξεύρω καὶ ἀπὸ χθές, κυρία Καλλιόπη. Αὐτὰ δὰ τὰ μυστικὰ σεῖς αἱ γυναῖκες τὰ ἔχετε δέκα στὸ... (*διακόπτεται ὑπὸ τοῦ παιδίου εἰσερχομένου, πρὸς τὸ ὁποῖον*). Λάβε, παιδί μου, τὰ λεπτά, καὶ εἰπέ, ὅτι σοῦ τὰ ἔδωκα ἐγώ. (*τὸ παιδίον λαβὼν τὰ λεπτὰ φεύγει*). Τί ἐλέγαμεν λοιπόν;.. (*συλλογίζεται καὶ εὑρίσκει*). Ἄ. ναί. λοιπόν, Τασώ, (*δεικνύων τὸν ἄρρωστον*). Τοῦ λόγου του ἔχει πόνεμα ἀπὸ μέσα. Νὰ ἑτοιμάσητε λοιπὸν μὲ τὸν Μιχάλη (*πρὸς τὸν Μιχάλη*) Μιχάλη ἀκούεις; (*ὁ Μιχάλης προσηλώνει τὴν προσοχήν του*) νὰ ἑτοιμάσητε λέγω τώρα ἀμέσως μπλάστη, δηλαδὴ λαπά, ὅπως εἰξεύρετε καὶ ἀπὸ ἄλλας φοράς. Μὴ στέκεσθε λοιπόν! ἐμπρός! (*ἀπέρχονται ἐκεῖνοι· εἶτα πρὸς τὸν ἄρρωστον ἀστειευόμενος δῆθεν*). Αἴ. νὰ σὲ σχίσω;

Θανάσης. — (*Τρομάζων*). Θὰ παηλτήσου, γιατρέμ. Πάω Μεγαλειοτάτου...

Γεώργιος. — (*Καθησυχάζων*). Ἔλα, μὴ γίνεσαι μωρὸ παιδί. Στάσου δά, θὰ σοῦ βάλωμεν κάμποσες ἡμέρες λαπάδες, ἕως ὅτου νὰ ὡριμάσῃ. Δὲν κάμνουν ἔτσι. (*Ἀκούονται ὀλονὲν ἀπὸ τὸ βάθος τῆς σκηνῆς τὰ ἰγδία*). Τώρα ὅποιν εἶνε ὁ

λαπὰς ἔρχεται. Μὴ φοβεῖσαι. (*ἐπί τινα λεπτὰ δοκιμάζει τὰ ἐπὶ τοῦ μπουφὲ φάρμακα ὀνομάζων ἅμα αὐτὰ ἓν πρὸς ἕν· ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ κτυπᾷ ἡ θύρα δυνατά*). Ποιὸς νὰ ἦνε ἀρά γε; Ηὗρε τὴν ὥρα νἄλθῃ κι᾽ αὐτός; Τώρα, ποῦ θὰ βάλωμεν ἴσα ἴσα τὸ λαπά;... (*κτυπᾷ ἡ θύρα, ὁ δὲ Γεώργιος ἀπὸ τὰ παρασκήνια καλεῖ τὸν Μιχάλην νὰ ἀνοίξῃ*). Μιχάλη. (*ἀκούονται δεινατότερα τὰ ἰγδία*). Μιχάλη! (*δυνατότερον*). Ἡ πόρτα κτυπᾷ, λέγω, Μιχάλη. ἔλα ν᾽ ἀνοίξῃς. (*εἶτα ἐρχόμενος πρὸς τὸ μέσον τῆς σκηνῆς κυττάζει, ἐὰν ἔρχεται ἢ οὐ ὁ Μιχάλης, ὅστις ἐμφανίζεται*). Ἄνοιξε! Ἡ πόρτα κτυπᾷ... (*ὁ Μιχάλης ἀπέρχεται*). Ἐὰν ἦνε ἡ Κυρία Καλλιόπη ἢ ξεχανιάρα... ἀλλὰ δὲν πιστεύω νᾖνε ἐκείνη, διότι μόλις τώρα πρὸ ὀλίγου ἐμήνυσε τὰ λεπτά.... (*διακόπτεται ὑπὸ τοῦ Βλαστάρη εἰσερχομένου μετὰ τοῦ Μιχαήλ, ὅστις ὑπάγει εἰς τὸ καθῆκόν του*).

ΣΚΗΝΗ ΙΒ᾽.

Γεώργιος Βλαστάρης Μιχάλης καὶ ***Τασώ.***

Βλαστάρης. — (*Εἰσελθών*). Κύριε Καρπέτη! Μᾶς ἐδώκατε τὸν λόγον σας, ὅτι θὰ ἔλθητε, ἀλλὰ... δυστυχῶς... (*κυττάξας τὸν Θανάσην*). Συγγνώμην ὅμως, ἐὰν τυχὸν σπουδαιότερα καθήκοντα σᾶς κωλύωσιν. Οὐχ ἧττον ἔπρεπε νὰ μᾶς εἰδοποιήσητε, καθόσον μάλιστα γνωρίζετε τὴν δεινὴν θέσιν μας. (*Ὁ Γεώργιος, ὅστις ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τοῦ Βλαστάρη ἔμεινεν ὡσεὶ ἐμβρόντητος, ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, ὁτὲ μὲν περιπατεῖ ἐν νευρικῇ ταραχῇ, ὁτὲ δὲ ἵσταται ἀκούων*). Ὁ συνάδελφός σας κύριος Πέταυρος διέγνωσεν, ὅτι παρουσιάζονται συμπτώματα σοβαρᾶς δυστοκίας, λέγει δέ, ὅτι εἶνε ἀνάγκη τώρα ἀμέσως νὰ ἔλθητε καὶ σεῖς εἰς ἰατρικὸν συμβούλιον. Ἡ ἄμαξα περιμένει ἔξω. (*Ὁ Γεωργιος περιπατεῖ νευρικῶς*). Κύριε Καρπέτη, τοὐλάχιστον ἀπὸ φιλανθρωπίαν ὀφείλετε νὰ μᾶς βοηθήσητε εἰς τὴν δεινὴν ταύτην περίστασιν σώζοντες τὴν σύζυγόν μου ἀπὸ βέβαιον κίνδυνον...

Γεώργιος — (*Ἐλεγχόμενος διὰ τὴν λήθην του ἀδυνατεῖ*

νὰ ἀπολογηθῇ πρὸς στιγμήν). Μὲ συγχωρεῖτε, Κύριε Βλαστάρη. Τώρα ἀμέσως... Ἀμέσως... *(φωνάζων ἐκ τοῦ παρασκηνίου).* Τασώ... Μιχάλη... *(Ἐπιστρέφει).* Ναί, κύριε Βλαστάρη... ὡς βλέπετε μᾶλλον σύγκρουσις καθηκόντων... *(Εἰσέρχεται ὁ Μιχάλης καὶ ἡ Τασὼ)*...

Ἀμφότεροι. — *(Ἀποροῦντες).* Τί ἀγαπᾶτε Κύριε ;

Γεώργιος. — *(Τεταραγμένος).* Λοιπόν, Κύριε Βλαστάρη, ναί... Μιχάλη... Τασώ... Ναί... Ποῦ εἶσθε ; Ναί, κύριε Βλαστάρη... Ναί... *(Πρὸς τοὺς ὑπηρέτας).* Ὅταν ἑτοιμασθῇ ὁ λαπᾶς, ναί, κύριε Βλαστάρη, τὸν κολλᾶτε καλά, ὅπως εἰξεύρετε. Λοιπόν. *(Πρὸς τὸν ἄρρωστον).* Γιὰ τὴν ὥρα τὸ λαπᾶ καὶ ἔπειτα σὲ βλέπω πάλιν, κύριε Βλαστάρη. Ναί... *(πρὸς τὸν Βλαστάρην).* Ἐμπρός, κύριε Βλαστάρη, εἰς τὰς διαταγάς σας *(γοργῶς).*

Βλαστάρης. — Μὲ συγχωρεῖτε... ἀνωτέρα ἀνάγκη βλέπετε... *(γοργῶς).*

Γεώργιος — Βεβαιότατα *(γοργῶς).* Πᾶμε.. πᾶμε... πᾶμε... *(ἐξέρχονται).*

ΣΚΗΝΗ ΙΓ΄

Μιχάλης Θανάσης καὶ Τασώ.

Μιχάλης. — Ἐγὼ γιατρὸς καὶ σὺ νοσοκόμα τώρα. Αἴ... μωρὲ ὅποιος δὲν ἔχει γιατρὸ τὸ γιατροσόφι ἐδῶ εἶνε *(δεικνύει ἑαυτὸν) (πρὸς τὴν Τασὼ)* πήγαινε γρήγορα νὰ ἑτοιμάσῃς τὸν λαπᾶ. Τὸ χαρδάλι νὰ μὴ ξεχάσῃς νὰ βάλῃς. Δὲν θέλω μισὲς δουλιὲς *(ἡ Τασὼ ὑπάγει)* τοῦ λόγου σου ἀπὸ ποῦ εἶσαι; *(πρὸς τὸν Θανάσην).*

Θανάσης. — Τοῦ λόγουμ, παραγιατρέμ, εἶμ' ἀπ' τὰ περίχουρ'.

Μιχάλης. — Θἄσαι τζοπάνος, ἔ ;

Θανάσης. — Ἔ ;

Μιχάλης. — Τὸ τζοπάνο κάμεις ;

Θανάσης. — Ἀπάνου κάτου. *(ἀκούονται τὰ ἰγδία).*

Μιχάλης. — *(ἀκούσας).* Λαπᾶς ἔγεινε... *(κρούει ἡ θύρα· ὁ δὲ Μιχάλης ἔρχεται φωνάζων ἐκ τῶν παρασκηνίων).* Τασώ, ἔλα νἀνοίξῃς... *(ἐπιστρέφων)* ἴσα, ἴσα ἐπάνω στὸ λαπᾶ ἦλθε κι' αὐτός ;

Τασώ. — *(εἰσέρχεται).* Τί εἶνε ;

Μιχάλης. — Τασώ, ἡ πόρτα κτυπᾷ. Ἄνοιξε! Ὅποιος κι' ἂν ἦνε, νὰ μὴ ἔμβῃ, ἂν δὲν μ' ἐρωτήσῃς... Ἄκουσες ; *(ἡ Τασὼ ὑπάγει).* Νὰ μὴ φοβηθῇς καθόλου. *(πρὸς τὸν ἄρρωστον).* Πόσοι γέννηκαν καλὰ καὶ σχωροῦν τὰ πεθαμένα...

Θανάσης. — Ἂν διῶ τὴ σουτηριάμ, τὴ Πασχαλιὰ σλὶς γιουρτ(=σακκουλίσιο γιαούρτι=)τουλὸμοτύρι κατίκι ριγάλο θὰ σ' φέρου.

Μιχάλης — Τίποτα δὲν θέλω...

Τασώ. — *(εἰσερχομένη).* Κάποιος ζητεῖ τὴ τζάντα τοῦ γιατροῦ, ποῦ ἔχει τὰ ἐργαλεῖα τῆς γέννας.

Μιχάλης. — Καλά, πήγαινε μέσα στὸ λαπᾶ σὺ κι' ἐγὼ δίνω *(ἡ Τασὼ ὑπάγει, αὐτὸς δὲ λαμβάνει καὶ δίδει κατὰ λάθος τὴ βαλίτσα τοῦ Πασπάττη).*

Θανάσης. — *(ἱκετευτικῶς).* Δὶ μοῦ δίντ' μιὰ ψύχα ρὼμ' γιὰ ρακὶ νὰ σχουριθοῦν τ'ἀπιθαμέν' σας. Ἄχ... θαρρεῖς, μωρ' πῶς λιγών' ἡ ψυχήμ γιὰ τὸ Χριστό.

Μιχάλης. — *(δίδων κατὰ λάθος σπίρτο)* Τράβατο οὖλο νὰ ζεσταθοῦν τὰ μέσα σου...

Θανάσης. — *(πιὼν ὅλον καὶ καεὶς τινάσσεται φωνάζων)* Ἄ... α... α... α... βου... ου... ου...

Τασώ. — *(ἀκούσας εἰσέρχεται ἔντρομος).* Τί εἶνε; τί εἶνε;

Θανάσης. — *(μορφάζων).* Οὔ... οὔ.. οὔ... Μέ... κάψ... τε... Οὔ... οὔ... *(ὁ Μιχάλης τὰ χάνει).*

Τασώ. — *(κατ' ἰδίαν).* Σπίρτο ὁ ἀθεόφοβος τὸν ἔδωκε...

Μιχάλης. — *(τρέξας φέρει τὸ λαπᾶ καὶ τὸ κολλᾶ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀρρώστου).* Τώρα νὰ 'δῇς σύ...

Τασώ. — *(γοργῶς φωνάζουσα).* Νά... Νά... Ἄλλο πάλι... Ὄχι στὸ πρόσωπο... Στὸ στομάχι... Δὲν κυττᾷς ;

SISMANOGLIO MEGARO

Θανάσης. — *(φωνάζων).* Θὰ μὶ σκάστ' γι̯ὰ τοῦ Χριστό...

Μιχάλης. — Ἄφες νὰ πάρ' τὴ φλόγα. *(εἶτα πρὸς τὴ Τασὼ, κολλῶν ἤδη τὸν λαπᾶν εἰς τὸ στομάχι).* Νά, βρέ... νά... Ἐσὺ θὰ κουμαντάρῃς ἐμένα; Ἐσὺ ἢ νοσοκόμα ἐμένα τὸ γι̯ατρό; Ἡ ἀλεποῦ 100 τὸ ἀλεποῦδι 110 *(πρὸς τὸν ἄρρωστον)* Αἴ... πῶς εἶσαι τώρα; Αἴ... καϋμένε, πόσοι 'πέρασαν ἀπὸ τὰ χέρι̯α μου, καὶ σήμερα σχωρνοῦν.

Θανάσης. — Δὶ σὰς γλέπου, ἀθιόφουβ. Μὶ στραβῶστ... ἀντίχριστ'.

Μιχάλης. — *(ἰδίᾳ).* Μωρ' 'λίγο νερὸ νὰ πλυθῇ καὶ τυφλὸς ἤτανε καὶ ἀνέβλεψε *(τρέχει φέρει τάχιστα λεκάνην καὶ τὸν πλύνει, ἡ δὲ Τασὼ ἀδυνατεῖ νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτά της).*

Πίπτει ἡ αὐλαία.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Β.΄ ΠΡΑΞΕΩΣ

ΠΡΑΞΙΣ Γ'.

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ δωμάτιον διημερεύσεως ὡς καὶ ἐν τῇ Α΄ Πράξει. —Τράπεζα εἰς τὸ μέσον στρογγύλη. Ἐπὶ ταύτης στιβὰς βιβλίων, περιοδικὰ διάφορα, κώδων προσκλητήριος.—Ὡρολόγιον τοῦ τοίχου ἢ τῆς τραπέζης.—Κάτοπτρον τοῦ τοίχου ἐπὶ κονσόλ. κ.τ.λ.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Τασὼ καὶ ***Καλλιόπη.***

Τασώ. — *(διευθετοῦσα τὰ τῆς τραπέζης).* Ἀκόμη δὲν ἔφερε τὰ πράγματα ὁ εὐλογημένος καὶ ἡ Κυρία τὸν περιμένει τόση ὥρα. Ἢ δὲν εὗρῆκε τὸν ἀφέντη ἢ κἄπου θὰ ἔπιασε τὰ λόγια. Δὲν συλλογίζεται τοὐλάχιστον, μήπως ἔλθῃ ὁ Μῆτσος καὶ μοῦ κλέψῃ.... *(γελᾷ εἰρωνικῶς).* Ἂς γελάσω κομμάτι... *(εἶτα ἄδει).*

Ἔλα, Μῆτσο, νὰ μοῦ κλέψῃς
πάει πλειά, τὸν ἀπαρνοῦμαι
τὸν Μιχάλη, δὲν τὸν θέλω!...
ἔλα, φῶς μου, νὰ τὰ ποῦμε!... (δὶς)

Βάστα ὅμως, μὴ γυρίσῃ
γι̯ατ' ἐμένα τὸ τσερβέλο!
Βάστα, Μῆτσο, θὰ πεθάνω,
σένα θέλω, σένα θέλω. (δὶς) (γελᾷ εἰρωνικῶς).

Μὴ προφθάσῃ ὁ Μιχάλης,
καὶ σὲ σκάσῃ σᾶν τὴ γάτα,
πᾶρε καὶ τὸν Καραχάλιο,
τὸν πατέρα σου τὸν χάχα. (δὶς)

(*Γελᾷ εἰρωνικῶς, (μεθ' ὅ εἰς πεζὸν λόγον ἐξακολουθεῖ)*: Θὰ τρελλαθῇ, λέγει. ὁ Μῆτσος... Βρὲ τὸν καϋμένο τὸν Μῆτσο.. Καὶ πταίω ἐγὼ ἡ κακόμοιρη, ἂν τὸ μωλό του βρέθηκε τόσο νερουλό ; ἂς τοῦ τὸ πήξῃ ὁ πατέρος του, ποῦ τοῦ δίδει θάρρος, μὲ ὀλίγη τυρομαγιά... (*κυττάξασα*). Ἔρχεται ἡ Κυρία γιὰ τὸν Μιχάλη ἴσως...

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Τασὼ καὶ Καλλιόπη.

Καλλιόπη. — (*εἰσερχομένη*). Δὲν ἦλθε ὁ Μιχάλης ;

Τασώ. — Ὄχι Κυρία.

Καλλιόπη. — (*ἐπιστρέφουσα*). Κύτταξε, ἅμα ἔλθῃ, νὰ μοῦ εἰδοποιήσῃς· εἰς τὸν κῆπο θἄμαι. Γιὰ ἄκουσε : Φαίνεται τὸ ἀγιόκλημα δὲν τὸ καλοποτίζῃς· σὰν μαραμένο τὸ βλέπω. Καὶ τὰ γαρόφαλα θέλουν πότισμα. Γιατί δὲν ἔβαλες τὰ φυντάνια, ποῦ σοῦ εἶπα ; Μὰ δὲν γίνεται ἔτσι... (*φεύγει, ἡ δὲ Τασὼ διὰ τῆς σιωπῆς της ὁμολογεῖ, ὅτι ἐξέχασε ὅλα ταῦτα*).

ΣΚΗΝΗ Γ.

Τασώ, μόνη.

Τασώ. — Ὁ νοῦς της ποῦ ἀλλοῦ θὰ εἶνε βέβαια ; εἰς τὸ ἀγιόκλημα, εἰς τὰ γαρύφαλα, εἰς τὰ φυντάνια. Καμμιὰ ἄλλη συλλογὴ δὲν ἔχει καὶ ἡ καρδιά της καὶ ἡ ψυχή της εἶνε παραδομένη εἰς τὰ λουλούδια... Ἂν ἤξευρες ὅμως, Κυρία, τί ὑποφέρω ἐγώ... θὰ τὰ παράβλεπες ὅλα τὰ ξεχάσματά μου. Ἂν ἤξευρες, πῶς τὸν ἐθύμωσα πάλι εἰς τὴν ὥρα τοῦ λαπᾶ τοῦ Θανάση καὶ πῶς στέκεται πάλι εἰς τὸ νῦν καὶ ἀεί..., θὰ μοῦ συμπαθοῦσες τὸ δίχως ἄλλου. Ἀρά γε ἔμαθε, πῶς σοῦ εἶπα μὲ τὸ Ν καὶ μὲ τὸ Ξ τὰ λαπαδικά ; Ὤ... Ἐὰν τὰ ἔμαθε ὁ Μιχάλης, εἶμαι χαμένη. Ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ τὰ εἶπε, διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶνε γνωστικὴ ἡ Κυρία καὶ δὲν θὰ φανερώσῃ τίποτε, τῆς παρεκάλεσα καὶ ξέχωρα νὰ μὴ φανερώσῃ. Δὲν εἰξεύρω, γιατί τὸν ἀγαπῶ τόσο. Θαρρεῖς, πῶς τὸ ἐλάττωμα ποῦ ἔχει, νὰ ξεχνᾷ καὶ νὰ κάμνῃ τόσες ἀφῃρημάδες τοῦ δίδει περισσότερη χάρι, τοῦ στολίζει περισσότερο, καὶ μοῦ κάμνει νὰ τὸν βλέπω σὰν ἄγγελο. Εἶνε τόσῳ ἀθῷος ὁ καϋμένος καὶ εἰλικρινής, ὥστε πνίγεται μέσα εἰς ἕνα ποτῆρι νερό, ἅμα τοῦ περάσῃ ἡ ἰδέα, ὅτι δὲν ἀνταγαπᾶται. Δὲν ἔννοιωσε ἀκόμα, πῶς τὰ ψευτοθυμώματα καὶ τὰ νάζια κάμνουν τὴν ἀγάπη πλειὸ γλυκειά. Θέλει νὰ τοῦ λέγεις ξάστερα καὶ μὲ μιὰ κονδυλιά : σ' ἀγαπῶ. (*κυττάξασα αἴφνης*). Πά... ἔρχεται ὁ κὺρ Θωμᾶς...

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

Τασὼ καὶ *Θωμᾶς.*

Θωμᾶς. — (*εἰσερχόμενος καὶ κρατῶν ἀνὰ χεῖρας ἐφημερίδας*). Τασώ, κορύτσι μου, μ' ἐζήτησε κανείς ;

Τασώ. — Ὄχι, κὺρ Θωμᾶ.

Θωμᾶς. — Ὁ Μιχάλης ἴσως εἰξεύρει.

Τασώ. — Ἐκεῖνος ἐπῆγε νὰ φέρῃ τὰ πράγματα, ποῦ θὰ τοῦ ἔδιδε ὁ ἀφέντης ἀπὸ τὴν ἀγορά.

Θωμᾶς. — Ἡ Κυρία σου μέσα εἶνε ;

Τασώ. — Μάλιστα. Θέλετε νὰ τῆς φωνάξω ; Θαρρῶ, πῶς εἶνε εἰς τὸ κῆπο.

Θωμᾶς. — Ὄχι· θὰ τὴν ἰδῶ ἐγώ. Ποῦ εἶσαι· δός τὴν ἐφημερίδα αὐτὴν εἰς τὸ σπίτι τοῦ γειτονός μας κυρίου Ἀχιλλέως (*ἡ Τασὼ ὑπάγει*). Θὰ ἔλθῃ ὁ κ. Καραχάλιος νὰ μοῦ πιπιλίζῃ πάλιν τὸ μωλό. Περίεργον. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν καταλαμβάνει, ὅτι εἶνε ἀδύνατον πρᾶγμα ; Ἂν ἔχει σκοπὸν νὰ ἀρχίσῃ πάλιν τὰ ἴδια, δὲν γνωρίζω καὶ ἐγώ, πῶς πρέπει νὰ φερθῶ. Θὰ τὴν κλέψῃ, θὰ σκοτωθῇ, θὰ παραφρονήσῃ. Ἀπὸ αὐτὰ τί ἔχομεν νὰ καταλάβωμεν ἡμεῖς ; (*ἀναρτᾷ τὸν πῖλόν του καὶ τὸ μπαστοῦνι του*). Δὲν πρέπει νὰ τὸν δεχθῇ σήμερον. Δὲν εἶνε ἐδῶ ὁ κὺρ Θωμᾶς. Λοιπόν, κ. Καραχάλιο, ἄδειασέ μας τὴν γωνιά... Τέλος..· (*ἰδὼν τὴν Τασὼ ἐρχομένην*). Ποῦ εἶσαι Τασώ ; Ἅμα ἔλθῃ... (*διακόπτει*).

SISMANOGLIO MEGARO

Τασώ. — (*εἰσελθοῦσα*). Ὁ ἴδιος δὲν ἦτο στὸ σπίτι· ἀφῆκα τὴν ἐφημερίδα εἰς τὴν κυρία του.

Θωμᾶς. — Καλά· δὲν πειράζει. Ἄκουσε, Τασώ· ἅμα ἔλθῃ καὶ μὲ ζητήσῃ ὁ κ. Καραχάλιος νὰ εἴπῃς, ὅτι δὲν εἶμαι ἐδῶ. Μὴ ξεχάσῃς· Εἰπέ το καὶ εἰς τὸν Μιχάλην, ἅμα ἔλθῃ. (*Ἡ Τασὼ κινεῖ τὴν κεφαλὴν καταφατικῶς*). Δὲν εἶνε καμμία ἄλλη αἰτία,.. θέλει νὰ μὲ ὁμιλήσῃ διὰ τὴν δίκην του, καί... δὲν θέλω νὰ... (*στραφεὶς ἀποτόμως φεύγει*).

Τασώ. — Τί δίκη, κὺρ Θωμᾶ;... «Ὁ κόσμος τῶχει τούμπανο κ' ἐμεῖς κρυφὸ καμάρι», ποῦ λέγει ὁ λόγος. Εἰξεύρω, γιατί θέλει νὰ σ' ὁμιλήσῃ... Τί μοῦ τὸ κρύπτεις; Ἄχ, Μῆτσό μου, θὰ πεθάνω. (*εἰρωνικῶς*). Ἀλλὰ (*ἀκούσασα βήματα*) ἀκούω βήματα. Θὰ εἶνε ὁ Μιχάλης. (*Ἰδοῦσα*). Ἐκεῖνος εἶνε. Ἂν τυχὸν μοῦ ἄκουσε;...

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Τασώ, Μιχάλης καὶ εἶτα ***Καλλιόπη***.

Μιχάλης. — (*εἰσέρχεται φέρων καλάθιον καὶ ἄλλα βαρέα δέματα διαφόρων ὀψωνίων*). Ὡς πότε πλειὰ δοῦλοι...

Τασώ. — (*χαριέντως*). Νὰ σοῦ ξεκουράσω, Μιχάλη;..

Μιχάλης. — (*ἀποποιούμενος*). Τί; γιὰ κἀνένα γέρω μοῦ παίρνεις; (*ἀποθέτων ἐπὶ τῆς τραπέζης τὰ δέματα μόνος*). Ποῦ εἶνε ἡ Κυρία; Ἔλα καὶ φυλάγει. (*ἐννοῶν τὸν Καραχάλιον, ὅστις περιμένει ἀπάντησιν ἔξω*).

Τασώ. — (*κατ' ἰδίαν*) Καλά, ποῦ μοῦ τὸ θύμισε. Μιὰ στιγμὴ νὰ τῆς τὸ πῶ πῶς ἦλθες. (*ὑπάγει*).

Μιχάλης. — (*ἀμηχανῶν*) Καὶ φυλάγει ὁ Καραχάλιος νὰ τοῦ εἰπῶ, ἂν ἦνε ὁ κὺρ Θωμᾶς ἐδῶ ἢ ὄχι. Ξέχασα νὰ ρωτήσω τὴ Τασὼ (*ἰδὼν τὸ καπέλλο*). Ἀφοῦ βλέπω τὸ καπέλλο του καὶ τὸ μπαστοῦνί του, τί νὰ τῆς ρωτήσω; ἐδῶ εἶνε. «Χωριό, ποῦ φαίνεται, κολαβοῦζο δὲν θέλει». Ἂς τοῦ τὸ εἰπῶ... (*ἑτοιμαζόμενος νὰ ἐξέλθῃ*).

Τασώ. — (*εἰσελθοῦσα*). Μιχάλη, ποῦ πηγαίνεις; Ἡ Κυρία... (*ὁ Μιχάλης κάμνει στροφήν*).

Καλλιόπη. — (*εἰσερχομένη*). Μιχάλη... Τί θὰ σοῦ πῶ; (*συλλογίζεται· εἶτα πρὸς τὴν Τασὼ*) Ἔλα σύ, Τασώ, πήγαινέ τα μέσα. (*δεικνύουσα τὰ ὀψώνια· ἡ Τασὼ ἐκτελεῖ πάραυτα*). Μιχάλη...

Θωμᾶς. — (*ἔσωθεν φωνάζων*) Καλλιόπη... (*ἡ Καλλιόπη φεύγει*).

Μιχάλης. — (*στραφεὶς*) Ἔρχομαι Καραχάλιο. Ἀφοῦ ἄκουσα καὶ τὴ φωνή του, ὁ κὺρ Θωμᾶς ἐδῶ εἶνε (*ὑπάγει*).

Τασώ. — (*εἰσελθοῦσα λαμβάνει ἕτερον δέσμα*) Τί βαρὺ ποῦ εἶνε αὐτό. (*φεύγει*).

Καλλιόπη. — (*εἰσερχομένη πρὸς τὸν Θωμᾶν*) Μὰ βέβαια. Θὰ ποῦμε πῶς δὲν εἶσαι ἐδῶ. (*εἶτα βλέπουσα πρὸς τὴν κουζίναν*) Μιχάλη... Περίεργον. Ποῦ ἐπῆγε;

Τασώ. — (*εἰσελθοῦσα καὶ ἐνθυμηθεῖσα τὴν ἐντολὴν τοῦ Θωμᾶ*) Ποῦ εἶνε ὁ Μιχάλης; (*ἀμφότεροι ἔρχονται πρὸς τὴν εἴσοδον*).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

Καλλιόπη, Τασώ, Μιχάλης, Καραχάλιος καὶ εἶτα ***Θωμᾶς***·

Μιχάλης. — (*εἰσερχόμενος μετὰ τοῦ Καραχάλιου*) Ἐδῶ εἶνε.

Καλλιόπη. — (*ἔκπληκτος*) Θὰ θέλετε ἴσως τὸν κὺρ Θωμᾶ; Δὲν εἶνε...

Τασώ. — (*γοργῶς*) Δὲν ἦλθε ἀκόμα. Δὲν ἦλθε...

Μιχάλης. — (*ἀπορῶν καὶ κυττάζων τὸν πῖλον καὶ τὸ μπαστοῦνι τοῦ Θωμᾶ*) Μά...

Καραχάλιος. — (*βλέπων τὸν Μιχάλην*) Μά...

Θωμᾶς. — (*φωνάξας ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ δωματίου του καὶ μὴ ἀκουσθεὶς χάνει τὴν ὑπομονὴν ἐρχόμενος δὲ πρὸς τὴν σκηνὴν ἀτιμέλητος καὶ χωρὶς ἐπανωφόριον*) Μὰ τόσην ὥραν φωνάζω ἀπὸ τὸ δωμάτιόν μου... (*εἰσελθὼν*) Δὲν ἀκούετε;

SISMANOGLIO MEGARO

(ἰδων αἴφνης τὸν Καραχάλιον μένει ἐμβρόντητος, εἶτα φεύγει) Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Καραχάλιο. Τώρα ἔρχομαι. *(ὁ Καραχάλιος μένει ἐννεός· ἡ Καλλιόπη καὶ ἡ Τασὼ ἀπολιθοῦνται, ὁ δὲ Μιχάλης ξεσπᾷ εἰς γέλωτα).*

Μιχάλης. — Πφοῦ...

Καραχάλιος. — *(κατ' ἰδίαν)* Σωστὴ κωμῳδία εἰς βάρος... *εἶτα προς αὐτοὺς)* Λυποῦμαι πολύ...

Καλλιόπη. — Μὰ... *(δένεται ἡ γλῶσσα).*

Τασώ. — Κρῦος ἱδρώς, θαρρεῖς, μοῦ λούει...

Μιχάλης. — *(κατ' ἰδίαν)* Ἐγὼ πάλι θὰ τὰ διορθώσω... *(πρὸς τὸν Καραχάλιον)* Ἄκουσε., κὺρ Καραχάλιο ;.. Ἡ ἀλήθεια... πῶς... ὄχι... ἐπειδὴ... διότι... ναὶ... ἀλλὰ... *(κατ' ἰδίαν)* Μωρ' πέστο... *(εἶτα)* Λοιπόν.

Καλλιόπη. — *(διακόπτουσα)* Ἔλα, Μιχάλη, πὲς τὴν ἀλήθεια *(ἀντιληφθεῖσα ἴσως αὐτοσχέδιον στοχασμὸν τοῦ Μιχάλη).*

Τασώ. — *(κατ' ἰδίαν)* Φοβοῦμαι, μὴ τὰ κάμῃ θάλασσα...

Μιχάλης. — Ναὶ κὺρ Καραχάλιο. Ὄχι... διότι... ἀλλὰ... δηλαδὴ... ναί... *(χάνει τὸν εἱρμόν).*

Καραχάλιος. — *(μὲ πικρίαν)* Λυποῦμαι... *(ἑτοιμαζόμενος νὰ φύγῃ).*

Μιχάλης. — Μὰ δὲν ἐτελείωσα... ἐπειδή, ὅπως καὶ τὸν εἴδατε .. ναί... δηδαδὴ... παρτόν... ἐπῆρε... *(συστελλόμενος).*

Καραχάλιος. — *(περιέργως)* Χμμ...

Μιχάλης. — Ναί... δηλαδή... ἐπειδή... παρτόν... ἐπῆρε... Γιάνο... παρτόν... δηλαδής... ἐμβῆκες μέσα... δηλαδὴ πῆρες μυρωδιά... δηλαδὴ κατάλαβες ;

Καλλιόπη-Τασώ.—*(μετ' ἀνακουφίσεως ὁπωσοῦν)* Ἀλλά...

Καραχάλιος. — *(ἱκανοποιηθεὶς ὁπωσοῦν)* Μά... ἀφοῦ πρόκειται περί... τότε διαφέρει... Μὲ συγχωρεῖτε... *(ἑτοιμαζόμενος νὰ φύγῃ)* Δὲν εἶνε λοιπὸν ἡ ὥρα κατάλληλος νὰ μὲ δεχθῇ...

Καλλιόπη. — *(ἡσύχως)* Γι' αὐτὸ ἐπροτιμήσαμε νὰ σᾶς ποῦμε ἕνα μικρὸ ψέμμα...

Μιχάλης. — Μὰ βέβαια...

Τασώ. — Αὐτὸ βέβαια... τί ἄλλο.

Καραχάλιος. — Λοιπόν... *(ἑτοιμαζόμενος νὰ φύγῃ).*

Καλλιόπη. — Δὲν θὰ μᾶς παρεηξγήσατε βέβαια...

Καραχάλιος. Βεβαιότατα. Δώσατε εἰς τὸν κὺρ Θωμᾶν τὰ ἔγγραφα αὐτά, σᾶς παρακαλῶ *(δίδει φάκελλον τον ὁποῖον ἡ Καλλιόπη θέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης)* Χαίρετε...

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Οἱ αὐτοὶ καὶ *Θωμᾶς.*

Θωμᾶς. — *(εἰσερχόμενος)* Πῶς, κύριε, Καραχάλιο, φεύγετε ; Μὲ συγχωρεῖτε, διότι σᾶς ἀφῆκα...

Καραχάλιος. — *(ἐκ τοῦ παρασκηνίου)* Μὲ συγχωρεῖτε, διότι ἦλθον εἰς ἀκατάλληλον ὥραν *(θέλων νὰ φύγῃ).*

Θωμᾶς. — Καθόλου.

Καλλιόπη. — *(πρὸς τὸν Μιχάλην καὶ τὴν Τασώ)* Πᾶμε ἡμεῖς. Ἴσως θέλουν νὰ ὁμιλήσουν μόνοι *(πρὸς τὸν Καραχάλιον)* Μᾶς συγχωρεῖτε... *(φεύγουν).*

Καραχάλιος. — Μὰ καὶ ἐγὼ δὲν θὰ... χαίρετε, κὺρ Θωμᾶ...

Θωμᾶς. — Μὰ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ φύγετε, χωρὶς νὰ σᾶς ἰδῶ... Καμμία ἀνάγκη...

Καραχάλιος. — *(φεύγων)* Ἂν ὑπάρχῃ λόγος ἢ καμμία ἄλλη ἀνάγκη σεῖς τὸ γνωρίζετε καλλίτερα. Μὲ συγχωρεῖτε. Πρέπει νὰ εἴμεθα διακριτικοί. Ἄλλως τε θὰ σᾶς ἀπασχολήσω μὲ τὸ γνωστὸν ζήτημα τῆς δίκης εἰς ὥραν πολὺ ἀκατάλληλον.

Θωμᾶς. — Καθόλου ἀκατάλληλον.

Καραχάλιος. — *(εἰσερχόμενος)* Τότε ..

Θωμᾶς. — *(ἐρχόμενος πρὸς τὴν κουζίναν διὰ νὰ ἴδῃ μήπως ἀκούει τις)* Συγγνώμην. Μίαν στιγμὴν περιμείνατε. Τώρα ἔρχομαι. *(φεύγει).*

SISMANOGLIO MEGARO

Καραχαλιος. — (*φεύγων ὡρισμένως*) Καὶ ὀλίγη διάκρισις (*κατ᾽ ἰδίαν*) Ὄχι. Ὄχι. χαίρετε.

ΣΚΗΝΗ Η΄.

Θωμᾶς μόνος.

Θωμᾶς. — (*μετ᾽ ὀλίγον εἰσελθὼν*) Κύριε Καραχάλιο... (*ἰδών, ὅτι ἔφυγε*) Ἔφυγε. Ἐπρόκειτο περὶ τῆς δίκης, ὅπως εἶπε, καὶ ἠδυνάμην νὰ τὸν δεχθῶ. Ἀλλὰ τίς οἶδε! Ἠδύνατο νὰ στρέψῃ τὸν λόγον εἰς τὸ ζήτημα τῆς προξενειᾶς τοῦ Μήτσου, καὶ τότε ἐξάπαντος θὰ μὲ ἔφερεν εἰς δύσκολον θέσιν. Τέλος πάντων ἔφυγε. Ἀλλὰ τό: πρέπει νὰ εἴμεθα διακριτικοί, τὸ ὁποῖον εἶπε, καὶ ἡ ἐπιμονή του ἐκείνη νὰ φύγῃ, μὲ κάμνουν νὰ ὑποπτεύωμαι, ὅτι κάτι τρέχει. Ἴσως νὰ παρεξήγησε, λέγετε, διότι ἤργησα ὀλίγον νὰ ἔλθω εἰς ὑποδοχήν του, ἢ διότι τῷ εἶπον νὰ περιμείνῃ μίαν στιγμήν, ὅτε πρὸ ὀλίγου ἦλθον διὰ νὰ ἴδω, μήπως ἀκούῃ τις; Ἓν ἀπὸ αὐτὰ τὰ δύο θὰ ἦνε ἐξάπαντος. Ὥστε λοιπὸν δυσηρεστήθη... (*φεύγει*).

ΣΚΗΝΗ Θ΄.

Μιχαλης.

Μιχάλης. — (*μετά τινα σιγὴν εἰσελθὼν*) Θὰ ἔφυγε, φαίνεται, ὁ Καραχάλιος. Μὰ βέβαια. Ἀφοῦ δὲν φαίνεται. Γειά σου λοιπὸν Γιάννο. Νὰ λοιπόν, ποῦ ἀπὸ ἕνα ψέμμα, ἀπὸ ἕνα κακὸ δηλαδὴ βγῆκε ἕνα καλό. Ποῦ μοῦ κατέβηκε ἐκείνη τὴν ὥρα νὰ ρίψω τὴ σφαῖρα αὐτὴ καὶ νὰ κάμω νὰ φύγῃ ὁ ἐχθρὸς εἰς τὸ λεπτό... Ἀλλὰ εἰς ἕνα Καραχάλιο τιμὴ περισσότερη δὲν χρειάζεται. (*ἐλθὼν πρὸς τὸ μέρος τῆς τραπέζης διακρίνει τὸν φάκελλον, τὸν ὁποῖον ὁ Καραχάλιος ἔδωκεν εἰς τὴν Καλλιόπην*) Φάκελλο χωρὶς ἐπανωγραφή. Νὰ μὴ μᾶς ἀφῆκε ὁ φίλος κανένα ἀραβασάκι τοῦ Μήτσου του γιὰ τὴ Τασώ, κι᾽ἐκείνη τὸ ᾽ξέχασε ἐδῶ; Θὰ τὸ διαβάσω ὅ,τι κι᾽ἂν εἶνε. (*ἐπιχειρήσας μετανοεῖ*) Ἀλλὰ πάλιν εἶνε σωστὸ νὰ διαβάζῃ κανεὶς ξένα γράμματα; πῶς ὄχι; Καὶ ἔπειτα, αὐτό, βρὲ ἀδελφέ, εἶνε ἀνοιχτό. Θὰ πῇ λοιπόν, πῶς δὲν ἀπαγορεύεται νὰ τὸ διαβάσω. Δὲν θὰ εἶνε κανένα μυστικό. Μὰ δὲν μοῦ ᾽πέρασε καί ἡ ὑποψία, πῶς ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ λόγια γλυκὰ τοῦ Μήτσου γιὰ τὴ Τασώ; Λοιπὸν θὰ τὸ διαβάσω ἐγὼ καὶ ἂς ᾽πάγω κολασμένος. Θὰ τὸ διαβάσω ἐγὼ καὶ ἂς ᾽πάγω γιὰ κρεμάλα. Ἕνας, ποῦ ἀγαπᾷ, γιὰ τὴν ἀγάπη του, ὅταν θέλουν νὰ τὴν πειράξουν, γίνεται θηρίο, ὁρμᾷ μέσα στὴ φωτιά, κανένα δὲν φοβᾶται... (*ἀνοίγει καὶ διαβάζει μεγαλοφώνως τεμάχιον χάρτου*): «Κατὰ τὸ Ρωμαϊκὸν δίκαιον ἡ ὑπόθεσις αὕτη δικάζεται...» (*σταματᾷ*). Τί ἔχω νὰ καταλάβω ἐγὼ ἀπὸ αὐτά; ὅτι καταλαβάνει ἡ μαϊμοῦ ἀπὸ τὸ καθρέπτη. (*ἀνοίγει ἕτερον τεμάχιον χάρτου*) «Συμφώνως πρὸς τὰς μαρτυρίας τῶν μαρτύρων, οἱ ὁποῖοι...» (*σταματᾷ*), Κι᾽ αὐτὸ τὰ ἴδια. Βρὲ ἀδελφέ, δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ γίνω μάρτυρας, πουθενὰ δὲν πηγαίνω. Τίποτα ἄλλο δὲν ὑπάρχει; (*κυττάξας ἐν τῷ μεταξὺ ἕτερον τεμάχιον χάρτου πολλάκις διπλωμένον*) Νά. Τοῦτο θὰ εἶναι διαβολόχαρτο! (*ξεδιπλωνει*) Τοῦτο δὲν ἠμπορεῖ, παρὰ νὰ ἔχῃ μέσα στῆς δίπλαις του λόγια ζαχαρωμένα. (*διαβάζει μεγαλοφώνως*)

«Χρυσῆ μου Τασώ», (*ἐκπληττόμενος*) Ποιὸς εἶνε, Ποιὸς εἶνε. (*δὲν εὑρίσκει ὑπογραφήν*). Ἀλλὰ ἂς διαβάσω καὶ θὰ καταλάβω... «Πολλάκις ἦλθα στὸ σπίτι σας καὶ ὡμίλησα »μὲ τοὺς Κυρίους σου, ἂν εἶνε δυνατόν, νὰ σὲ κάμωμεν »παιδί μας. (*οἰονεὶ τρέμων*) Τί εὐτυχία μὰ τὴν ἀλήθειαν »καὶ εἰς σὲ κορύτσι μου καὶ εἰς τὸν Μῆτσόν μου νὰ ζευγαρω»θῆτε. Ἡ Ἐλπινίκη μου σὲ ἔχει στὴ καρδιά της. Ἐγὼ σὲ »βλέπω καὶ σὲ καμαρώνω. Ὁ Μῆτσός μου τρελλαίνεται». (*ἀφίνων τὴν ἀνάγνωσιν*) Λοιπὸν ἐσὺ εἶσαι Καραχάλιο;.. ἐσὺ τὰ γράφεις αὐτά;.. Βρὲ τὸ διαβολόχαρτο! Βρὲ τὸ ἀναθεματισμένο. (*ἐξακολουθεῖ τὴν ἀνάγνωσιν*) «Λοιπὸν ἀπὸ τοὺς Κυ»ρίους σου ἕως τώρα μανθάνω, ὅτι ὁ Ξεχανιάρης ἐκεῖνος...» (*ἐκπληττόμενος καὶ ἀφίνων τὴν ἀνάγνωσιν*) δηλαδὴ ποιὸς Ξεχανιάρης; ἔ; Καραχάλιο; ἔ; Καραχάλιο; λέγω, ποιός;

(*μετὰ θυμοῦ*)Ποιὸς Ξεχανιάρης; (*ἐξακολουθεῖ τὴν ἀνάγνωσιν*) «σὲ ἀγαπᾷ καὶ ὅτι καὶ σὺ τὸν ἀγαπᾷς ! Ἀδυνατῶ νὰ τὸ πι»στεύσω τὸ δεύτερον. Ἂν εἶνε δυνατὸν νὰ προτιμήσῃς ἕνα »βλάκα καὶ νὰ περιφρονήσῃς ἕνα λεβέντη καὶ μὲ περιουσίαν »ὅπως ὁ Μῆτσός μου...» (*διακόπτων τὴν ἀνάγνωσιν*) Βαστᾶτε ποδαράκια μου. (*ἐξακολουθεῖ*) «Καὶ αὐτὰ μὲν λέγουν οἱ Κύ»ριοί σου, οἱ ὁποῖοι πιθανὸν καὶ νὰ μὴ ἐζήτησαν τὴν γνώ»μην σου. Ἡμεῖς ὅμως θέλομεν νὰ μάθωμεν καὶ τὴν ἰδικήν »σου γνώνην ἀπ' εὐθείας. Διὰ τοῦτο δὲν εὑρίσκω κατάλλη»λον ὥραν νὰ σὲ ὁμιλήσω κορύτσι μου, ἰδιαιτέρως, ὅταν ἔρ»χωμαι εἰς τὸ σπίτι σας ἢ ἀλλαχοῦ, σὲ γράφω καὶ σὲ παρα»καλῶ ὡς πατριώτης σου νὰ σκεφθῇς τὸ καλλίτερον. Ὅλα »μας τὰ κτήματα καὶ τὰ καλὰ θὰ εἶνε ἰδικά σου. Ἡ Ἐλπι»νίκη μου θὰ σε δίδῃ νερὸ ἀπὸ τὰ 'μμάτια της, ποῦ λέγει ὁ »λόγος, ἀπὸ τὴν ἀγάπην. Ὁ Μῆτσος μου θὰ σὲ λατρεύῃ». (*διακόπτων*) Βαστᾶτε ποδαράκια μου. (*ἐξακολουθεῖ*) «Ἂν »δὲν σὲ πάρῃ, λέγει, θὰ σκοτωθῇ. Νὰ ζήσῃς χίλια χρόνια »κορύτσι μου, κάμε τὸν σταυρόν σου καὶ στέρξε νὰ δώσῃς »τὴν καρδιά σου εἰς τὸν Μῆτσόν μου. Μὴ ἀμφιβάλλῃς, ὀρ»φανή μου κόρη, ὅτι, ἂν ἡ σκληρὰ μοῖρα σὲ κατεδίκασε νὰ »ζήσῃς ἄνευ γονέων εἰς χεῖρας ξένας, φροντίζω καὶ ἐνδιαφέ»ρομαι, καθὸ πατριώτης σου, ὡς ἄλλος πατὴρ διὰ τὴν καλήν »σου ἀποκατάστασιν. Σὲ παρακαλῶ, φρόντισον, ὥστε τὸ »γράμμα τοῦτο νὰ μὴ περιέλθῃ εἰς ἄλλας χεῖρας διὰ τὸ κα»λόν σου. Ἐπὶ τούτοις ἔχεις τὰ δέοντα ἐκ μέρους ἐμοῦ καὶ »τῆς Ἐλπινίκης, ὡς καὶ τοὺς τρυφεροὺς ἀσπασμοὺς τοῦ »Μήτσου μου». (*διπλώνων καὶ θέτων ἐντὸς τοῦ φακέλλου ὅπως ἦτο πρίν*) Θεὲ μεγαλοδύναμε, δός μου ὑπομονή. (*ἐν ἄκρᾳ ψυχραιμίᾳ*) Δός μου δύναμι καὶ σοφία νὰ νικήσω αὐτὸν τὸν Σατανᾶ, ποῦ μοῦ πειράζει. Ἀλλὰ ὄχι μὲ Γ ι ά ν ν ο πλέον.... Ἐγὼ τώρα θὰ κάμω, πῶς δὲν εἰξεύρω τίποτε. (*μετά τινα σκέψιν*). Ἀλλὰ φαίνεται, πῶς τὸ γράμμα αὐτὸ δὲν τῶστειλε ἀκόμα, διότι εἶνε γραμμένο μὲ μολύβι. Ἠμπορεῖ

ὅμως καὶ νὰ τῶστειλε καθαρογραμμένο καὶ τὴ κόπια αὐτὴ τὴν ἐξέχασε μέσα εἰς τὰ ἄλλα χαρτιά... Γιὰ μέσα εἶνε τὸ ἴδιο. Ὁ Σατανᾶς δὲν χορατεύει... μ' ἀκολουθεῖ. (*ἀκούσας βήματα*) Θαρρῶ, πῶς ἔρχεται ὁ κὺρ Θωμᾶς ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του· ἂς χαθῶ μέσα εἰς τὴ κουζίνα. (*φεύγει.*)

ΣΚΗΝΗ Ι΄.

Θωμᾶς καὶ εἶτα *Καλλιόπη.*

Θωμᾶς. — (*εἰσελθὼν καὶ ἰδὼν τὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης φάκελλον ἀνοίγει ἐκ περιεργείας καὶ ἀναγινώσκει νοερῶς τὰ περιεχόμενα, καθ' ὃν δὲ χρόνον μετ' ἐκπλήξεως ἀναγινώσκει τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Καραχάλιου πρὸς τὴν Τασὼ εἰσέρχεται ἡ Καλλιόπη*). Τί φάκελλος εἶνε αὐτὸς Καλλιόπη ; Ποιὸς τὸν ἔφερε τοιουτοτρόπως ἀνοικτόν ; Ὁρίστε ;

Καλλιόπη. — Ἀλήθεια ! ὅταν ἤθελε νὰ φύγῃ ὁ Καραχάλιος μοῦ τὸν ἔδωκε γιὰ νὰ σοῦ τὸν δώσω, καὶ ἐγώ, βλέπεις, ξέχασα... καὶ τὸν ἀφῆκα αὐτοῦ.

Θωμᾶς. — Μὰ εἰξεύρετε τί δύναται νὰ συμβῇ ἀπὸ ἕνα ξέχασμα ;... Ὅτι φαντάζεσθε. Ἐπομένως ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ξεχνᾷ, πρέπει πολὺ νὰ συλλογίζηται τὰς συνεπείας καὶ τὴν εὐθύνην, τὴν ὁποίαν δύναται νὰ ἔχῃ διὰ τὸ ξέχασμά του, ὥστη νὰ προσέχῃ νὰ μὴ ξεχνᾷ...

Καλλιόπη. — Καὶ τί ἔγεινε, ποῦ ἐξέχασα ; Εἶνε γιὰ νὰ κρεμασθῇ κανένας μας μ' αὐτὰ τὰ χαρτιά ; Εἶναι χαρτιά, ποῦ θὰ ἀναφέρουν βέβαια γιὰ τὲς δουλειὲς τοῦ Καραχάλιου, ποῦ ἔχει μὲ τὸν ἀδελφόν του. Μυστικὰ δὲν εἶνε. Τὰ εἰξεύρει ὅλος ὁ κόσμος!..

Θωμᾶς. — Τέλος πάντων ὅ,τι καὶ ἂν εἶνε ! Καλὸν εἶνε νὰ προσέχῃ τις. Ὁμιλῶ, ξεύρετε, γενικῶς.

Καλλιόπη. — Καὶ ἔπειτα ἀπὸ ἡμᾶς δὲν πιστεύω νὰ τὰ ἐδιάβασε κανένας.

Θωμᾶς. — Δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ. Βεβαίως κ' ἐγὼ δὲν πιστεύω νὰ ἐπρόλαβε κἀνεὶς νὰ τὰ διαβάσῃ. (*θέτει ἐντὸς*

τοῦ φακέλλου ὅλα πλὴν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Καραχάλιου τὴν ὁπρίαν θέτει εἰς τὸ θυλάκιόν του) Ἀλλὰ τί θὰ σὲ ἔλεγον. Δὲν μοῦ λύεις μίαν ἀπορίαν μου, Καλλιόπη; Ἂς τ' ἀφήσωμεν τώρα αὐτά.

Καλλιόπη. — Ἂν ἠμπορῶ, γιατί ὄχι;...

Θωμᾶς. — Πολὺ ἀποτόμως ἔφυγεν ὁ Καραχάλιος. Ἤκουσα μάλιστα ἀπὸ τὸ βάθος τῆς κουζίνας νὰ λέγῃ: Ὀλίγη διάκρισις. Ὥστε λοιπόν, ἀφοῦ ἔφυγε, προτοῦ φθάσω, σημαίνει, ὅτι τὸ διάκρισις ἐλέχθη δι' ἐμέ. Ὥστε λοιπὸν μᾶς λείπει ἡ διάκρισις κατὰ τὸν Καραχάλιο.

Καλλιόπη. — Ὅταν ἔφυγε, ἦσθε εἰς τὴν κουζίνα; Δὲν καταλαμβάνω...

Θωμᾶς. — Ἐδῶ ἤμην. Ἀλλά μόνον, ὅταν ἔκαμε ἀπόφασιν νὰ μείνῃ, διὰ νὰ εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲν ἤθελε μᾶς ἀκούῃ κανείς, τῷ εἶπον: συγγνώμην περιμείνατε μίαν στιγμήν, τώρα ἔρχομαι, καὶ ἦλθον εἰς τὴν κουζίναν διὰ νὰ σᾶς ἀπομακρύνω καὶ ἀπασχολήσω κάπου τὸν Μιχάλη καὶ τὴν Τασώ. Δὲν ἐπέρασαν δύο δευτερόλεπτα, καὶ ὁ κύριος ἔφυγε, ἕως ὅτου ἐπιστρέψω.

Καλλιόπη. — (*μετά τινα σκέψιν*). Κατάλαβα. Κατάλαβα. Χέ... Τό: ὀλίγη διάκρισις τὸ εἶπε διὰ τὸν ἑαυτό του πατέρα, Ναί, ναί...

Θωμᾶς. — Πῶς δηλαδή;

Καλλιόπη. — (*μειδιῶσα*) Ἐνόμιζε, πῶς κάτι σᾶς ἐβίαζε νὰ τὸν ἀφήσητε.

Θωμᾶς. — (*ἀπορῶν*) Δὲν καταλαμβάνω...

Καλλιόπη. — Νὰ σᾶς ἐξηγήσω τὸ πρᾶγμα. Τὴν ὥρα, ποῦ ὁ Μιχάλης ἔφερε τὰ πράγματα, μὴ νομίσετε, πῶς ἐξεχάσαμε νὰ ποῦμε εἰς αὐτόν, νὰ μὴ σᾶς φανερώσῃ εἰς τὸν Καραχάλιον, ἀλλὰ δὲν ἐπροκάμαμε. Καὶ ἡμεῖς ἐτρομάξαμε, ὅταν εἴδαμε νὰ μᾶς τὸν φέρῃ μέσα. Ἤρχετο κατόπιν του, φαίνεται...

Θωμᾶς. — Ἐγὼ μᾶλλον ὑποθέτω, ὅτι ἐξεχάσατε. Λοιπόν;

Καλλιόπη. — Ἐγὼ καὶ ἡ Τασώ, ἐνῷ ὁ Μιχάλης σᾶς ἐφανέρωσε, εἴπαμε εἰς τὸν Καραχάλιο, πῶς δὲν ἦσθε ἐδῶ, καὶ πῶς ὁ Μιχάλης, ἐπειδὴ ἔλειπε ἔξω, δὲν ἤξευρε.

Θωμᾶς. — Λοιπόν;

Καλλιόπη. — Εἰς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, ἐνῷ βέβαια ἐπερμέναμε νὰ φύγῃ ὁ Καραχάλιος, ἐμβήκατε μέσα καὶ σᾶς εἶδε μὲ τὰ μάτια του. Ἐκείνη τὴν ὥρα ἀνέλυσα ἀπὸ τὴν ἐντροπήν μου. Ἔδεσε ἡ γλῶσσα μου, θαρρεῖς...

Θωμᾶς. — Τί ἤξευρον ἐγώ; Ἀφοῦ εἶχον ὑπ' ὄψιν μου, ὅτι σεῖς ὡς πρόσκοποι, ὡς προφυλακὴ καὶ ἐφρουρεῖτε, οὔτε κἂν ἐσκέφθην, ὅτι θὰ ἐγινόμην θῦμα τοιούτου αἰφνιδιασμοῦ, ὅτι εἰσερχόμενος καὶ μάλιστα τόσον ἀτιμέλητος θὰ εὕρισκον τὸν ἐχθρὸν ἐντὸς τῆς σκηνῆς τοῦ ἀρχιστρατηγείου... Λοιπόν;

Καλλιόπη. — Λοιπὸν ὁ Μιχάλης, ἐπειδὴ σᾶς εἶδε ἔτσι, διώρθωσε πολὺ καλὰ τὸ πρᾶγμα. (*γελᾷ*) Τὸ ἐνθυμοῦμαι καὶ γελῶ. Εἶπε, πῶς ἐπήρατε Γ ι ά ν ν ο, καὶ πῶς ἐπομένως ἡ ὥρα δὲν ἦτο κατάλληλος νὰ...

Θωμᾶς. — Τί λέγετε; Ἀλλὰ δὲν ἐδιορθώνετε τὸ πρᾶγμα λέγουσαι, ὅτι δὲν ἐγνωρίζετε, ἐὰν ἤμην ἐδῶ ἢ ὄχι; Τέλος. Κατόπιν;

Καλλιόπη. — Ναί· καὶ θὰ ἔφευγε ὁ Καραχάλιος, διότι μοῦ ἔδωκε καὶ τὸ φάκελλο αὐτό, ἀλλὰ ἤλθατε εἰς τὸ ἀναμεταξὺ αὐτὸ καὶ....

Θωμᾶς. — Λοιπὸν ἔτσι; Χμμ... τώρα ἠνόησα τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἔφυγε τόσον ἀποτόμως... Ἔτσι λοιπόν... Ἐνόμισεν, ὅτι τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἦλθον εἰς τὴν κουζίναν, ἐπρόκειτο περὶ... καὶ ἠθέλησε νὰ μὲ ἀφήσῃ ἐλεύθερον. Ἀλλὰ καλά, ποῦ ἔφυγε.

Καλλιόπη. — Μὰ βέβαια· ἦταν ἱκανὸς νὰ σᾶς ἔχῃ, ὡς καὶ τὴν ἄλλη φορά, μὲ τὲς ὧρες. Καὶ τί; ὅλο τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια. Τί ἔκαμε πλέον μὲ τὸ Μῆτσό του, δὲν σᾶς εἶπε τίποτε;

Θωμᾶς, — (*ἐξάγων τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Καραχάλιου*) Χμμ.

Βεβαίως δὲν εἶνε ὀρθόν. Ἀλλὰ διὰ νὰ σᾶς ἀποδείξω, ἀφοῦ μ' ἐρωτᾶτε διὰ τὸν Μῆτσον, ὅτι ἠμπορεῖ νὰ στοιχίσῃ ἕνα ξέχασμα, διαβάσατε, παρακαλῶ. (*δίδει τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν Καλλιόπην, ἡ ὁποία ἀναγινώσκει μεγαλοφώνως*) Βλέπετε; Βλέπετε; Ὁ Καραχάλιος ἐξέχασε καὶ ἀφῆκε μέσα εἰς τὰ ἄλλα ἔγγραφα αὐτὰ τὰ σαλιαρίσματα. Ἔπειτα ὁ φάκελλος ἐξεχάσθη ἐπάνω ἐδῶ. Καὶ τοιουτοτρόπως μὲ τὰ ξεχάσματά μας γινόμεθα αἰτία νὰ συμβῇ ὅ,τι καὶ ἂν φαντασθῇ τις. Ὑπόθεσον, Καλλιόπη, ὅτι τὸ γράμμα αὐτὸ τὸ ἐδιάβασε ὁ Μιχάλης. Τότε;

Καλλιόπη. — Τὰ παραδέχομαι ὅλα αὐτά. Ἀλλὰ πότε θὰ εὕρισκε καιρὸ ὁ Μιχάλης νὰ τὸ διαβάσῃ; Δὲν πιστεύω...

Θωμᾶς. — Τέλος θὰ καταλάβωμεν ἀπὸ τὸν τρόπον του. Ἐγὼ λέγω νὰ τὸ στείλωμεν κλειστὸν εἰς ἕνα φάκελλον μὲ τὸν Μιχάλη εἰς τὸν Καραχάλιον. Μ' αὐτὸ θὰ δώσωμεν νὰ ἐννοήσῃ ὁ Καραχάλιος, ὅτι πρέπει νὰ εἶνε προσεκτικός, συνάμα δὲ θὰ ψυχολογήσωμεν ἀπὸ τὰ μμάτια καὶ ἂν ὁ Μιχάλης ἔχῃ γνῶσιν. Τὸ στόμα μὲν ἐχέμυθον, ἀλλὰ τὸ βλέμμα φλύαρον, λέγουσιν.

Καλλιόπη. — Μάλιστα.

Θωμᾶς. — (*ἑτοιμάζων φάκελλον*) Φωνάξατέ τον. (*ἡ Καλλιόπη ὑπάγει*).

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'.

Θωμᾶς Καλλιόπη καὶ *Μιχάλης*.

Θωμᾶς. — (*πρὸς τὸν Μιχαλην εἰσελθόντα μετὰ τῆς Καλλιόπης*) Ἄκουσε, Μιχάλη. Δῶσε τὸ γράμμα αὐτὸ εἰς τὸν Καραχάλιον τὸν ἴδιον.

Καλλιόπη. — Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ τοῦ γράψητε. Ὁ Μιχάλης αὐτά, ποῦ τοῦ γράφετε, ἠμποροῦσε νὰ τοῦ τὰ 'πῇ καὶ μὲ τὸ στόμα.

Θωμᾶς. — Τέλος δὲν πειράζει· ἐκεῖνος πάλιν ἂς τῷ τὰ εἰπῇ καὶ μὲ τὸ στόμα.

Μιχάλης. — (*ἀταράχως*) Μὴ τυχὸν καὶ ξεχάσω..

Θωμᾶς. — Καλὰ δά. Δύο λόγια εἶνε· κύριε Καραχάλιο, ὁ κὺρ Θωμᾶς τὰ ἐδιάβασε καὶ θὰ σᾶς ἀνταμώσῃ εἰς τὸ Παγγαῖον. Αὐτά. Τίποτε ἄλλο...

Μιχάλης. — Ἄ!... (*λαβὼν τὸν φάκελλον φεύγει*).

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'.

Θωμᾶς-Καλλιόπη.

Θωμᾶς. — Φαίνεται, ὅτι δὲν ἔχει γνῶσιν.

Καλλιόπη. — Δὲν σᾶς εἶπα;

Θωμᾶς. — Ἀλλὰ ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ γνῶσιν καὶ νὰ προσποιῆται, ὅτι δὲν ἔχει...

Καλλιόπη. — Καὶ ἐπὶ τέλους δὲν εἶνε κανένα σπουδαῖο πρᾶγμα. Ἀρκεῖ ἡμεῖς, ποῦ γνωρίζομε τὴ γνώμη τῆς Τασώς. Εἶνε πρᾶγμα, ποῦ ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ; Δὲν τοὺς βλέπω ἐγὼ τί συμπάθεια ἔχουν;

Θωμᾶς. — Λέγετε νὰ τὸ ἔστειλε τὸ γράμμα αὐτὸ εἰς τὴν Τασώ;

Καλλιόπη. — Φαίνεται ὅτι δὲν τῶστειλε, διότι ἀλλέως ἡ Τασὼ θὰ ἔδειχνε σημεῖα.

Θωμᾶς. — Ἀλλὰ καὶ οὔτε θὰ τὸ στείλῃ ἴσως, ἀφοῦ τὸ ἐπιστρέφομεν, καὶ μάλιστα μὲ τὸν Μιχάλην. Ἂς καταλάβῃ, ὅτι πρέπει νὰ εἶνε προσεκτικὸς καὶ εὐσεβὴς εἰς τὰ αἰσθήματα τῶν ἄλλων.

Καλλιόπη. — (*ἀκούσασα βήματα*) Θαρρῶ, πῶς ἔρχεται.

Θωμᾶς. — (*ἰδοῦσα*) Ὁ Μιχάλης. Νάτος...

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'.

Οἱ αὐτοὶ καὶ ὁ *Μιχάλης*.

Θωμᾶς. — (*πρὸς τὸν Μιχάλην εἰσελθόντα*). Πῶς τόσον γρήγορα;

Μιχάλης. — Τὸν βρῆκα ἐδῶ πέρα στὴ γωνιὰ τοῦ Λιάπη, καὶ τῶδωκα.

Θωμᾶς. — Δὲν σ' εἶπε τίποτε ;

Καλλιόπη. — Τί νὰ τοῦ πῇ ;

Μιχάλης. — Ὄχι δὲν μ' εἶπε. Τῶβαλε στὴ τσέπη του καὶ τράβηξε...

Θωμᾶς. — Τί μανθάνω Μιχάλη ; Τί μοῦ λέγει ἡ Κυρία σου ; Ὡραῖα μᾶς τὰ κατάφερες μὲ τὸν κὺρ Καραχάλιο.

Μιχάλης. — (*μὴ ἐννοῶν*) Τί ; (*ἐννοήσας δὲ*) Ἄ ! Μόνον αὐτό ; Μόνον αὐτό ; ! (*μετὰ θυμοῦ*) Ἄς ἔλθῃ καὶ πάλιν..... (*κατ' ἰδίαν*) Τί κάμνω ἐγώ ;

Θωμᾶς. — Μὰ γιατί, Μιχάλη, ἔτσι ; (*πρὸς τὴν Καλλιόπην*) Καλλιόπη τί ἔχει ὁ Μιχάλης ;

Καλλιόπη. — Κι' ἐγὼ δὲν εἶξεύρω.

Μιχάλης. — Τίποτε κὺρ Θωμᾶ...

Καλλιόπη. — Πᾶμε, πατέρα, ἡμεῖς νὰ δοῦμε τὰ πράγματα, ποῦ ἔστειλε ὁ Γιώργης. Σήμερα πάλι γέννα ἔχει ἐκεῖνος. Ποιὸς εἶξεύρει, τί ὥρα θἄλθῃ...

Θωμᾶς. — (*ἐνῷ φεύγουσι, πρὸς τὴν Καλλιόπην, χαμηλῇ τῇ φωνῇ*) Τὸ γράμμα τὸ ἐδιάβασε ὁ Κύριος. (*φεύγουν*).

ΣΚΗΝΗ ΙΕ'.

Μιχάλης, μόνος.

Μιχάλης. — Ὀλίγο ἔλλειψε νὰ πιασθῶ μόνος μου, πῶς ἐδιάβασα τὸ γράμμα. Μωρ' δὲν πάει νὰ γράφῃ... Δὲν ξεύρω ἐγὼ τὴ καρδιὰ τῆς Τασώς ; Τίποτα. Οὔτε θὰ κάμω λόγο εἰς κανένα, θὰ θυμώσω ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς. Τί, θἄλθω καὶ ἄλλη φορὰ στὸ κόσμο ; Τὴν ἔννοια τοῦ Καραχάλιου θἄχω ; Τί, βρὲ ἀδελφέ, μὲ τοὺς Μαστροθανάσιδες καὶ μὲ τοὺς Καραχάλιδες τὸ μπελά μου βρῆκα, Ἔλα σὰν ἠμπορεῖς Θανάση. Ἔλα, νὰ σοῦ τρατάρω κανένα δροσιστικό. Μὰ βέβαια. Τώρα, ποῦ ἔφυγε ὁ Καραχάλιος, ἔρχεται ἡ σειρὰ ἐκείνου τοῦ καλλικαντζάρου... Νὰ μοῦ χαθῆτε μανδρόσκυλοι. Ὄξω. Ὄξω. Ἀλλ' ἂς τραγουδήσω κομματάκι νὰ ξεσκάσω (*τραγουδεῖ εἰς χρόνον* galop).

Καραχάλιο καὶ Θανάση,
ἄμε στὸ καλό·
σπύρτο, νεῦτι βρὲ Θανάση
φεύγει ἀπ' ἐδῶ. (δὶς)
Ὁ Μιχάλης—τράλα λάλα λάλα.
Ξεχανιάρης—τράλα λάλα λάλα·
εἶδ' ἐδῶ βάρδα-βάρδα, λέγω, βάρδα!
μπρὸς ἀλάργα τράλα λάλα λά!Α!..
Ἂν ξεχάνω, θὰ ξεχάνω,
τί νὰ τἀρνηθῶ ! —
στῆς Τασὼς τὸ πεῖσμα πάνω,
ὡς νὰ παντρευτῶ. (δὶς)

Ἄχ, Τασώ μου !—τάρα λάλά λάλά·
γιὰ καλό μου—τάρα λάλά λάλά·
καὶ καλό σοῦ—τάρα λάλά λάλά
συμμορφώσου—τάρα λάλά λά! Ἄ!..
Πετροχελώ—χελῶνά μου,
βρὲ παθὲ γιατρέ·
θὰ μοῦ πάρῃς τὰ μυαλάμου,
γειά σου, γειά σου βρέ... (δὶς)
Ἡ Τασώ μου—τάρα λάλά λάλά·
πῆρε δρόμο,—τάρα λάλά λάλά
ὅλο κλαίει,—Βάϊ Πετροχελῶνα,
μένα θέλει—νῦν κι' εἰς τὸν αἰῶνα..

(*Μεθ' ὃ ἐξακολουθεῖ ὁμιλῶν*), Ὥρα καλὴ κὺρ Καραχάλιο! Χαιρετίσματα καὶ στὸν Μαστροθανάση. Ἂν ἀγαπᾷ, τοῦ λέγεις, ἂς κοπιάσῃ. (*μεθ' ὅ*) Μωρὲ ἐπίτηδες, τὸ ἔκαμα καὶ τοῦ ἔδωκα σπύρτο. Ἀλλά, καὶ ἂν ἀπὸ ξέχασμα τὰ ἔκαμα τὰ θάμματα ἐκεῖνα, εἶνε καλῶς καμωμένα. Ἀκοῦς ἐκεῖ, βρὲ ἀδελφέ, δὲν φθάνουν τά βάσανά μας; νἄχωμε καὶ ἄλλα : ἴγδιά, λινοκούκια καὶ χαρδάλια ; Ἀλλά, ἂν περάσῃ στ' αὐτιὰ τοῦ ἀφέντη, πῶς τὰ κάμαμε θάλασσα ; Ἔ βρὲ παιδιά, νὰ μὴ σταθῶ καὶ νὰ μὴ βρεθῶ. Γιατί μαζεύτηκαν πολλὰ τὰ καμώματά μου, καὶ βράζουν τὰ θερμά μου, ποῦ λέγει ὁ λόγος. Ἀλλὰ πῶς θὰ περάσῃ στ' αὐτιὰ τοῦ ἀφέντη ; Γιὰ ναῦρῃ τὸν ἀφέντη καὶ νὰ εἰπῇ τὰ καθέκαστα ἐκεῖνος ὁ καλλικάντζαρος, δὲν τὸ πιστεύω. Ἐγὼ πάλι νὰ πῶ τίποτα, εἶνε δυνατόν; Ἀπομένει λοιπὸν ἡ Τασὼ—γιατί ἐγὼ κι' ἐκείνη ἤμασταν ἐπάνω στὸ λαπὰ—ἂν ἐκείνη θελήσῃ νὰ πῇ τίποτα, τότε μάζευέ τα Μιχάλη, τότε χάθηκες Μιχάλη. Ἀλλὰ μαζῆ μὲ μένα νὰ ξεύρῃς Τασώ, πῶς θὰ χαθῇς καὶ σύ. Τελείωσε. Λόγια μετρημένα. Λόγια ἀνοιχτά. Τότε τὰ λόγια τοῦ Πετροχελῶνα καὶ ἡ συμβουλές, ποῦ γίνονται γιὰ δοκιμή, τότε σὲ δύο λεπτὰ μέσα μ' ἔκαμαν στ' ἀλήθεια τὴ καρδιά μου πέτρα καὶ τότε τρέχα γύρευε,.. Ἂν

μ' ἀγαπᾷς στ' ἀλήθεια, καὶ εἶσαι γνωστικὸ κορίτσι, Τασώ τώρα θὰ φανῇ. Νὰ τὸ πῇ στὴ Κυρία δὲν μὲ πειράζει. Ἐκείνη εἶνε καλὴ ἡ καϋμένη. Πόσα καὶ πόσα σφάλματά μας δὲν φανερώνει στὸν ἀφέντη. *(τυχαίως ἰδὼν)* Ἀλλὰ τί βλέπω! Ἔρχεται ὁ ἀφέντης...

ΣΚΗΝΗ ΙΣΤ΄.

Μιχάλης καὶ *Γεώργιος*.

Γεώργιος. — *(εἰσερχόμενος καὶ κρατῶν γράμμα εἰς τὰς χεῖρας του, τοῦ ὁποίου ἀναγινώσκει τὴν ἐπιγραφήν).* Εἶνε ἀπὸ τὸν κύριον Πασπάτην.. Μιχάλη, μέσα εἶνε ἡ Κυρία σου;

Μιχάλης. — Θαρρῶ, ἀφέντη, πῶς 'βγῆκε ἔξω. *(συλλογισθεὶς)* Ὄχι! Ὄχι! Ξέχασα· μέσα εἶνε... *(κατ' ἰδίαν)* ἔχει γοῦστο, νὰ μ' ἄκουσε ὅσα εἶπα γιὰ τὰ λαπαδικά.

Γεώργιος. — *(ἐνῷ ὑπάγει)* Αἰωνίως ἀφῃρημένος, αἰωνίως ξεχανιάρης...

ΣΚΗΝΗ ΙΖ΄.

Μιχάλης.

Μιχάλης. — *(χαμηλῇ τῇ φωνῇ)* Μὰ ξεχανιάρης βέβαια! Ἀλλὰ δὲν φαίνεται νὰ ἔμαθε ἀκόμα τὰ λαπαδικά. Ἀλλὰ καὶ ἂν τὰ ἔμαθε, ἕως τώρα θὰ τὰ 'ξέχασε! γιατί στὰ ξεχάσματα δὲν πέφτει κάτω ἀπὸ μένα. Ἡ διαφορὰ εἶνε, ποῦ ἐκεῖνος ξεχνᾷ σὰν ἀφέντης κι' ἐγὼ σὰν δοῦλος· δηλαδὴ θέλω νὰ πῶ, πῶς τὰ δικά του τὰ ξεχάσματα εἶνε γλυκὰ σὰν τὸ μέλι, τὰ δὲ δικά μου πικρὰ σὰν τὸ σουλφάτο!

ΣΚΗΝΗ ΙΗ΄.

Τασὼ καὶ *Μιχάλης*.

Τασώ. — *(εἰσερχομένη)* Μιχάλη, ξεύρεις τί ἔλεγα μονάχη μου τώρα μέσα στὴ κουζίνα;

Μιχάλης. — Αἴ!

Τασώ. — Πῶς ἡ τύχη μᾶς ἐβοήθησε καὶ 'γλυττώσαμε ἀπὸ τὰ τριψίματα καὶ τὰ καπνίσματα τοῦ Μαστροθανάση.

Μιχάλης. — Ἀμή! ἀλλοιῶς δὲν θὰ μᾶς ἄδειαζε τὴ γωνιὰ ὁ κουτσόβλαχος. Μὲ μιὰ κίνησι πλευρικὴ καὶ μὲ μιὰ ἔφοδο χειμαρρώδη δηλαδὴ σπυρτώδη ἔφυγε ὁ ἐχθρὸς προτροπάδην, ποῦ λένε οἱ στρατιωτικοί...

Τασώ. — Νὰ μὴ 'μποροῦμε πλειὰ νὰ ξύσωμε καὶ τὸ δόντι μας.

Μιχάλης. — Γιά! Γιά! Τοῦ γαδαριοῦ — μὲ συμπάθειο — ἡ οὐρὰ νὰ 'στέκεται, κι' ἡμεῖς νὰ μὴ στεκώμεθα...

Τασώ. — Νὰ μὴ 'μποροῦμε πλειὰ νὰ ποῦμε, Μιχάλη, καὶ δυὸ λόγια... ρω...τι...κά...

Μιχάλης. — *(κατ' ἰδίαν)* Βοήθεια, Πετροχελῶνα! *(σοβαρῶς)* Γιὰ νὰ σοῦ πῶ! ἄλλα λόγια! *(μιμούμενος τὴν φωνήν της)* «Καὶ ἔπειτα τί σκοπὸ ἔχεις, νὰ μοῦ κάμῃς θέατρο»! *(κάθηται ἔχων τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν δύο χειρῶν).*

Τασώ. — *(κατ' ἰδίαν)* Κατάκαρδα τὸ 'πῆρε! *(πλησιάζουσα)* Καὶ αὐτό, βέβαια, Μιχάλη, σοῦ ἔκαμε νὰ πονῇς τὸ κεφάλι σου· δὲν εἶνε ἔτσι; Τότε ἄφησέ μου νὰ σοῦ πῶ δυὸ λόγια, καὶ ἂν δὲν περάσῃ ἡ ζάλη σου, ὅπως περνᾷ τὸ ἀνεμοπύρωμα στὸ διάβασμα τῆς γιάτρινας ἢ τοῦ Παπᾶ, νὰ μὴ μοῦ λένε Τασώ.

Μιχάλης. — *(στρεφόμενος πρὸς αὐτὴν)* Γιὰ πὲς τὰ γράμματα τοῦ κεφαλόπονου, ν' ἀκούσω. Ἔλα, θαυματουργὴ γύφτισα, νὰ σοῦ 'δῶ...

Τασώ. — *(χαριεντιζομένη)* Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ, σὰν τὰ 'μμάτια μου τὰ δυό. Σοῦ πέρασε τώρα; *(ἀκούσασα βήματα ἐκ τοῦ δωματίου τῶν Κυρίων βλέπει κατ' ἐκεῖ ἑτοίμη νὰ φύγῃ).*

Γεώργιος. — *(ἐντὸς τῶν παρασκηνίων πρὸς τὴν Καλλιόπην)* Σεῖς αἱ γυναῖκες μὲ δυσκολίαν ὁμολογεῖτε τὸ σφάλμα σας! Ξέχασα πὲς καὶ τελείωσε! Ἔκαμα λάθος πὲς καὶ τελείωσε! *(ἡ Τασὼ ἀκούσασα φεύγει τρέχουσα ἀκροποδητί,*

SISMANOGLIO ARCHIVIO

τὸ αὐτὸ ἐπιχειρήσας νὰ κάμῃ καὶ ὁ Μιχάλης πίπτει πρηνὴς πρὸ τῶν παρασκηνίων ἀκριβῶς κατὰ τὴν εἴσοδον τῶν Κυρίων).

ΣΚΗΝΗ ΙΘ΄.

Γεώργιος, Καλλιόπη καὶ ***Μιχάλης.***

Γεώργιος. — (*εἰσερχόμενος*) Ὡραῖα ! Καλά, ποῦ δὲν ἐβαστοῦσες κανένα πανέρι μὲ αὐγά...

Καλλιόπη. — Ἢ κανένα δίσκο μὲ ποτήρια !..

Γεώργιος. — Τί εἶνε αὐτά ! Τί εἶνε αὐτὰ δὲν προσέχεις;

Μιχάλης. — (*ἐγερθεὶς*) Κυνηγοῦσα μία ξένη γάτα, ποῦ πήγαινε μέσα στὴ κουζίνα, (*κατ' ἰδίαν*) Μωρ ὅλως διόλου νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ νοῦ μου πῶς ἦταν μέσα... (*χάνεται εἰς τὰ παρασκήνια*).

ΣΚΗΝΗ Κ΄.

Γεώργιος καὶ ***Καλλιόπη.***

Γεώργιος. — (*παραμερίζων*) Λοιπὸν ὁμολογεῖς ὅτι ἔκαμες σφάλμα ; Δὲν δικαιολογῆσαι διόλου, πρέπει νὰ εἰξεύρῃς. Σεῖς αἱ γυναῖκες πρέπει ἀπολύτως νὰ παραβλέπητε τῶν ἀνδρῶν τὰς ἀδυναμίας. Ἡ καλὴ σύζυγος, καὶ ἂν ἀκόμη πταίῃ ὁ ἄνδρας της, ποτὲ δὲν πρέπει νὰ λέγῃ εἰς αὐτόν : «Καὶ σὺ δὲν πταίεις ; Καὶ σὺ τὴν ἄλλη φορὰ δὲν ἔκαμες ἐκεῖνο ; Ποιόνα τὰ λέγεις ; ὁ καθένας τὰ δικά του νὰ βλέπῃ!» καὶ πολλὰ ἄλλα. Ναί ! ποτὲ δὲν ὁμιλεῖ ἔτσι εἰς τὸν ἄνδρα της ἡ καλὴ σύζυγος, ἡ ὁποία θέλει νὰ περνᾷ μὲ ἀγάπην καὶ νὰ ζῇ μὲ ἁρμονίαν εἰς τὸ σπίτι της, καί, τὸ σπουδαιότερον, νὰ δώσῃ τὸ καλὸν παράδειγμα εἰς τὰ παιδιά της. Δὲν πίπτει ἡ ὑπόληψίς της εἰς τὸν ἄνδρα της, ὅπως νομίζουν μερικαί, πολὺ κακῶς ὅμως. Τέλος πάντων... (*κινεῖ νὰ φύγῃ*).

Καλλιόπη. — (*χαριεντιζομένη*) Σᾶν δάσκαλος τὰ λέγεις Γεῶργο μου. Θέλεις καὶ καλὰ νὰ σοῦ πῶ, πῶς ἐγὼ πταίω, ἐνῷ δὲν πταίω . . . Καλά !.. καλά !.. Ἐγὼ πταίω !.. Ξέχασα !.

Ξεύρεις, πολὺ καλά, πῶς εἶμαι μία γυναῖκα, ποῦ δὲν ἔχω νεῦρα, ποῦ γιὰ τὸ Γεῶργό μου ὅλα καλὰ τὰ βλέπω...

Γεώργιος. — (*γελῶν*) Χά ! χά ! χά ! Σ' εὐχαριστῶ ! Ἀλλ' ὄχι δὰ πάλι τόση τυφλὴ ὑποταγὴ καὶ ἀφοσίωσις. (*φεύγει*).

Καλλιόπη. — (*ἀπὸ τὰ παρασκήνια*) Καλὲ Γεώργη φεύγεις... ἀλλὰ τὸ γράμμα, ποῦ μᾶς ἔστειλε ὁ κύριος Πασπάτης δὲν μοῦ τὤδωκες· καλὰ ποῦ τὸ θυμήθηκα.

Γεώργιος. — (*ἐπανερχόμενος*) Μὲ τὸ πέσιμο, βλέπεις, ἐλησμόνησα... (*ἐρευνῶν εἰς τὸν κόλπον του*) Περίεργον ! μήπως τὸ ἀφῆκα μέσα στὸ πατέρα σου ; (*εὑρὼν ἐπὶ τέλους*) Ἄ ! νάτο ! (*τὸ δίδει καὶ φεύγει*).

ΣΚΗΝ ΚΑ΄.

Καλλιόπη καὶ τελευταῖον ***ὁ Μιχάλης.***

Καλλιόπη. — (*μόνη*). Ζήτημα μεγάλο τὸ ἔκαμε, διότι ξέχασα τὰ λεπτὰ στὸ τραπέζι καὶ ἔστειλα ἐκεῖνο τὸ γραμματάκι στὴ Τασὼ διὰ νὰ μοῦ τὰ στείλῃ μυστικὰ ἀπὸ ἐκεῖνον. Τί εἶνε ; μεγάλο πρᾶγμα εἶνε ; Καϋμένε Γεῶργο, σὲ ἀγαπῶ καὶ τὰ ὑπομένω ὅλα. Τὰ δικά σου δὰ τὰ ξεχάσματα εἶνε μεγάλα καὶ τρανά. Αἱ δικές σου δὰ ἀφῃρημάδες εἶνε ὅ,τι εἶνε. Ἐκύτταζες ἕνα ὑποχονδριασμένο ἄρρωστο, ποῦ γι' αὐτὸν ἐκοπανίζετε ὅλοι σας ἐδῶ μέσα λαπάδες, καὶ αἴφνης ἀπὸ τὴν ἀφῃρημάδα σας ἄφινες τὴ γυναῖκα τοῦ Βλαστάρη τὴ κακόμοιρη νὰ ὑποφέρῃ τόση ὥρα. Ἀλλὰ ποῦ εἰμπορῶ νὰ τοῦ τὰ πῶ ὅλα αὐτὰ ἐμπρός του. Ἀμ' ἐκεῖνος πάλί ὁ Μιχάλης τί ἦταν ἐκεῖνα, ποῦ ἔκαμε μὲ τὸν ἄρρωστον ἐκεῖνον ; Μὰ δὲν θἄλθῃ ἄλλη φορά... Ἔπειτα ἀντὶ νὰ δώσῃ τὴ τσάντα, ποῦ εἶχε τὰ ἐργαλεῖα, ἔπιασε καὶ ἔδωκε τὴ βαλίτσα τοῦ Πασπάττη, καὶ ἔτσι μὲ τὴ γέννα αὐτὴ γυρήσαμε τὸ κόσμο ἐπάνω κάτω, καὶ μᾶς ἔμαθε ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, πῶς εἴμαστε ξεχανιάριδες. Αὐτὰ σεῖς τὰ ξεύρετε. Ἂς καθήσω νὰ διαβάσω ὀλίγο. (*κάθηται σκαλίζουσα τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης διάφορα βιβλία καὶ περιοδικὰ καὶ ἀναγινώσκουσα τὴν ἐπι-*

SISMANOGLIO MEGARO

γραφήν) «Ἀτλαντὶς» τὴν διάβασα. «Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων» τὸ ἐδιάβασα. «Ἡ Κασσιανή»... τὸ ἐδιάβασα. «Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Τολστόη» ἐπίσης (*ἐνθυμουμένη*) Ἀλλὰ ἂς τ' ἀφήσω αὐτὰ τώρα καὶ ἂς διαβάσω τὸ γράμμα τοῦ κυρίου Πασπάττη. Τί μᾶς γράφει ἆρά γε ; Λίγο ἔλλειψε, νὰ τὸ ξεχάσω. (*ἐρευνῶσα*) Ἀλλὰ ποῦ εἶνε ; Νά !.. Ποῦ τὸ ἔβαλα;.. Περίεργο !.. Μὲ τὰ μαλώματα καὶ τὰς παρατηρήσεις τοῦ Γιώργου δὲν μπόρεσα νὰ τὸ διαβάσω. (*βλέπουσα πρὸς τὴν ἔξοδον*) Γιῶργο, δὲν ἠμπόρεσα νὰ τὸ διαβάσω, εἶπα ! Μὰ σὺ βέβαια ἂν ἦσο ἐδῶ, θὰ ἔλεγες, πῶς ξέχασα νὰ τὸ διαβάσω. Πές το κι' αὐτό, Γιῶργο μου, δὲν μοῦ πειράζει. (*ἐρευνῶσα ὁλονὲν*) Περίεργο ! Ποῦ εἶνε ; Ἄ ! νάτο ! Μέσα στὰ φύλλα τοῦ Ροκαμβόλ ! (*ἀνοίγει καὶ ἀναγινώσκει μεγαλοφώνως*).

«Κύριε Καρπέτη,

»εἰς Ἀθήνας

»Ἔφθασα αἰσίως φέρων καὶ πάλιν τὰς ἀρίστας ἐντυπώ»σεις διὰ τὴν πρός με ἐγκαρδιωτάτην φιλοξενίαν σας. Ἐκ»φράζω ἐπὶ τούτῳ τὰς θερμάς μου εὐχαριστίας καὶ διαβιβά»ζω διὰ τῆς παρούσης τοὺς εἰλικρινεῖς χαιρετισμούς μου. »Ἡ βαλίτσα, τὸ χαρτόδεμα καὶ τὸ καλάθιον ὑποθέτω, ὅτι »ἔμειναν εἰς τὸν σταθμὸν ἢ μᾶλλον εἰς τὸν οἶκόν σας. Δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι οὕτως ἢ ἄλλως ὁ ἀφηρημένος πάλιν Μιχα»λάκης θὰ τὰ ἔκαμα θάλασσα, ὅπως πάντοτε. Ἐγὼ δὲ πάλιν »ἔχων τὴν ἰδέαν, ὅτι ὁ Κατσαρὸς παρέλαβε τὰ πράγματα »καὶ ὅτι ἐξετέλεσε τὴν ἐπιθυμίαν μου συμφώνως πρὸς τὸ »γράμμα μου, δὲν ἐφρόντισα τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεώς »μου νὰ τὰ ἀναζητήσω. Διὰ νὰ σᾶς εἴπω δὲ τὴν ἀλήθειαν, »ὅλως διόλου τὰ ἐλησμόνησα (*διακόπτουσα τὴν ἀνάγνωσιν*) Καὶ ἄλλος σᾶν κι' ἡμᾶς, ἐλησμόνησε, λέγει, ὅλως διόλου »δηλαδὴ ξέχασε· τώρα λοιπὸν δὲν μένει ἄλλο παρὰ νὰ συμπεθεριάσουμε (*ἀναγινώσκει*) «Δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι θὰ ἔχητε

»τὴν εὐχαρίστησιν καὶ τὴν καλὴν θέλησιν νὰ μοὶ τὰ »στείλητε μὲ πρώτην εὐκαιρίαν, εἰ δυνατόν, διότι ἔχω ἀπό»λυτον ἀνάγκην αὐτῶν, πρὸς μεγίστην μου ὑποχρέωσιν· »Ἐπανερχόμενος ἐν παρόδῳ καὶ πάλιν εἰς τὸ φλέγον »ζήτημα δηλαδὴ τοῦ συμπεθεριοῦ σᾶς λέγω εἰλικρινῶς »καὶ ἐντίμως, ὅτι εἶμαι διατεθειμένος, ὡς καὶ προφο»ρικῶς ὡμιλήσαμεν, τὸ πᾶν νὰ πράξω χάριν τῆς ἀνεψιᾶς »μου, χάριν τοῦ ἡμετέρου, καὶ χάριν τῆς ἀρχαίας οἰκογενεια»κῆς φιλίας ἡμῶν, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἴδω τὴν συγκατά»θεσίν σας.

»Ἄνευ ἑτέρου χαιρετίζων ἐγκαρδίως πάντας ὑμᾶς »οἰκογενειακῶς διατελῶ. »Ὑμέτερος

»**Β. Πασπαττης**.

»Ἐν Κορίνθῳ Τῇ 14ῃ»

(*Εἶτα ἐξακολουθεῖ*) Τὸ εὐλογημένο τὸ παιδί δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ ! Ὁ σκοπός του σκοπός ! Ὄνειρα καὶ τίποτα ἄλλο. Αἴ ! Αἴ ! θὰ κτυπᾷς καὶ σὺ ἀργότερα τὸ κεφάλι. Δὲν θὰ μᾶς τύπτῃ τοὐλάχιστον ἡμᾶς ἡ συνείδησις !

Μιχάλης. — (*εἰσερχόμενος*) Κυρία, σᾶς ζητεῖ μέσα ὁ πατέρας.

Καλλιόπη. — (*ἐνθυμουμένη*) Ἄ ! ναί· πές του, πῶς τώρα θὰ ἔλθω. (*ὁ Μιχάλης ὑπάγει*) Μοῦ εἶπε νὰ μηνύσω τὸν κ. Γερογιάννη καὶ βγῆκε ὅλως διόλου ἀπὸ τὸ νοῦ μου. Ὅλα τὰ διορθώνω ἐγὼ τώρα μέσα. (*ὑπάγει· σιγὴ ἐπί τινα λεπτά*).

ΣΚΗΝΗ ΚΒ.

Μιχάλης, μόνος.

Μιχάλης.— (*εἰσελθὼν μετὰ θυμοῦ*) Νὰ καίησαι ἀπὸ μέσα, νὰ χαλνᾷς, νὰ κοντάίνῃς, νὰ γίνῃς χτηκιάρης, χαπαράκι δὲν ἔχουν αὐτοὶ ἐδῶ μέσα. Βλέπουν τὸ δικό τους. Τὸ Νῖκο κυττάζουν, νὰ προξενεύουν. Δὲν μ' ἐρωτοῦν, γιατί χαλνῶ, γιατί δὲν ἔχω ὄρεξι νὰ φάγω, γιατί δὲν καλύφτω μμάτι ὅλη

νύχτα, παρὰ λόγια καὶ μαλώματα: γιατί δὲν ἔβαλα τὸ λαπὰ στὸ στομάχι, παρὰ στὸ πρόσωπο, γιατί δὲν κατέβασα στὸ τραῖνο τὰ πράγματα, γιατί ἔδωκα τὴ βαλίτσα τοῦ Πασπάτη στὴ γέννα, ἀντὶ νὰ δώσω τὴ τσάντα, ποῦ εἶχε τὰ ἐργαλεῖα, καὶ χίλια ἄλλα... Ἐμ' δὲν τὸ καταλαβαίνετε, ἀφεντάδες, πῶς, ἂν δὲν μὲ ζευγαρώσητε μὲ τὴ Τασώ, αὐτὰ θἄχητε; Ἐμ' δὲν καταλαβαίνετε, πῶς μὲ παραπέρασε πλειὰ ἡ ὑπερετωσύνη, καὶ θέλω καὶ 'γὼ νὰ γίνω ἀφέντης, νὰ καμω δὲ καὶ τὴ Τασὼ τὴ καϋμένη ἀφεντοῦλα; Πῶς θέλετε νὰ καταλάβητε ἀλλοιώτικα; ἀφεντάδες, φθάνει πλειά. Τρῶμε τὸ ψωμί σας καὶ μᾶς τρώγει, πίνουμε τὸ νερό σας καὶ μᾶς πίνει! Ὄχι πῶς μᾶς τὸ χαραμίζετε, ὄχι, μὲ τὴ δουλειά μας, ἀλλὰ μᾶς παραπέρασε ὁ ἔρωτας. Μᾶς κέρδησε ἡ ἀγάπη καὶ δὲν ἔχουμε νοῦ στὸ κεφάλι! Γενήκαμε ξεχανιάριδες, σὰν κι' ἐκείνους, ποῦ τοὺς κάμανε θέατρο. Ἔχ μωρὲ νἄδινε ὁ Θεὸς νὰ παντρευτῇ ὁ Νῖκος! Μωρ' τὴ βραδυὰ ἐκείνη σὰν δὲν τοὺς καταφέρω νὰ στεφανωθῶ κι' ἐγὼ τὴ Τασώ μου νὰ μὴ μοῦ λένε τὠνομά μου Μιχάλη Ξεχανιάρη.. (*παρατηρῶν εἰς τὰ παρασκήνια*) Ἂς φύγω, γιατί ἔρχεται ὁ Νῖκος. Σύ, Νῖκο, θὰ 'γιάνῃς τὴ γιαρά μου, σὺ Νῖκο! (*φεύγει*).

ΣΚΗΝΗ ΚΓ΄.

Νῖκος καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ***Ἄγνωστος*** καὶ ***Τασώ***.

Νῖκος. — (*εἰσερχόμενος*) Κἀνείς! Ἀκριβῶς καὶ ἐγὼ αὐτὸ θέλω· (*ἰδὼν τυχαίως τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Πασπάττη λησμονηθεῖσαν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀναγινώσκει αὐτὴν χαμηλῇ τῇ φωνῇ μεθ' ὅ*). Ματαίως προσπαθεῖς, κ. Πασπάττη! Εἶνε διατεθειμένος, λέγει, τὸ πᾶν νὰ πράξῃ χάριν τῆς ἀνεψιᾶς του! Οὔτε ἡ δεσποινὶς Μαυρουδῆ οὔτε ἡ δεσποινὶς Πασπάττη! Τελείωσε! Ἡ θέλησις τῶν γονέων εἶνε ἱερά! Ἱερωτέρα ὅμως, ναὸς Κυρίου, εἶνε ἡ ἕδρα τῆς ἀγάπης, ἡ καρδία! Τὸ ἱερὸν αἴσθημα τῆς ἀγάπης, εἰς τὸ ὁποῖον ἀρκούντως ἰσχυρὸν ὑπέκυψαν καὶ αὐτοὶ οἱ Ὀλύμπιοι, δὲν ἀκούει συμβουλάς, δὲν βλέπει

δάκρυα, δὲν συγκινεῖται, δὲν θαμβοῦται ἐκ τῆς λάμψεως τοῦ χρυσοῦ, οὔτε πτοεῖται ἐκ τῆς πενίας. Εἶνε ἀληθές, ὅτι ὁ ἔρως ὁδηγεῖ πολλάκις τὰ θύματά του εἰς τὸν ὄλεθρον! Ἀλλ' ὁ τοιοῦτος ἔρως, ὁ ἐξουδετερῶν τὴν κρίσιν, τὴν σκέψιν, εἶνε ἔρως τῶν ἄκρων, ἔρως τυφλός, ἔρως τῆς θελήσεως. Ὁ ἔρως εἶνε πάθος τῆς φύσεως πάντοτε καλὸς καθ' ἑαυτόν,—μᾶς λέγει ὁ Δάντης—ἀλλ' ὑπάρχει καὶ ἔρως τῆς θελήσεώς μας, ἡ ὁποία καθόσον διευθύνεται καλῶς ἢ κακῶς γεννᾷ ἐν ἡμῖν καλὰ ἢ κακὰ αἰσθήματα. Ὅπως δὲ κανονίζεται ἡ θέλησίς μας αὕτη, ἀκριβῶς ἐδόθη ἡ κρίσις ὡς φύλαξ τῶν σκέψεών μας. Καὶ ἡ ἀξία δὲ ἑνὸς ἑκάστου ἀκριβῶς ἔγκειται εἰς τὸ νὰ δέχηται ἢ νὰ ἀπωθῇ τοὺς ἐνόχους ἢ ἐναρέτους ἔρωτας. Ἐν ἐμοὶ ἀκριβῶς διευθύνει ἡ κρίσις. Ἐγὼ δηλαδὴ ἀγαπῶ μετὰ σκέψεως, οὐδὲν ἑπομένως ἔχω νὰ φοβῶμαι! Ἢ μᾶλλον ἐγὼ ἐκλέγω διὰ νὰ ἀγαπήσω! Ἐπαναλαμβάνω: οὔτε ἡ δεσποινὶς Μαυρουδῆ, οὔτε ἡ δεσποινὶς Πασπάττη! Ἡ μέλλουσα θὰ ἦνε ἢ ἡ δεσποινὶς Καλλιρρόη ἢ ἡ δεσποινὶς Μυρσίνη! Ἀλλὰ θὰ μοὶ εἰπητε: ὁ ἔρως, εἶνέ τι ἐνιαῖον, ἡ ἀγάπη δὲν μοιράζεται. Ναί· ἀλλ' ὁ μετὰ σκέψεως ἔρως οἷος ὁ ἰδικός μου, ὅπως τὸν ἐννοῶ ἐγώ, εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκλέγει, πετᾷ ὡς ἡ πεταλοῦδα ἀπὸ ἄνθος εἰς ἄνθος καὶ ἔπειτα στρέφεται ὅλος πρὸς τὸ ἐκλεκτόν. Ναί, κύριοι! ὁ τοιοῦτος ἔρως δρέπει ὡς ρόδον τὴν καλλίστην. Καὶ σᾶς ὑπενθυμίζω τὰ τοῦ Θεοφίλου καὶ τῆς Κασσιανῆς. Μεταξὺ τῶν λοιπῶν δεσποινίδων... (*διακόπτεται ὑπό τινος ἀγνώστου εἰσελθόντος κατὰ λάθος*).

Ἄγνωστος. — (*μόλις κατὰ λάθος εἰσελθὼν*) Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε! ἐλησμόνησα τὸν ἀριθμὸν βλέπετε!.. χαίρετε!.. (*φεύγει*).

Νῖκος. — (*κινήσας τὴν κεφαλήν*). Ἐλησμόνησε, λέγει, δηλαδὴ ξέχασε! Τέλος. Τί θὰ ἔλεγον; (*ἐνθυμηθεὶς*) Ναί. Μεταξὺ τῶν λοιπῶν δεσποινίδων τῶν ἰσοβαθμίων σχεδὸν τὴν ὡραιότητα, τὸ γένος, καὶ τὰ λοιπὰ προτερήματα, τὰ ὁποῖα ὀφείλει νὰ ἔχῃ ἡ μέλλουσα συμβία διδάκτορος, ἡ δε-

σποινὶς Καλλιρρόη καὶ ἡ δεσποινὶς Μυρσίνη ἐξέχουσιν. Ἀμφότεραι ἰσόπαλοι τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν μόρφωσιν. Γλωσσομάθειαν θέλετε; μουσικοτάλαντον; λεπτότητα; χάριν; γλυκύτητα; ἐπαγωγόν; ὡραιότητα Καρυάτιδος; Ὅλα τὰ ἀνεκτίμητα ταῦτα προσόντα συγκεντρούμενα εἰς αὐτάς, κηρύττουσι τὰς μόνας ἐνδεδειγμένας συζύγους, τὰς μόνας ἀνταποκρινομένας εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς κοινωνίας. Ἡ προῖξ ἡ μεγάλη, ἡ οἰκονομικὴ ἐξασφάλισις τοῦ μέλλοντος, ὁποίαν ἁρμονίαν δύνανται νὰ ἐγγυηθῶσι μεταξὺ δύο συζύγων, ὅταν ὁ μὲν σύζυγος ἔλαβεν ὅλα τὰ χαρίσματα εἰς τὸ ἱερὸν βάπτισμα τῶν Μουσῶν, ἡ δὲ σύζυγος εἶνε σωστὴ Μαργαρὼ Μενιδιάτισα, καὶ εἰς τὰς συνεντεύξεις, εἰς τὰς συναθροίσεις ἢ οἰκογενειακὰς ἢ φιλικάς, εἰς τὰς ἑσπερίδας, εἰς τὰς surprises καὶ τὰ τοιαῦτα εἶνε τὸ ἀντικείμενον τῆς ψυχαγωγίας!... Φαντάσθητε λ. χ. τὴν ἀπελπιστικὴν θέσιν τοῦ τοιούτου συζύγου νὰ βλέπῃ αἴφνης κατὰ τοὺς χοροὺς τὰς λοιπὰς νὰ χορεύωσιν ὅλους τοὺς χοροὺς ἐθνικοὺς καὶ εὐρωπαϊκοὺς μὲ μεγαλοπρεπῆ καὶ χαρίεσσαν ἁρμονίαν ὡς λ. χ. χορεύουσιν εἰς τὰς ζωγραφίας τῶν ἀρχαίων ἀγγείων αἱ χάριτες καὶ αἱ Ἀμαδρυάδες, ὡς χορεύει λ. χ. ἡ ἀρχαιοπρεπὴς μύστις τῆς Τερψιχόρης, ἡ ὀρχηστρὶς τῆς ὡραίας τέχνης Μὶς Ἰσιδώρα Δόγκαν τὸ δὲ ἰδικόν του ἕτερον ἥμισυ νὰ βλέπῃ στρεφόμενον ὡς μονόξυλον, ὡς χειρόμυλος, ὡς μαύρη Ἀμερικανὶς χορεύουσα αἴφνης τὸν χορὸν τῆς πήτας τὸν κέϊκ-οὐάκ (cake Walk). *(διακόπτεται ὑπὸ τῆς Τασὼς εἰσερχομένης).*

Τασώ. — *(εἰσελθοῦσα)* Κύριε Νῖκο, συγνώμην, ἂν σᾶς ἐμποδίζω. Ἐνῷ περνοῦσα ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς κ. Καλλιρρόης μ' εἶπε νὰ σᾶς πῶ ἰδιαιτέρως, διατί δὲν ἐστείλατε τόσες ἡμέρες ἐκεῖνα, ποῦ τῆς ὑπεσχέθητε.

Νῖκος. — *(ἐνθυμηθεὶς)* Ἄ! ναί... κύτταξε ὅλως διόλου ἐλησμόνησα! Μοῦ ἐζήτησε τὸ «Ἄνω Κάτω», τὸ ὁποῖον μοὶ ἔστειλε κάποιος φίλος ἐκ Κων)πόλεως, διὰ νὰ ἴδῃ τὴν ὡραίαν γελοιογραφίαν, καθ' ἣν ὁ Φερδινάνδος δίδει ὁμολογίαν πίστεως τοῦ Στρατηλάτου Κωνσταντίνου γρονθοκοποῦντος αὐτὸν κατὰ τοὺς ἐξορκισμοὺς καὶ νὰ ἀναγνώσῃ τὸ χαριτωμένον: ***Βίβλος ξυσίματος Βουλγάρων.*** *(ἐρευνῶν)* Ἀκριβῶς ἰδοὺ αὐτό. Ναί. Μοῦ ἐζήτησε καὶ τοὺς ἀθλίους τοῦ Οὐγκώ. *(ἐρευνῶν)* Θέλει νὰ τοὺς ἀναγνώσῃ εἰς τὸ γαλλικὸν κείμενον, λέγει. *(εὑρὼν δίδει)* Λάβε τὸν κόπον. *(ἡ Τασὼ ὑπάγει)* Μεταφράζει καὶ ὁμιλεῖ τὴν γαλλικὴν ἄριστα. Σωστὴ Γαλλὶς Παρισιάνα *(καλῶν τὴν Τασώ, ἡ ὁποία ἔρχεται)* Ποῦ εἶσαι; *(κατ' ἰδίαν)* ἐλησμόνησα, θέλει καὶ τὸ ὀνειρῶδες βάλς, τὴν νυκτερινὴν λεμβῳδίαν, τὸ μενουέτον τῆς κομήσσης Chabannes, καὶ τὰ χορικὰ τῆς Ἀντιγόνης. *(ἐρευνήσας καὶ εὑρὼν δίδει)* Λάβε καὶ αὐτά. *(ἡ δὲ Τασὼ ὑπάγει)* Ἄ! γνωρίζει ὀργανικὴν μουσικὴν ἐπὶ πιάνου καὶ φωνητικὴν μουσικὴν ἄριστα. Ὅταν τραγουδῇ, λέγεις: νὰ ἕνα ἐξαπτέρυγον χερουβείμ.. Καὶ ἡ Μυρσίνη ἐκείνη ἐφάμιλλος! Ἀλλὰ εἰς τὸ προκείμενον. Τί ἐλέγομεν; Ἄ! ναί· ὅτι ἡ μέλλουσα συμβία δὲν πρέπει νὰ ᾖνε Μαργαρώ, ἀλλὰ νὰ ᾖνε χειραφετημένη, νὰ ᾖνε σουφραζετίτσα, νὰ ᾖνε πρώτη εἰς τὸ ποδοσφαίρισμα, εἰς τὴν ἱππασίαν, νὰ ᾖνε δημοσιογράφος, ποιήτρια, μουσική!.. Ναί! Τί ὡραῖα τῇ ἀληθείᾳ! Ὁποία ἀπόλαυσις! σὺ μὲν νὰ παίζῃς κιθάραν ἢ δὲ σύζυγός σου νὰ συνοδεύῃ μὲ ἄλλο! Ἡ μόνη της μὲ τοὺς ροδίνους δακτύλους ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου νὰ ἀνακρούῃ Σοννάταν τοῦ Σοπὲν ἢ τεμάχια τοῦ Bethoven! Ὁποία πάλιν μεθυστικὴ τέρψις! σὺ μὲν νὰ ἀρχίζῃς νὰ ὁμιλῇς περὶ τῶν Μουσῶν ἢ περὶ τοῦ ἡγέτου αὐτῶν Ἀπόλλωνος, ἢ περὶ τῶν ἐρωτικῶν εἰδυλλίων τῶν Θεῶν καὶ τῶν Νυμφῶν, ἡ δὲ σύζυγός σου παίζουσα εἰς τὰ δάκτυλά της ὅλα ταῦτα νὰ σὲ παρακολουθῇ θαυμάσια εἰς τὴν τερπνοτάτην ταύτην ἀνασκάλευσιν τῶν μυθολογικῶν μνημείων. Νὰ σοὶ διηγῆται αἴφνης τὴν ἱστορίαν τοῦ ρόδου, τὰ σχετικὰ μὲ τὴν ἱστορίαν ταύτην τοῦ Ἀδώνιδος καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἡ ὁποία μὲ τὸ αἷμά της λ. χ. ἔβαψε τὰ πέταλλα τοῦ ρόδου καὶ πλεῖστα ἄλλα... Ὁποία πάλιν οὐρανία καὶ αἰθερία ἀπόλαυσις

ὅταν, (*διακόπτεται ὑπὸ τοῦ Μιχάλη εἰσερχομένου*).

Μιχάλης. — (*εἰσελθὼν*) Κὺρ Νῖκο...

Νῖκος. — (*διακόπτων*) Τί εἶνε; τί θέλεις; (*κατ' ἰδίαν*) Τὸ τέρας!...

Μιχάλης. — Κάτι ἤθελα νὰ σοῦ παρακαλέσω...

Νῖκος. — (*μετά τινος θυμοῦ*) Δὲν εἶνε ὥρα τώρα! Πήγαινε!..

Μιχάλης. — (*φεύγων*) Ὅπως ἀγαπᾷς..,

Νῖκος. — (*κινῶν τὴν κεφαλὴν*) Κάτι θέλει νὰ μὲ παρακαλέσῃ ὁ κύριος... Καίεται κι' αὐτὸς ὁ δυστυχής... Ἀλλὰ τί θὰ ἔλεγον καὶ μὲ διέκοψε; (*ἐνθυμηθεὶς*) Ναί! Ὁποία οὐρανία καὶ αἰθερία ἀπόλαυσις, ὅταν, λόγου γινομένου αἴφνης περὶ δράματος ἢ μελοδράματος ἢ κωμειδυλλίου ἢ κωμῳδίας, σὺ μὲν ὁμιλῇς περὶ ὅσων καὶ αἱ δραματικαὶ ἐπιθεωρήσεις πολλάκις ἔγραψαν ἢ γράφουσι λ. χ. περὶ τῆς Σχολῆς αἴφνης τοῦ Scribe, περὶ τοῦ θεάτρου τοῦ Verdi, περὶ τῆς Σχολῆς τοῦ Μολιέρου, περὶ τῆς Γαλλικῆς κωμῳδίας ἐν γένει, ἡ δὲ συμβία σου ὅταν σοι ὁμιλῇ αἴφνης συμπληρωματικῶς περὶ τῆς Ἀδριανῆς Λεκουβρὲρ (Adrienne Lecouvreur), ὅτι δηλ' αὕτη, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Δουμᾶ, «ὡμίλει τὴν τραγῳδίαν», ὅταν σοὶ ὁμιλῇ περὶ αὐτοῦ τοῦ Μολλιέρου, περὶ τῆς δαιμονίου τραγῳδοῦ Bernhardt μὲ τὴν λεπτομέρειαν, ὅτι αὕτη π. χ. ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Καρόλου τῆς Βιέννης ὡς Καμελιοφόρος, ὡς Τόσκα, ὡς Θεοδώρα καὶ ὡς Κλεοπάτρα ὑπερηκόντισε τὴν ὑπ' ἐκείνην θαυμαζομένην τότε Ἰταλίδα τραγῳδὸν Duse, ὅταν σοὶ ὁμιλῇ περὶ τῆς λαμπρᾶς κωμῳδίας τοῦ Delacour καὶ Hennequin ἤγουν «τὰ τριανταφυλλιὰ Δόμινα» (les Dominos roses) καὶ περὶ πλείστων ἄλλων ἀριστουργημάτων τῆς κωμῳδίας καὶ τῆς τραγῳδίας! Ὢ θεέ μου, τοιαύτη συμβία, ἐγκυκλοπαιδική, τοιαύτη σύζυγος εἶνε ἀπόλαυσις, εἶνε μαγεία. εἶνε ὁ ἐν Ἐδὲμ Παράδεισος! Καὶ ἔπειτα νὰ ἔχῃς Στοϊκὴν ὑπομονὴν καὶ ἀναλγησίαν νὰ ἀκούῃς τὸν πάππον νὰ λέγῃ ἀποφθεγματικῶς: «ἔχεις γρόσια ἔχεις γλῶσσα»· «σήμερον ὁ ἔρως εἶνε χρεωκοπία»! Δηλαδὴ τὸ αἴσθημα τὸ ἀντικαθιστᾷ τὸ χρῆμα! Ναί! Τὸ χρῆμα, τὸ ὁποῖον εἶνε μὲν δύναμις, δὲν εἶνε ὅμως καὶ παντοδυναμία! Κάποιος δὲ πάλιν γελοιογράφος παρέστησε τὸν ἔρωτα ρίπτοντα τὰ βέλη οὐχὶ ἐπὶ τῆς καρδίας, τοῦ ἱεροῦ τούτου ἀδύτου τῶν ἐρωτικῶν ἐξομολογήσεων καὶ μυσταγωγιῶν, ἀλλὰ ἐπὶ σάκκου πλήρους χρυσῶν νομισμάτων! Αἴ! τί μὲ τοῦτο; ἀλλ' ὁ ἔρως οὗτος εἶνε ἔκφυλος! Εἶνε ὁ λεγόμενος ἐμπορικός, καθ' ὃν δηλαδὴ ὁ γάμος παρουσιάζεται ὡς εἶδος ἐμπορικῆς συναλλαγῆς, καὶ οὐχὶ ὡς μέσον ἐγκολαπτικὸν καὶ δημιουργικὸν κοινωνίας ὁλονὲν τελειοποιουμένης καὶ προαγομένης διὰ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἑτερογενῶν στοιχείων καὶ δυνάμεων ἐν τῇ γονιμοποιήσει! Εἶνε αἶσχος, κύριοι, εἶνε ὄνειδος, εἶνε ὕβρις κατὰ τοῦ Παντοδυνάμου, κατὰ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, νὰ καταντᾷ ὁ γάμος ἐμπόριον! (*διακόπτεται ὑπὸ τοῦ Μιχάλη ἀκούσαντος περὶ γάμου*).

ΣΚΗΝΗ ΚΔ΄.

Νῖκος καὶ ***Μιχάλης.***

Μιχάλης. — (*εἰσελθὼν*) Γιὰ ποιανοῦ γάμο ὁμιλεῖς κὺρ Νῖκο; Ποιανοῦ γάμος καταντᾷ ἐμπόριον; (*κατ' ἰδίαν*) Γιὰ τὸ δικό μου τὸ γάμο νὰ 'μιλῇ δὲν πιστεύω. (*πρὸς τὸν Νῖκον*) Ἐγώ, κὺρ Νῖκο, ὁ φουκαρᾶς δὲν πανδρεύθηκα ἀκόμα! δὲν 'πῆρα γυναῖκα· δὲν ἔχω νὰ πωλήσω οὔτε νὰ ἀγοράσω καμμιὰ μὲ παράδες. Μιὰ Τασὼ πολεμῶ νὰ μοῦ πάρῃ καὶ νὰ τῆς πάρω, ἀλλὰ ὄχι ἀπὸ τὸ παζάρι, ὄχι μὲ παράδες. Πές μου κὺρ Νῖκο, νὰ χαρῇς! Ἐπειδὴ καὶ γίνεται λόγος γιὰ γάμο, εἰ δὲ μή...

Νῖκος. — (*διακόψας μὲ θυμὸν ἐνῷ ἐν τῷ μεταξὺ ἠπόρει διὰ την ἀφέλειαν τοῦ Μιχαήλ*). Πρῶτον ποιὸς σ' ἔδωκε τὸ δικαίωμα νὰ ἔρχησαι δευτέραν ἤδη φορὰν καὶ νὰ μὲ ἐνοχλῇς χωρὶς νὰ ἐκτελῇς κἀμμίαν ὑπηρεσίαν, καὶ δεύτερον δὲν ἐντρέπεσαι νὰ ὠτακουστῇς;

© ISMANOGLIO

Μιχαήλ. — (*τρομαγμένος*) Κὺρ Νῖκο, ἐγὼ νὰ ὦτ... ὠτ... ὠτ... (*λησμονῶν*) Πῶς τὸ εἶπες ;

Νῖκος. — Νὰ ὠτακουστῇς ; Αἴ!..

Μιχάλης. — Ἐγώ, κὺρ Νῖκο, νὰ ὠτακουστῇς ;.. Ἐγώ, κὺρ Νῖκο, ἦλθα νὰ σοῦ πῶ, πῶς ὁ κ. Σπανίδης πότε, λέγει, σήμερα ἢ αὔριο, καὶ τί ὥρα νὰ ἔλθῃ στὸ γραφεῖό σου γιὰ τὴ δουλειά, ποῦ σοῦ εἶπε ; τὸ ξέχασε λέγει. Ἀλήθεια μ' εἶπε νὰ σὲ ρωτήσω καὶ τὸν ἀριθμὸ καὶ σὲ ποιὰ ὁδὸ εἶνε τὸ Γραφεῖο.

Νῖκος — Ὁ κύριος Σπανίδης εἶπες ; Ὁ Σπανούδης θὰ εἶπῃς...

Μιχάλης. — Αἴ ! νὰ ὅπως θέλεις... ὅπως ἀγαπᾷς...

Νῖκος. — Πές τῳ : Ὄχι σήμερον, ἀλλ' αὔριον· εἰς τὰς 4 μμ., ὁδὸς Ἀγχέσμου, ἀριθμὸς 100...

Μιχάλης. — Ἔμ βέβαια. νὰ ξεύρῃ ὁ ἄνθρωπος. (*φεύγει*).

Νῖκος. — Ὁ βλάκας! Τί ἔλεγον καὶ μὲ διέκοψε τὸ θηρίον ; (*ἐνθυμηθεὶς*) Ἄ! ναί· ὅτι ὁ γάμος εἶνε αἶσχος, εἶνε ὕβρις, εἶνε ὄνειδος, ἐκφυλισμὸς νὰ καταντᾷ ἐμπόριον. Ὁ Γάμος εἶνε... (*διακόπτεται εἰσερχομένου τοῦ Μιχάλη*).

Μιχάλης. — (*εἰσερχόμενος*) Τί εἶνε ὁ γάμος κὺρ Νῖκο ; (*ἐπανορθῶν*) Ἀλλὰ ξέχασα... Ἀλήθεια δὲν εἶνε ὥρα νὰ κουβεντιάζουμε γιὰ γάμο... Πῶς εἶπες, κὺρ Νῖκο, ὁδὸς γιά: Χέ- (*ἵσταται*) Ἀχέ-Πῶς ; Σήμερα ; αὔριο ; τί ὥρα ; Ἀριθμὸς 100 τὸ εἶπα. Εἶνε πολλά, βλέπεις, καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὰ πῶ ὅλα καταλεπτῶς. Ἀπ' ἐδῶ ἕως ἐκεῖ δὰ δὲν εἶνε καὶ εὔκολο νὰ τὰ θυμηθῇ ὅλα κανένας...

Νῖκος. — (*κατ' ἰδίαν*) Βλακόμετρον. (*πρὸς αὐτὸν*) Λέγε: Αὔριον, ὄχι σήμερον.

Μιχάλης. — Αὔριον ὄχι, σήμερα. (*τονίζων ἀντιστρόφως*)

Νῖκος. — Αὔριον ὄχι... Αὔριον, λέγω, ὄχι σήμερον.

Μιχάλης. — Μάλιστα· ὄχι σήμερα.

Νῖκος. — Ὁδὸς Ἀγχέσμου.

Μιχάλης. — Ὁδὸς γιὰ— (*ἵσταται*) ὄχι—ὁδὸς Ἀγχέσμου...

Μάλιστα· μάλιστα...

Νῖκος. — Εἰς τὰς 4 μ. μ.

Μιχάλης. — Εἰς τὰς 4 μ. μ. (*κατ' ἰδίαν*) Ἔλα καὶ πήραμε δρόμο...

Νῖκος. — Ἀριθμὸς 100.

Μιχάλης. — Ὤ... αὐτὸ τὸ εἶπα, κὺρ Νῖκο. Αὐτὸ πρῶτα, πρῶτα εἶπα...

Νῖκος. — Γιὰ πές τα τώρα ὅλα ἀπὸ τὴν ἀρχήν... Ἀλλὰ μὴ τυχὸν καὶ φύγῃ, πήγαινε γρήγορα καὶ λέγετα μὲ τὸ νοῦ σου στὸ δρόμο. Κάμε γρήγορα...

Μιχάλης. — Ὅπως ἀγαπᾷς. (*φεύγει καὶ ἀκούεται καθ' ὁδὸν δοκιμάζων, ἀλλὰ μὴ κατωρθώνων νὰ τὰ εἴπῃ ὅλα*).

Νῖκος. — (*ἀκούων*) Χμ... Ἠμπορεῖ νὰ σὲ σκάσῃ εἰς ἕνα λεπτό.

Μιχάλης. — (*ἐμφανίζεται*) Δὲν μοῦ τὰ γράφεις, κὺρ Νῖκο ;

Νῖκος. — (*κατ' ἰδίαν*) Βλάκα... (*πρὸς ἐκεῖνον*) Πὲς μιὰ στιδμὴ νὰ ἔλθῃ ὁ ἴδιος.

Μιχάλης. — (*ἀφαιρούμενος*) Ποιὸς ἴδιος ;

Νῖκος. — Ὁ κ. Σπανούδης.

Μιχάλης. — Α... ναί... (*ὑπάγει*).

Νῖκος. — Βλακέντιε. Ὁ γάμος, τὸν ὁποῖον ὀνειρεύεσαι θὰ σὲ διορθώσῃ. Τί ἔλεγον καὶ μὲ διέκοψαν οἱ ἀλητήριοι ; Α... ναί... ὅτι ὁ γάμος εἶνε αἶσχος νὰ καταντᾷ (*διακόπτεται ὑπὸ τοῦ Μιχάλη*).

Μιχάλης. — (*εἰσελθών*). Ἔφυγε, κὺρ Νῖκο...

Νῖκος. — (*ἔκπληκτος*) Ἔφυγε !

Μιχάλης. — Φαίνεται θἄκουσε τὸ νούμερο 100 καὶ εἶπε: «Αἴ! ἀφοῦ εἶνε στὸ 100 νούμερο, τἄλλα εἶνε περιττά, τραβῶ ἴσια ἐκεῖ καὶ δὲ βαριέται...»

Νῖκος. — Ἔφυγε λοιπὸν Ἔ;

Μιχάλης. — Νὰ φύγω κι' ἐγὼ κὺρ Νῖκο; Σὰν θέλῃς πάλι νὰ κουβεντιάσωμε γιὰ γάμο, δὲν μοῦ πειράζει νὰ μείνω,

SISMANOGLIO MEGARO

Ὡς αὔριο τὸ πρωῒ ἠμπορῶ νὰ μὴ φύγω. Ἄχ πότε θὰ ἀξιωθοῦμε, κὺρ Νῖκο, νὰ μᾶς ψέλνουν τὸ Ἡσαΐα Χόρευε;

Νῖκος. — (*κατ' ἰδίαν*) Ἡ ἰδέα τοῦ γάμου τῷ ἔγεινε ψύχωσις. (*πρὸς αὐτὸν*) Πήγαινε, Μιχάλη, τώρα, καὶ κατόπιν ἔρχεσαι.

Μιχάλης. — Δὲν μοῦ λές, κὺρ Νῖκο, ποιὰ ὥρα ἀπάνω κάτω γιὰ νὰ ξεύρω; Ἄχ, κὺρ Νῖκο, τὸ γοργὸ καὶ χάρι ἔχει! Νὰ γείνῃ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα, γιατὶ ἀρχινοῦμε καὶ γηρνοῦμε.

Νῖκος — (*μὲ θυμὸν*) Μὰ ἔπὶ τέλους φύγε! Ἐγὼ θὰ σὲ φωνάξω.

Μιχάλης. — Ὅπως ἀγαπᾷς. (*φεύγει*).

Νῖκος. — (*κυττάξας τυχαίως πάλιν τὸ γράμμα τοῦ Πασπάττη καὶ ἐκ νέου νοερῶς ἀναγνώσας*) Ἀρκεῖ, λέγει, νὰ ἴδῃ τὴν συγκατάθεσίν μας, κύριε Πασπάττη, νὰ τὸ λησμονήσῃς αὐτό, τὸ ὁποῖον ἔχεις κατὰ νοῦν. Οὔτε ἡ Μαυρουδῆ οὔτε ἡ Πασπάττη (*μὲ θυμὸν ἀποφασιστικῶς*). Ναί! οὔτε ἡ μία οὔτε ἡ ἄλλη!.. εἶπον. (*διακόπτεται ὑπὸ τῆς Καλλιόπης καὶ τοῦ Θωμᾶ εἰσερχομένων*).

ΣΚΗΝΗ ΚΕ΄.

Νῖκος, Καλλιόπη καὶ ***Θωμᾶς.***

Καλλιόπη. — (*εἰσερχομένη*) Τὰ ἄκουσα ὅλα, Νῖκο! Μάρτυς καὶ ὁ πάππος σου.

Θωμᾶς. — Ναί, Νῖκο!

Καλλιόπη. — Καλά, ποῦ ἐλησμόνησα τὸ γράμμα, πατέρα, καὶ τὸ 'διάβασε! Εἶδες, Νῖκο, μὲ τὴ καρδιὰ γράφει.

Θωμᾶς. — Ἐγὼ τοὐλάχιστον εἰς τὸ ζήτημα τῆς δεσποινίδος Πασπάττη ἐπιμένω. Προαίσθησίς τις μοὶ λέγει, ὅτι θὰ θριαμβεύσῃ ἡ τύχη τοῦ Πασπάττη!

Νῖκος. — Μὰ σᾶς παρακαλῶ... ἰδιοσυγκρασία της...

Θωμᾶς — (*διακόπτων*) Ἡ οἰκογενειακὴ εὐτυχία, Νῖκο, ἡ ἁρμονία τὰ λοιπά, τὰ ὁποῖα ἔλεγες πρὸ ὀλίγου, δὲν προέρχονται ἀπὸ τὴν πολυμάθειαν καὶ τὴν λοιπὴν κοινωνικὴν μόρφωσιν μόνον!

Καλλιόπη. — Νὰ πάρῃς δά, Νῖκο, κορύτσι, ποῦ νὰ ξεύρῃ νὰ ράπτῃ, νὰ μαγειρεύῃ, καὶ νὰ φυλάττῃ τὰ μυστικά, νὰ τιμᾷ τὸ νυφικὸ στεφάνι της, νὰ σοῦ ἀγαπᾷ ἀληθινά, νὰ τρέχῃ τὸ μέλι ἀπὸ τὸ στόμα της, νὰ μὴ δαγκάνῃ σὰν ὄχεντρα, καὶ νὰ 'ξεύρῃ, πῶς θὰ ἀναθρέψῃ τὰ παιδιά της...

Θωμᾶς. — Πολυμάθεια καὶ κοινωνικὴ μόρφωσις σοῦ λέγει ὁ ἄλλος. Ἐδῶ λοιπὸν ἔγκειται ὅλη ἡ εὐτυχία τοῦ οἴκου; Λοιπὸν ἡ εἰλικρινὴς πρὸς τὴν σύζυγον ἀφοσίωσις, ἡ σεμνοπρέπεια, ἡ ἠθικὴ μόρφωσις, ἡ χρηστοήθεια, ἡ βαθεῖα συναίσθησις τῶν καθηκόντων τῆς μητρὸς δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν; Ὅ,τι λοιπὸν λάμπει εἶνε ἀδάμας; Ἀπὸ τὴν πολυμαθῆ μόνον καὶ κοινωνικῶς μεμορφωμένων εἰξεύρωμεν τί βγαίνει; Τίς οἶδε, ὁποία τίγρις κρύπτεται εἰς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἀποθαυμάζεις. «Ἀπὸ τὰ ρόδα 'διάλεξε κι' ἀπὸ τἀγκάθια 'πῆρε». Ἡ γυνὴ δὲν εἶνε μῆλον νὰ τὸ μοσχοβολήσῃς. Ποῦ δυνάμεθα νὰ βασισθῶμεν περισσότερον ἐκ πείρας καὶ δοκιμῆς, ἐκεῖ πρέπει νὰ δώσωμεν συγκατάθεσιν. Ἐὰν ἡ θαυμαστή σου ἔξαφνα ἔβγῃ φιλάρεσκος, ἐρωτότροπος, ζηλότυπος, ἀκριτόμυθος, μυθιστοριογράφος, πιστὴ τῆς Μόδας καὶ τῶν καταστημάτων τακτικὴ πελάτις; Τότε; Τότε δὴ τότε ἡ λεύκανσις τῶν τριχῶν, ἡ ρυτίδωσις τοῦ προσώπου τὸ παράκαιρον γῆρας, ὁ βίος ὁ ἀβίωτος, τὸ... ***διαζύγιον!***. Καὶ πάλιν, ἐπαναλαμβάνω, ἐγὼ τοὐλάχιστον προτιμῶ τὴν δεσποινίδα Πασπάττη, τὴν ὁποίαν κατὰ βάθος γνωρίζομεν. Καὶ ἡ δεσποινὶς βεβαίως Μαυρουδῆ δὲν ὑπολείπεται ἐκείνης καθ' ὅλα. Ἴσως εἶνε προτιμοτέρα τῆς Πασπάττη ὑπό τινας ἐπόψεις, ἀλλά, καὶ πάλιν ἐπαναλαμβάνω, δὲν γνωρίζω, διατί περισσότερον κλίνω πρὸς ἐκείνην. Πάλιν ἡλικία ἔχεις, καὶ δύνασαι νὰ σκεφθῇς καὶ νὰ ἀποφασίσῃς. Ἀλλὰ... ἡ ἡ γνώμη μου εἶνε...

Καλλιόπη. — (*διακόπτουσα*). Ἐγὼ πατέρα, ψυχολογῶ, πῶς ὁ Νῖκος, ἂν τοῦ ζητήσωμε νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ τῶν δύο τούτων δηλαδὴ τῆς Πασπάττη καὶ τῆς Μαυρουδῆ, ὅταν βέ-

SISMANOGLIO MEGARO

βαια ὅλαι αἱ ἄλλαι ἔβγουν ἀπὸ τὸ μέσον, προτιμᾷ τὴν δεσποινίδα Μαυρουδῆ, καὶ ἔτσι ἔχει μίαν ψῆφον, τὴν ἰδική του, ἔχει δὲ καὶ τὴν ἰδική μου ψῆφον πρὸς χάριν του, γίνονται τὸ ὅλον δύο ψῆφοι—δὲν εἰξεύρω διατί, ἐπειδὴ φαίνεται ἀντιπαθῶ τὸν κωφὸν ἐκεῖνον, ἀντιπαθῶ καὶ τὴν ἀνεψιάν του—σύ, πατέρα, κλίνεις πρὸς τὴν Πασπάττη, δὲν εἶπες; Καὶ ὁ Γεώργης ἐπίσης πρὸς τὴν ἰδίαν. Ὥστε λοιπὸν ἔχομε ψήφους δύο μὲ δύο. Ὥστε λοιπόν, ἂς ἀκούσωμε καὶ τό: ὅταν θέλῃ νύφη καὶ γαμβρός, τύφλα νἄχῃ ὁ πεθερός, ὁ Νῖκος μας πίπτει στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Μαυρουδῆς. Δὲν εἶνε ἔτσι Νῖκο;..

Νῖκος. — Μετὰ λύπης, βλέπω, ὅτι τὸ ζήτημα καθίσταται κωμικόν... Οὔτε ἡ Πασπάττη οὔτε ἡ Μαυρουδῆ. Ναί... (*διακόπτεται ὑπὸ τοῦ Γεωργίου αἴφνης εἰσερχομένου*).

ΣΚΗΝΗ ΚΣΤ΄.

Οἱ αὐτοὶ καὶ ***Γεώργιος.***

Γεώργιος. — (*εἰσερχόμενος*) Οὔτε ἡ Πασπάττη, οὔτε ἡ Μαυρουδῆ. Ὁρίστε; Σᾶς ἤκουσα. Ὅλο τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια. Πάλιν μὲ τὲς προξενειές. Μὰ ἐπὶ τέλους ἀφήσετέ τα ὅ,τι καὶ ἂν ἦνε, μίαν θὰ πάρῃ. (*κάθηται ἐξάγων τὸν πῖλον του*) Ὄχ! κουράσθηκα. Δὲν ἔχει ὀλίγον κονιὰκ Καλλιόπη; Ἀλλὰ ποῦ εἶνε; Οὔτε ὁ Μιχάλης φαίνεται, οὔτε ἡ Τασώ...

Νῖκος. — Ἡ Τασὼ ὑπάγει κἄπου. Ὁ Μιχάλης ἐδῶ εἶνε. (*καλῶν αὐτὸν ἐκ τῶν παρασκηνίων*) Μιχάλη! Μιχάλη!

ΣΚΗΝΗ ΚΖ΄.

Οἱ αὐτοὶ ***Μιχάλης καὶ Τασώ.***

Μιχάλης. — (*εἰσερχόμενος μετά τινα λεπτὰ τρέχων καὶ ἀσθμαίνων ἐκ χαρᾶς*). Ἦλθε ἡ ὥρα νὰ ὁμιλήσωμε γιὰ τὸ γάμο κὺρ Νῖκο; (*κατ' ἰδίαν*). Ὅλοι ἐδῶ! Ἀλλὰ ποῦ εἶνε οἱ παππάδες; ποῦ εἶνε ἡ Τασώ; Εἶμαι καὶ μὲ τὰ παληά μου, ἀλλὰ δὲν πειράζει....

Νῖκος. — (*ἐρχόμενος πρὸς αὐτὸν ἰδιαιτέρως*). Σιωπή! Δὲν

ἦλθεν ἡ ὥρα ἀκόμη· ὕστερον οἱ δύο μας μόνοι ὁμιλοῦμεν...

Μιχάλης. — (*ἀνυπομόνως*) Ἀμ' πότε πλειὰ γιὰ τὸ Θεό;

Ὅλοι. — Τάχασε, θαρρεῖς...

Νῖκος. — Ἀφήσατε, κατόπιν σᾶς λέγω.

Καλλιόπη. — (*ἀκούσασα βήματα πρὸς τὸν Μιχάλην*) Μιχάλη, γιὰ κύτταξε ποιὸς ἔρχεται;

Ὅλοι. — Ναί... ναί...

Μιχάλης. — (*ἐλθὼν καὶ ἰδὼν*) Ἀμ' ἔλα γιαβρί μου...

Τασώ. — (*εἰσερχομένη πρὸς τὸν Νῖκον*). Τάδωκα.

Νῖκος. — Καλά. Κύτταξε ὁ πατέρας ὀλίγον κονιὰκ ἐζήτησε, Τασώ. (*ἡ Τασὼ ὑπάγει· κρούει ἡ θύρα*).

Καλλιόπη. — (*πρὸς τὸν Μιχάλην ἀδιοφοροῦντα*). Μιχάλη, δὲν ἀκούεις;

Μιχάλης. — (*ὑπάγων, κατ' ἰδίαν*) Τὸ δίχως ἄλλο θὰ ἦνε οἱ παππάδες.

Θωμᾶς. — Ὁ δυστυχὴς παραληρεῖ· ἐπροσέξατε; Οἱ παππάδες, λέγει...

Τασώ. — (*φέρουσα εἰς τὸν Γεώργιον ἐπὶ δίσκου κονιὰκ*). Ὁρίστε.

Γεώργιος. (*πιὼν*) Σκέτο σώμη τὸ εὐλογημένο. Ἀπὸ ποῦ τὸ 'πήρατε; (*ἡ Τασὼ φεύγει*).

Μιχάλης. — (*εἰσελθὼν μὲ ἓν ἐπανωφόριον εἰς τὰς χεῖρας*) Ἀφέντη, αὐτὸ τὸ ροῦχο, ποῦ φορεῖς, εἶνε ξένο· τὸ δικό σου νάτο· τὸ ἔφερε ἕνα παιδί ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ, ποῦ πήγατε, λέγει, μαζῆ στὴ γέννα.

Καλλιόπη. — (*εἰρωνικῶς*) Τί ὡραῖο μεζεδάκι, Γεῶργο στὸ κονιὰκ ἐπάνω.

Γεώργιος. — (*ἔκπληκτος κυττάζει τὰ ροῦχα*). Αἴ διάβολε. Μὰ πῶς;.. Τὸ ἴδιο χρῶμα, βλέπεις, τὸ ἴδιο κόψιμο. Τέλος... (*ἐξάγων τὸ φόρεμα*).

Καλλιόπη. — (*εἰρωνικῶς*) Περίεργο, Γεῶργο, πῶς τὼ παθες;

Μιχάλης. — Μὴ στενοχωριέσαι, ἀφέντη, ἀνθρῶποι εἶ-

SISMANOGLIO MEGARO

μαστε, θὰ ξεχνοῦμε κι' ἀπὸ κἀμμιὰ φορά, θὰ τὰ λαθεύωμε. Ἠμπορεῖ ὁ ἄλλος ὁ γιατρὸς νἄκαμε τὸ λάθος...

Γεώργιος. — (*ἀφοῦ ἠρεύνησεν εἰς τὰ θυλάκια*) Ἔλα, πήγαινε, καὶ πὲς στὸ παιδὶ νὰ 'πῇ τοῦ γιατροῦ συγγνώμην.

Μιχάλης. — (*ὑπάγων*) Ἐμ βέβαια... δὲν λαθεύομε ; δὲν ξεχνοῦμε ;

Θωμᾶς. — (*ὅστις ἀνεγίνωσκεν ἐφημερίδα*) Ποῦ εἶνε ἡ Τασώ ;

Καλλιόπη. — (*φωνάζουσα*) Τασώ! Τασώ! (*ἔρχεται μετ' ὀλίγον ἡ Τασώ*).

Θωμᾶς. — Φέρε, κορύτσι μου, ἀπὸ μέσα τὰ γιαλιά μου. (*ὑπάγει*).

Νῖκος — Τί ἀριθμὸν ἔχουν τὰ γιαλιά σας ;

Θωμᾶς. — Δὲν ἐνθυμοῦμαι. Βλέπω ὅμως καθαρώτατα· χωρὶς γιαλιὰ κουράζομαι πολύ, ὅταν διαβάζω. Ἀληθῶς τὸ γῆρας, δὲν ἔρχεται μόνον. (*πρὸς τὴν Τασώ, ἥτις φέρει τὰ γιαλιὰ*) Εὐχαριστῶ. (*ἀναγινώσκει, ἡ Τασὼ ἐξέρχεται*).

Γεώργιος. — Λοιπόν, Νῖκο, οὔτε ἡ Πασπάττη, οὔτε ἡ Μαυρουδῆ... Ἔ ; Σᾶς ἤκουσα...

Καλλιόπη. — Τἀκούσαμε ὅλοι...

Νῖκος. — Ἀλλὰ εἴπετε τότε νὰ τ' ἀφήσωμεν πλέον αὐτά...

Γεώργιος. — Εἶπον τότε... Τώρα ὅμως θέλω νὰ τὰ ἐπαναλάβωμεν μαζῆ ὅλοι μας.

Θωμᾶς. — Ὁ Νῖκος θέλει..

Καλλιόπη. — Γαλλικὰ καὶ πιάνο...

Γεῶργιος. — Βρὲ παιδί μου ἄφες αὐτὰς τὰς ἰδέας. Ὅλα καλὰ αὐτά. Ἀλλὰ δὲν μᾶς ζητεῖς ἄλλα πράγματα ; Δὲν μᾶς ζητεῖς ἐκείνη, ποῦ θὰ πάρῃς, νὰ ἔχῃ καὶ ἄλλα προσόντα σπουδαιότερα ;

Θωμᾶς. — Βέβαια... γράμματα μόνον ;

Γεώργιος. — Νὰ εἶνε πρῶτα πρῶτα σωματικῶς ὑγιής, σωστὴ ἀνδρογυναῖκα... καὶ ὄχι τοῦ κορσὲ ἀσθενικὴ σφῆκα, ὡς λέγει, ὁ Ρουσώ.

Θωμᾶς. — Πῶς δὲν λέγετε πρῶτα πρῶτα νὰ εἶνε εὐσεβής, νὰ εἶνε διανοητικῶς ἀνεπτυγμένη, ὅσον πρέπει, νὰ τρέφῃ ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα... καὶ ἐν ἀνάγκῃ... νὰ... (*διακόπτεται*)

Γεώργιος. — (*διακόπτων*) Βέβαια ;.. Ποῦ νὰ ἠμπορῇ νὰ μιμηθῇ ἐν ἀνάγκῃ ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον τῆς Λήμνου τὴν Μαροῦλαν, τὴν Μπουμπουλίναν τῆς Τριπόλεως, τὴν Δέσπω τοῦ Σουλίου, ποῦ νὰ ἠμπορῇ ὡς ἐκεῖναι νὰ ἐξαπλώνῃ λ. χ. νεκρὸν κάτω μὲ μιὰ γρονθιὰ ἕνα αἰσχρὸν Σάτυρον, ἕνα βρωμερὸν Ταταρομογγόλον, κτηνάνθρωπον...

Καλλιόπη. — Ἄχ, Νῖκο. Ἡ Πασπάττη...

Θωμᾶς. — (*διακόπτων*) Τί ἡ Πασπάττη ; ποῦ κυνηγᾷ εἰς τὰ περιβόλια καὶ τὰ τσιφλίκια τοῦ θείου της σὰν ἀντάρτισα Μακεδονοποῦλα ; Ποῦ περνᾷ τὸ βόλι τοῦ τουφεκιοῦ της ἀπὸ τὸ δακτυλίδι ; Ποῦ τραγουδεῖ ἐμβατήρια ; Ποῦ χορεύει ὡς ἄλλη Δόγκαν ; Ποῦ εἶνε γεμάτη ζωὴ καὶ φωτιά ; Ποῦ εἶνε ποίησις μονάχη ; Ποῦ δὲν εἶνε τοῦ κορσὲ σφῆκα φθισική ; Ποῦ εἶνε νόστιμη ; Ποῦ εἶνε... μὰ... καὶ τί δὲν εἶνε ;... Αὐτὰ θέλεις νὰ εἴπῃς ;

Γεώργιος. — Ἄκουσε, Νῖκο. Δὲν εἶνε βέβαια ἡ Πασπάττη, ὅπως ἡ Καλλιρόη καὶ ἡ Μυρσίνη ὡς πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν· εἶνε κατωτέρα ἀληθῶς ἐκείνων καὶ ὡς πρὸς τὴν ὡραιότητα καὶ ὡς πρὸς τὰ προσόντα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἀπαιτεῖ ὁ πολιτισμὸς τοῦ σαλονιοῦ, εἶνε ὅμως ἀνωτέρα ὡς πρὸς τὰς ἠθικὰς ἀρχὰς ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι καθίστανται πηγαὶ τῶν οἰκιακῶν καὶ κοινωνικῶν ἀρχῶν. Εἶνε τοιαύτη ὅπως τὴν θέλει ὁ Fénelon, σώφρων καὶ ἐργατική· δύναται νὰ γείνῃ ὅπως τὴν θέλουν οἱ αἰώνιοι τῆς φύσεως νόμοι, βασίλισσα δηλαδὴ τοῦ οἴκου, θέλησις ἰσχυρά, αὐταπάρνησις, καρτερία.. σωστὴ μάννα...

Θωμᾶς. — Σύμφωνος εἰς ὅλα ταῦτα. Βέβαια. Ὅταν ἡ σύζυγος εἶνε τοιαύτη, ὅπως τὴν εἶπον προηγουμένως, καὶ ὅπως τὴν λέγει τώρα ὁ πατήρ σου, τί ἄλλο ἀπαιτεῖται ;

SISMANOGLIO MEGARO

Ὅταν γνωρίζῃ ἡ σύζυγος νὰ λικνίζῃ τὰ τέκνα της τρυφερῶς καὶ νὰ ἐμβάλλῃ συνάμα καὶ εἰς τὴν ψυχὴν αὐτῶν τὰ σπέρματα τῶν μεγάλων ἀφοσιώσεων, τῶν μεγάλων θυσιῶν καὶ τῶν εὐγενῶν τολμημάτων διὰ τοῦ ἰδίου παραδείγματος τί μένει ἄλλο;

Γεώργιος. — Ὅταν εἶνε..· τὸ ρόδον τῆς ἑστίας—καλὴ ὥρα, ὅπως ἡ Καλλιόπη. —

Καλλιόπη. — *(διακόπτουσα)* Σιγά... ὀλίγο πιπέρι στὸ μεζέ σου...

Γεώργιος. — Ὅταν ἡ σύζυγος καθιστᾷ τὰς εὐτυχεῖς στιγμὰς τοῦ βίου εὐτυχεστέρας καὶ τὰς πικρὰς τοιαύτας, ὥστε νὰ παρέρχωνται αὗται μὲ ἐλπίδα καὶ ὑπομονὴν—καλὴ ὥρα, ὅπως ἡ,..—

Καλλιόπη — *(διακόπτουσα)* Ἄφησέ με ἐμένα... ἄφησέ με... Ἐγώ... εἶμαι...

Γεώργιος. — Μὰ τί ψεύματα εἶνε; Καὶ ἔπειτα ἡ ταπεινοφροσύνη σας...

Θωμᾶς. — *(διακόπτων)* Οἱ καλοὶ ἄνδρες δημιουργοῦσι τὰς καλὰς γυναῖκας...

Γεώργιος. — Καὶ τἀνάπαλιν βέβαια... ὅπως δηλαδὴ καὶ αἱ καλαὶ μητέρες τοὺς καλοὺς ἄνδρας·

Θωμᾶς. — Περὶ τοῦ πρώτου ὁ λόγος, τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ ἡμᾶς... τὸ ὁποῖον μᾶς ἐνδιαφέρει...

Γεώργιος. — *(πρὸς τὴν Τασὼ ἐρχομένην)* Ποῦ εἶσαι, Τασώ...—Ἂς τ' ἀφήσωμεν τώρα, αὐτὰ—Τασώ, ἐλησμόνησα νὰ σᾶς ἐρωτήσω. Τί ἐκάματε πλέον μὲ τὸν ἄρρωστον ἐκεῖνον; Καλὰ τὰ ἐκαταφέρατε; Ἦλθε ἄλλην φοράν; Ἂν τυχὸν ἔλθῃ πάλιν τὸν λαπᾶ, ὅπως εἰξεύρετε, καὶ τίποτε ἄλλο, ἕως ὅτου νὰ ὡριμάσῃ. *(εἰσέρχεται ὁ Μιχάλης).*

Καλλιόπη. — *(γελᾷ)* Χά... χά... χά...

Τασώ. — *(γελᾷ ἐπίσης)* Χά... χά... χά... *(μετὰ συστολῆς)*

Μιχάλης. — *(ἀπορῶν κατ' ἰδίαν)* Γιὰ μένα γελοῦν; *κυττάζει τὸν ἑαυτόν του καλῶς, μήπως ἔχει τι τὸ γελοῖον ἐπάνω του).*

Νῖκος. — Διατί γελᾶτε; χά... χά.. χά... *(γελᾷ καὶ αὐτὸς εἰρωνικῶς).*

Καλλιόπη. — *(γελᾷ ἠχηρότερον)* Χά... χά... χά..,

Θωμᾶς. — Τί γέλοια εἶνε αὐτά; *(ἀφίνων τὴν ἐφημερίδα καὶ βλέπων ἄνωθεν τῶν γιαλιῶν του, γελᾷ καὶ αὐτὸς χαμηλῶς).*

Καλλιόπη. — *(γελῶσα)* Μιχάλη, ὁ ἰατρὸς ἐρωτᾷ, πῶς τὰ καταφέρατε, λέγει, μὲ τὸ λαπᾶ τοῦ Θανάση.

Μιχάλης. — Δὲν μ' εἶπε γιὰ λαπᾶ ὁ ἀφέντης, μ' εἶπε καὶ ἔδωκα τὸ ροῦχο.

Γεώργιος. — Βρὲ Μιχάλη... *(διακόπτεται).*

Ὅλοι. — *(γελῶσιν)* Χά... χά... χά...

Γεώργιος. — *(ἀπορῶν)* Μὰ γιατί, σᾶς παρακαλῶ, γελᾶτε; Τὸ λαπᾶ, λέγω, τὸν ἐβάλατε καλὰ στὸ μέρος; Ὁ ἄρρωστος, λέγω, πῶς, τὰ ἐπῆγε, ἐπονοῦσε ἔπειτα; Ἦλθε πάλιν; δὲν ἦλθε; Σᾶς ἐρωτῶ. Δὲν μ' ἀπαντᾶτε;

Ὅλοι. — *(γελοῦν)* Χά... χά... χά... *(Ὁ Μιχάλης καὶ ἡ Τασὼ ἄφωνοι).*

Νῖκος. — *(πρὸς τὸν Μιχάλην)* Λέγε Μιχάλη... *(γελᾷ)*

Θωμᾶς. — *(πρὸς τὴν Τασὼ)* Σὺ τοὐλάχιστον, Τασώ... *(μειδιᾷ).*

Καλλιόπη. — *(γελᾷ)* Χά... χά.,. χά...

Γεώργιος. — *(μὲ θυμὸν ἐγειρόμενος)* Μὰ γιατί, σᾶς παρακαλῶ, γελᾶτε; Τί βλέπετε καὶ γελᾶτε; Ἔ; Λάβετε ὑπ ὄψιν σας ὅτι μοῦ ἐρεθίσατε ἀρκετὰ τὰ νεῦρα μου.

Μιχάλης. — *(ἐνῷ ἐκράτει τὸ στόμα μὲ τὸ χέρι, μήπως γελάσῃ, ξεσπᾷ εἰς γέλωτα)* Πφοῦ...

Τασώ. — *(ἐπίσης ὡς ὁ Μιχάλης)* Πφοῦ...

Ὅλοι. — *(νευρικῶς γελῶσι)* Χά... χά... χά...

Γεώργιος. — *(εἰς ἄκρον ὀργισθεὶς ἁρπάζει τὸ καπέλλο νὰ φύγῃ)* Ἂς φύγω. Ἂς φύγω...

Καλλιόπη. — *(μετὰ δυσκολίας συγκρατοῦσα τὸν γέλωτά της παρεμβαίνει καὶ ἐμποδίζει)* Νὰ σοῦ πῶ Γεῶργο... Μὴ θυμώνεις.

ΜΕΓΑΡΟ ΣΙΣΜΑΝΟΓΛΙΟ

Γεώργιος. — Ἄφες. Ἄφες.

Καλλιόπη. — Μὰ στάσου. Γελοῦμε, διότι ὁ ἄρρωστος, ὅπως ἔμαθα ἀπὸ τὴν Τασὼ καὶ τὸν Μιχάλη, ἀφοῦ τοῦ ἔβαλαν τὸ λαπᾶ καὶ ἐκίνησε νὰ φύγῃ, ξέχασε καὶ 'πῆρε τὸ δρόμο κι' ἀνέβαινε τὴ σκάλα ἐπάνω. Δὲν εἶνε ἔτσι Τασώ; Μιχάλη; *(ποιοῦσα σημεῖον νὰ εἴπωσι: Ναί).*

Ἀμφότεροι. — *(δυσκόλως συγκρατούμενοι)* Ναί.

Γεώργιος. — *(ὑπὸ το κράτος ἔτι τοῦ θυμοῦ)* Μὰ...

Μιχάλης. — *(ὡς καὶ πρότερον ξεσπῶν)* Πφοῦ...

Τασώ. — *(ὡς καὶ ὁ Μιχάλης)* Πφοῦ...

Ὅλοι. *(νευρικῶς γελῶντες).* Χά... χά...

Θωμᾶς. — *(καθησυχάζων τὸν Γεώργιον)* Μὴ θυμώνεις Γεώργιε. Αὐτὸ εἶνε...

Γεώργιος. — *(γελῶν).* Αἴ! Ἔπειτα!

Μιχάλης. — *(συνερχόμενος καὶ γελῶν)* Ἔπειτα... *(ξεσπῶν)* Πφοῦ... Ἔπειτα *(ἐπίσης ξεσπῶν)* Πφοῦ... *(δὲν κατορθώνει νὰ εἴπῃ περιπλέον).*

Τασώ. — *(ξεσπῶσα)* Πφοῦ...

Ὅλοι. — *(νευρικῶς)* Χά... χά... χά...

Γεώργιος. — *(πρὸς τὸν Μιχάλην)* Ἔπειτα Μιχάλη, λέγε, ἀφοῦ ἀνέβηκε τὴ σκάλα, ἀπὸ ποῦ ἔφυγε; Ἀπὸ τὸ μπαλκόνι ἐπήδησε; Λέγε! *(γελᾷ)*

Μιχάλης. — *(γελῶν)* Ἔπειτα... *(ξεσπῶν)* Πφοῦ... Ἔπειτα τὸν ἐπῆρα ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ τοῦ ἔδειξα τὴν πόρτα...

Νῖκος. — *(γελῶν)* Βέβαια καλὰ καὶ τοῦ ἔδειξε ὁ Μιχάλης...

Καλλιόπη. — Εἰ δὲ μὴ... θὰ 'πηδοῦσε ἀπὸ τὸ πιράθυρο..

Γεώργιος. — *(γελῶν)* Καὶ δὲν τὸ ἐλέγετε τόση ὥρα; Δωρεὰν μὲ ἐκάμετε καὶ ἐθύμωσα. Ἂν ἔλθῃ καὶ πάλιν, δὲν πρέπει βεβαίως νὰ γελάσητε δι' αὐτό, τὸ ὁποῖον ἔκαμε...

Μιχάλης. — Δὲν πιστεύω νἄλθῃ ἀφέντη!..

Γεώργιος. — Διατί νὰ μὴν ἔλθῃ;

Μιχάλης. — Ἄ! Πὰ! Θἄλθῃ! Τέτοια περιποίησι ποῦ θὰ τὴν εὕρῃ;

Καλλιόπη. — *(ἐνθυμηθεῖσα)* Ἀλήθεια Γιὰ νὰ σᾶς πῶ. Αἴ. Τί σκοπὸ ἔχομε; Πιάσαμε τὰ λόγια καὶ τὰ γέλοια, καὶ ξεχάσαμε ποῦ θὰ πᾶμε...

Θωμᾶς. — Βέβαια, εἰς τὴν βάπτισιν τοῦ Γερογιάννη πότε θά;...

Γεώργιος. — Καλὰ λέγετε. Καὶ ἐδώκαμεν τὸν λόγον μας, ὅτι...

Καλλιόπη. — Τὸ προσκλητήριο γράφει, θαρρῶ, εἰς τὰς 3 μ. μ.

Γεώργιος. — *(ἐρευνῶν)* Ποῦ εἶνε νὰ ἰδῶ; *(εὑρίσκει)* εἰς τάς 2 μ. μ.

Θωμᾶς. — *(κυττάξας τὸ ὡρολόγιον)* Ὥστε ἔχομεν εἰς τὴν διάθεσίν μας 5 λεπτὰ ἀκόμη. Τὴν ἐπάθαμεν...

Ὅλοι. — *(κυττάζουσι τὸ ὡρολόγιον)* Βέβαια. Τὴν ἐπάθαμεν...

Γεώργιος. — Λοιπὸν Καλλιόπη, κάμε γρήγορα. Μὴ γυρεύεις πολλὰ λοῦσα. Νὰ ἐγὼ εἰς 2 λεπτὰ μέσα θὰ εἶμαι ἕτοιμος *(ὑπάγει).*

Καλλιόπη. — Τασώ, ἔλα κομματάκι μέσα νὰ μὲ βοηθήσῃς. *(ὑπάγουσιν).*

Θωμᾶς. — *('Εγείρεται διὰ νὰ ὑπάγῃ).* Λοιπόν, Νῖκο, τί καθήμεθα;

Νῖκος. — Ἐγὼ δυστυχῶς δὲν θἄλθω, διότι ἔχω ἐργασίαν ἐπείγουσαν.

Θωμᾶς. — Ὅπως ἀγαπᾶτε. *(φωνάζων πρὸς τὸ δωμάτιον τῆς Καλλιόπης).* Καλλιόπη! μὴ μᾶς ἀργῇς, νὰ σὲ χαρῶ. *('Υπάγων).* Μιχάλη, ἔλα δῶ μιὰ στιγμή... *(ὁ Μιχάλης ὑπάγει).*

Νῖκος. — *(κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο περιπατεῖ καὶ ἀναγινώσκει ἔκ τινος ἐφημερίδος μεθ' ἣν):* Εὐκαιρία νὰ γράψω κἄτι...

Μιχάλης. — *(ἐμφανιζόμενος κατὰ τὸ ἥμισυ ἀπὸ τὰ παρασκήνια χαμηλῇ τῇ φωνῇ)* Κι' ἐγὼ λέγω, νὰ μὴ πάγω στὰ βαφτίσια, σὺ τί λέγεις, κὺρ Νῖκο;

SISMANOGLIO MEGARO

Νῖκος. — *(εἰρωνικῶς)* Πολὺ θὰ πικραθοῦν, ἂν δὲν...

Μιχάλης. — Δὲν πᾶν νὰ πικραθοῦν... *(χώνεται εἰς τὰ παρασκήνια).*

Γεώργιος. — *(ἐμφανιζόμενος μετ' ὀλίγον)* Ἕτοιμος... *(καλλωπίζεται εἰς τὸ κάτοπτρον).*

Θωμᾶς. — *(ἐμφανιζόμενος)* Ἕτοιμος... *(ἀπὸ τὰ παρασκήνια)* Ἄϊτε, Καλλιόπη. Ἡ ὥρα περνᾷ... *(κυττάξας τὸ ὡρολόγιον).*

Γεώργιος. — Πῶς Νῖκο; Δὲν ἔχεις σκοπὸν νἄλθῃς;

Νῖκος. — Ἔχω ἐργασίαν, δὲν θὰ ἠμπορέσω νὰ σᾶς ἀκολουθήσω...

Γεώργιος. — Ἔτσι; *(ἀπὸ τὰ παρασκήνια)* Καλλιόπη, δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμα ἡ ντουαλέτα σου; Σένα περιμένομεν...

Καλλιόπη. — *(ἐμφανιζομένη)* Καλὰ δά... καλά.... δὲν εἶμαι καὶ μηχανή...

Γεώργιος. — Πᾶμε λοιπόν... *(ἰσιάζων τὴν γραβάτα του).*

Καλλιόπη. — Ἄϊτε, Νῖκο... *(ἰσιάζουσα τὸ καπέλλο της).*

Θωμᾶς. — Δὲν θἄλθῃ, ἔχει ἐργασίαν... *(ἰσιάζων τὰ γάντια του).*

Νῖκος. — Ναί.. ναί.. ὥρα σας καλή.

Καλλιόπη. — Πᾶμε. Τασώ. Μιχάλη. Τὴ δουλειά σας τώρα σεῖς. *(ἐξέρχονται).*

Μιχάλης. — *(ἀκολουθῶν πρὸς τὰ παρασκήνια)* Μὴ ξεχάσητε κι' ἐμένα μαρτυριάτικο. *(ἐπιστρέφει).*

ΣΚΗΝΗ ΚΗ'.

Νῖκος, ***Μιχάλης*** *καὶ* ***Τασώ.***

Μιχάλης. — Νὰ δώσῃ ὁ Θεός, κὺρ Νῖκο, ὕστερα ἀπὸ τὰ βαφτίσια νὰ...

Νῖκος. — Τί νὰ... Μιχάλη;

Μιχάλης. — Αἴ, δὲν εἶνε ὥρα τώρα... *(ἀκούων τὴν Τασώ)*

Νῖκος. — *(πρὸς τὸν Μιχάλην)* Ποῦ εἶσαι; Ἔλα σὲ λιγάκι μέσα εἰς τὸ γραφεῖον νὰ ἰσιάξῃς τὸ τραπέζι. Φέρε πρῶτον

λίγο νερό.

Μιχάλης. — *(ὑπάγων)* Ἀμέσως.

Νῖκος. — Σύ, Τασώ, δῶσε εἰς τὸν Μιχάλην ἔπειτα νὰ φέρῃ μέσα εἰς τὸ γραφεῖον ἕνα καφὲ μὲ ὀλίγην... *(ὑπάγει).*

Τασώ. — Εὐχαρίστως. *(ὑπάγει).*

Μιχάλης. — *(φέρων νερὸ ἐπὶ δίσκου διευθύνεται πρὸς τὸ γραφεῖον· ἐπὶ τῆς σκηνῆς μικρὰ σιγή, μεθ' ὃ παρουσιαζόμενος)* Ποῦ εἶνε; Θὰ τῆς τὸ πῶ ἴσια, ἴσια... Γιὰ ναὶ γιὰ ὄχι. Δὲν μπορῶ νὰ φυλάγω πλειά. Ἀλλὰ κατὰ πῶς καταλαμβάνω κοντοφθάνει ἡ εὐλογημένη ὥρα, ποῦ θὰ σμίξῃ τὸ γαρύφαλο μὲ τὴ χρυσῆ τὴ βιόλα. Ἄϊτε, Μιχάλη, νὰ σοῦ δῶ τί κορδομὸ θὰ ἔχῃς τὴν ὥρα, ποῦ θὰ στεφανώνεσαι. *(καλλωπίζεται εἰς τὸ κάτοπτρον τοῦ τοίχου).* Ἀλλὰ θὰ τῆς κάμω καὶ γιὰ τελευταία φορὰ τὸν ἄγριο πρῶτα πρῶτα. Καὶ ἂς μᾶς καίῃ σὰν φωτιὰ καὶ τοὺς δυό μας ἀπὸ μέσα ἡ ἀγάπη... Ὁ Πετροχελώνας δὲν θέλει τὸ κακό μου. *(χαμηλῇ τῇ φωνῇ)* Θαρρῶ, πῶς ἔρχεται. Νάτην. Βοήθεια, Πετροχελῶνα... *(σοβαρὸς καὶ ἄφωνος).*

Τασώ. — *(εἰσέρχεται)* Μιχάλη, εἶπε ὁ κὺρ Νῖκος νὰ σοῦ δώσω τὸν καφὲ νὰ τὸν ὑπάγῃς μέσα. *(ὁ Μιχάλης ψυχρῶς, ἀδιαφόρως καὶ ἀγρίως ἐκτελεῖ).* Περίεργο. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος τί ἔχει. Βουλέθηκε φαίνεται νὰ μοῦ πεθάνῃ. Τὸ δίχως ἄλλο τοῦ 'φουκόβαλαν. Ποιὸς εἰξεύρει, ἂν δὲν τοῦ εἶπαν κἀμμιὰ ψευτιὰ διὰ τὸν Μῆτσο. Ἄχ, ἕως πότε πλειὰ θὰ ὑποφέρω μ' αὐτὲς τὲς ψευτιὲς τοῦ κόσμου. Ἀκοῦς ἐκεῖ. Κι' ἐγὼ ἂν ζῶ, ζῶ γιὰ κεῖνον μόνο. Κι' ἐγὼ δὰ ἡ καϋμένη παρεκάλεσα τὴν Κυρία μου νὰ μὴ φανερώσῃ στὸν ἀφέντη τὰ ὅσα ἔκαμε στὸν ἄρρωστο, μὴ τύχῃ καὶ τοῦ μαλώσῃ... μὴ τύχῃ καὶ τοῦ... Ἄχ! μοῦ ἔρχεται... διὰ νὰ σκάσω.

Μιχάλης. — *(αἴφνης παρουσιαζόμενος)* Ἀμή; Μάλιστα, κὺρ Νῖκο. *(πρὸς τὸ παρασκήνιον, ἐκ τοῦ ὁποίου παρουσιάσθη ἁπάντων εἰς τὸν Νῖκον, μεθ' ὃ σοβαρός, ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος).*

Τασώ. — (*ἀποροῦσα*) Μιχάλη, γιατί μοῦ κάμνεις ἔτσι; (*ὁ Μιχάλης ἄφωνος*) Δὲν μοῦ γνωρίζεις, Μιχαλάκη; (*ὁ Μιχάλης ἄφωνος*) Μιχαλάκη μου; (*ἀπαθὴς ὁ Μιχάλης*) Μιχαλουδάκι μου, τί θὰ κερδίσῃς ἂν πεθάνω;

Μιχάλης. — (*ἀλλοῦ βλέπων*) Ἂς περνοῦσε μιὰ στιγμὴ ἡ Ἑλένη μου, νὰ τῆς πῶ δυὸ λόγια ἐρωτικά. Ἄχ! Ἑλένη! Θὰ πεθάνω...

Τασώ. — (*μετὰ συγκινήσεως*) Μιχαλουδάκη μου χρυσό.. Γιατί εἶμαι δοῦλα ἡ καϋμένη... Βέβαια τώρα ἡ Ἑλένη... (*εἶτα ἀπαγγέλλει τοὺς ἑξῆς στίχους μὲ πικρὸν παράπονον*).

«Γιατί χρυσὸ μ' ἀρνήθηκες χωρὶς καμμιὰ αἰτία;
»Στὸ νοῦ σου βάλ' ἀγάπη μου, πῶς κάμνεις ἁμαρτία.
»Γιὰ σέ, Μιχαλουδάκη μου, 'πηρετωσύνη κάνω,
»Γιὰ σέ, νὰ ζῶ ἐπιθυμῶ, γιὰ σὲ καὶ νὰ 'ποθάνω!»...

Μιχάλης. — (*συγκινηθεὶς καὶ θέτων τέρμα εἰς τὰς δοκιμασίας της, ἱπποτικῶς*). Τασώ μου φθάνει πλειά! Ἐδῶ εἶμαι ἐγώ! Φθάνει Τασοῦλα μου. Φθάνει κανάρι μου!..

Τασώ. — (*κλαίουσα*) Ἄχ, πῶς δὲν ἀνέβηκε τὸ αἷμα νὰ μοῦ πνίξῃ!

Μιχάλης. — Φθάνει, σοῦ λέγω! (*εἶτα μὲ στόμφον ἀπαγγέλλων*).

»Παῦσε, Τασὼ κανάρι μου, χρυσό μου χελιδόνι!
»τελειώνουν πλειὰ τὰ βάσανα, ἢ πίκρες καὶ οἱ πόνοι!
»Ἐγὼ 'μαι Ἀρετόκριτος καὶ σύ 'σαι Ἀρετοῦσα,
»μὲ σὲ νὰ ζήσω 'μμάτια μου μὲ σὲ ἐπιθυμοῦσα!»

Τασώ. — (*μετά τινος ἀνακουφίσεως*).

»Τὰ λόγια σου μ' ἀνοίγουνε τὴ δόλια τὴ καρδιά μου,
»ποῦ σᾶν λουλούδι 'σφάλισε, γλυκειὰ παρηγοριά μου!
»βασίλισσα μὲ κάνουνε, ἀρχόντισα κοκῶνα,
»καὶ σύ 'σαι στὸ κεφάλι μου βασίλισσα κορῶνα.

Μιχάλης. — (*ἱπποτικῶς*).

«Γιὰ σένα 'γὼ στὴ λόγου μου ἕνα παρὰ δὲν δίνω,
»σκλάβος γιὰ σέ, Τασοῦλα μου, αἰώνια θὲ νὰ γίνω,
»χίλια καβάκια θὰ γυρνῶ, γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω,
»ὥς ποῦ νὰ ἔλθῃ τὸ γραφτὸ τὰ 'μμάτια μου νὰ κλείσω»...
(*Ἀλληλοασπάζονται*).

Πίπτει ἡ αὐλαία.

ΜΕΤΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ

Ἡ Σκηνὴ παριστᾷ γραφεῖον τοῦ Νίκου.—Τράπεζα στρογγύλη εἰς τὸ μέσον.—Ἐπὶ ταύτης στιβὰς βιβλίων περιοδικά, νότες, ἐφημερίδες, κώδων προσκλητήριος κτλ.—Βιβλιοθήκη μικρὰ εἰς τὸ βάθος.—Ὄργανα μουσικὰ (κιθάρα, μανδολῖνον ἢ βιβλίον ἀνηρτημένον).—Ὡρολόγιον τοῦ τοίχου ἢ τῆς τραπέζης.—Κάτοπτρον τοῦ τοίχου κτλ.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Νῖκος.

Νῖκος. — (*τελείωσε τὰ γράμματα, τὰ ὁποῖα ἐφαίνετο γράφων*). Τέλος πάντων ὁ Θεὸς βοηθός... Ἂν δὲν δεχθῇ ἡ μία, θὰ δεχθῇ ἡ ἄλλη. Ἂς δοκιμάσω, ἂν ἡ γλῶσσα εἶνε ρέουσα καὶ ἡ σύνθεσις καλή... (*ἀναγινώσκει μεγαλοφώνως*)

«Δεσποινὶς Μυρσίνη
»Εἰμί, ὡς γνωρίζεις, ἀπό τινος χρόνου λάτρης τῶν ἀπείρων σου σωματικῶν, ψυχικῶν καὶ πνευματικῶν χαρισμάτων.
»Τὴν στιγμὴν ὅμως ταύτην ἔρχομαι νὰ σοὶ προσφέρω ἐπισήμως τὴν καρδίαν μου, ἐρασμία κόρη, καὶ νὰ ζητήσω τὴν »καρδίαν σου. Ἡ ἀμοιβαία αὕτη καρδιακὴ ἀνταλλαγὴ θέλει »δώσει σάρκα καὶ ὀστᾶ εἰς τὸν ἔρωτά μας, εἰς τὴν εἰλικρινῆ »ἀγάπην μας εἰς τὰ χρυσᾶ μας ὄνειρα. Ἀπὸ τῆς σήμερον »προεξοφλῶν τὴν γνώμην σου, σὲ θεωρῶ μνηστήν μου. Ἡ »παροῦσά μου ἐπέχει θέσιν ἁπλοῦ μνήστρου. Εἰς δύο σειρὰς »ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω, εἰ δυνατόν, δήλωσιν σχετικὴν περὶ τῆς »συγκαταθέσεώς σου, ἢ οὔ, ὅπως σκεφθῶ διὰ τὰ περαιτέρω.
»Ὁ μέλλων μνηστήρ σου
»***Νῖκος Καρπέτης***».

Καὶ ἡ γλῶσσα ρέουσα καὶ ἡ σύνθεσις καλή. Ἡ ἄλλη! (*ἀναγινώσκει τὴν ἑτέραν*)

«Δεσποινὶς Καλλιρόη,
»Οὐδέποτε, ἐρασμία κόρη, ἔπαυσα νὰ σᾶς ἀγαπῶ εἰλικρι-

»νῶς, ἀφ' ὅτου ὁ υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης ἐπλήγωσε τὴν καρδίαν »μου. Δὲν λησμονεῖτε δέ, ὅτι πολλάκις σᾶς ἀπέδειξα τοῦτο. »Ἀλλὰ ἐρωτικοὶ μόνον παλμοὶ ξηροί, ἀγάπη μόνη ξηρὰ »ἄνευ τῆς πραγματικότητος τοὐτέστι ἄνευ τῆς ἑνώσεως τῶν »ἀμοιβαίως ἀγαπωμένων καρδιῶν, φρονῶ, ὅτι ἀποβαίνουσιν »ἀληθινὸν μαρτύριον. Διὸ ἐρασμία κόρη, εἰς τὴν ἀμετάθετον »ἀπόφασίν μου, ὅπως σᾶς προσφέρω ἐπισήμως διὰ τῆς πα»ρούσης τὴν καρδίαν μου καὶ εἰς ἀνταλλαγὴν ταύτης ζητήσω »τὴν καρδίαν σας, δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι θέλετε ἐπικροτήσῃ. »Ἀπὸ τῆς σήμερον εἶσθε μνηστή μου! Ἐπιθυμῶ ὅσον τά»χιστα ἔχω τὴν συγκατάθεσίν σας, διατελῶ.

»Ὁ θαυμαστής σας

»***Νῖκος Καρπέτης***».

Τέλος πάντων καὶ αἱ δύο καλαὶ «Οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ ἀλλ' ἐν τῷ εὖ τὸ πολύ». Ὀλίγα δηλαδὴ καὶ καλά. Πρέπει τώρα νὰ τὰς στείλω εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον. *(θέτει ἀφῃρημένως εἰς τὸν φάκελλον τῆς Μυρσίνης τὸ γράμμα τῆς Καλλιρόης καὶ τἀνάπαλιν)* Ἀρά γε ποῦ εἶνε ὁ Μιχάλης; *(κρούει τὸν κώδωνα)*

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Νῖκος, Τασὼ καὶ ***Μιχάλης.***

Μιχάλης-Τασώ. — *(εἰσελθόντες)* Ἐφωνάξατε κύριε Νῖκο;

Νῖκος. — Μάλιστα. Ἀλλὰ διατί, Τασώ, σὰν δακρυσμένη;

Μιχάλης. — Κὺρ Νῖκο, πῶς νὰ μὴ εἶνε δακρυσμένη;. *(ἡ Τασὼ ἐξ αἰδοῦς φεύγει).*

Νῖκος. — Καταλαμβάνω. Ἀλλ' ἂς ἔχῃ ὑπομονὴν Μιχάλη. Καὶ σύ, καὶ σὺ Μιχάλη νὰ ἔχῃς ὑπομονήν, διότι πλησιάζει ἡ ὥρα, ποῦ θὰ ὁμιλήσωμεν διὰ γάμον. Ναί, Μιχάλη, νὰ ἔχῃς ὑπομονήν, Ὅλα τὰ πράγματα μὲ τὴν ὥρα γίνονται. Ἀλλὰ κύτταξε μίαν στιγμήν, μὴ τυχὸν καὶ μᾶς ἀκούῃ ἡ Τασώ...

Μιχάλης. — *(ἐκ τοῦ πορασκηνίου παρατηρῶν κατ' ἀρ-*

χάς· εἶτα προχωρήσας καὶ ἐντὸς ἀκούεται φωνάζων) Τασώ! *(μεθ' ὃ ἐπιστρέφων)* Ποῦ ἡ Τασώ! θὰ ἐπῆγε νὰ ποτίσῃ τὰ λουλούδια. Μὲ μιὰ καὶ μὲ δυὸ ὧρες αὐτὴ δὲν τελειώνει τὸ πότισμα.

Νῖκος. — Ἄκουσε, Μιχάλη, αὐτὸ τὸ γράμμα θὰ τὸ δώσῃς εἰς τὰ χέρια τῆς Καλλιρρόης. Αὐτὸ δὲ εἰς τὰ χέρια τῆς Μυρσίνης.

Μιχάλης. — Ραβασάκια θἄνε ἔ; *(μειδιῶν βλακωδῶς)*

Νῖκος. — Ἀλλὰ κύτταξε μὴ μᾶς ἀκούῃ κανείς...

Μιχάλης. — *(ἰδὼν κατὰ σειρὰν εἰς τὰ παρασκήνια)* Κάνεις...

Νῖκος. — Ἄκουσε ὅμως, πῶς θὰ τὰ δώσῃς. Θὰ τὰ ἔχῃς καὶ τὰ δυὸ εἰς τὸν κόλπον σου. Θὰ βγάλῃς νὰ δώσῃς τὸ ἕνα πρῶτον εἰς τὴν Καλλιρρόην, χωρὶς νὰ φανῇ τὸ ἄλλο διόλου εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. *(ἀκούσας μικρὸν θόρυβον)* γιὰ διὲς ποιὸς εἶνε ἐκεῖ;

Μιχάλης. — *(ἰδὼν)* Ἄ! τίποτε. Ἡ γάτα πήδησε...

Νῖκος. — Λοιπὸν ἔπειτα ἔρχεσαι εἰς τὸ σπίτι τῆς Μυρσίνης καὶ δίδεις τὸ ἄλλο. Κατάλαβες;

Μιχάλης. — Κατάλαβα, κὺρ Νῖκο, κατάλαβα!..

Νῖκος. — Πήγαινε τώρα γρήγορα, πρὶν ἔλθουν ἀπὸ τὰ βαφτίσια. *(ὁ Μιχάλης φεύγει, μεθ' ὃ)*

Μιχάλης. — *(ἐμφανισθεὶς)* Νὰ φυλάξω νὰ φέρω ἀπάντησι ἀπὸ τὰ χέρια τῆς καθεμιᾶς;

Νῖκος. — Ἀμή; καλά, ποῦ τὸ ἐνθυμήθηκες.

Μιχάλης. — *(φεύγων)* Ἔλα, Παναγία μου.

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

Νῖκος.

Νῖκος. — *(μόνος)* Ἄχ! ὁποία στιγμή! Δεσποινίδες ἀφρόεσσαι δεχθῆτε τὸ ἐρωτικὸν βέλος! Ἀλλὰ *(σκεπτόμενος)* ἐὰν καὶ αἱ δύο δεχθῶσι τὸν ἔρωτά μου, τὴν πρότασίν μου; Ναί; ἐὰν συμβῇ τὸ τοιοῦτο, περὶ τοῦ ὁποίου εἶμαι βεβαιό-

τατος; τότε;.. τότε;... (*σκέπτεται*) τότε ἡ Καλλιρρόη, ἡ Καλλιρρόη ἡ καλλίστη θὰ δεχθῇ τὸ χρυσοῦν μῆλον. Ναί, Καλλιρόη, ἐρατεινή μου κόρη, γλυκειὰ ὡς ἀγροτικὴ νύμφη, σὺ θὰ δεχθῇς τὸ μῆλον ὡς ἄλλη Κασσιανή. (*λαμβάνων τὴν κιθάραν χορδίζει αὐτήν, μεθ' ὃ κομπανιάρων ᾄδει*):

Ἄχ Νεράϊδα μου, ἀφρόπλαστη γλυκειά,
σὺ μοῦ 'πῆρες φῶς μου τὴ καρδιά·
τὴ καρδιά σου καρτερῶ
ζευγαράκι λαχταρῶ
νὰ γενοῦμε ἄχ παντοτεινά!!...

Δρὸ πουλάκια κυνηγῶ
ἀπ' τὰ δύο ποιὸ ποιὸ ποιὸ
στὸ κλωβὶ θὰ κελαϊδῇ
κάθε ὥρα καὶ στιγμή. (δίς).

(*Μεθ' ὃ ἵσταται σκεπτόμενος*).

Ἀλλὰ ἡ Μυρσίνη! Εἰς τὸ ναὶ τῆς Μυρσίνης, τί δέον ν' ἀπαντήσω; εἶνε ἀνδρικόν, εἶνε ἴδιον εὐγενοῦς νὰ παίζῃ τις παιγνίδια τοιαῦτα, προκειμένου περὶ καρδιακῶν ζητημάτων; Μυρσίνη! Διὰ σὲ θὰ σκεφθῶ ἔπειτα, τώρα περὶ τῆς Καλλιρρόης πρόκειται. (*μεθ' ὃ ᾄδει ὡς καὶ πρότερον*).

Καλλιρρόη μου, πουλάκι μου χρυσό,
μὴ μοῦ φύγῃς... στάσου θὰ σὲ εἰπῶ:
θὰ περνᾷς ζωὴ χρυσῆ,
θἄχῃς πάντα στὸ κλωβὶ – [illegible] –
Δρὸ πουλάκια κυνηγῶ (δίς)
κ.τ.λ. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

(*Μεθ' ὃ ἵσταται σκεπτόμενος*).

Ἀλλὰ ἡ Κασσιανὴ ἐδέχθη μὲν τὸ μῆλον, ἡ Θεοδώρα ὅμως ἐκάθησεν εἰς τὸν θρόνον τοῦ Θεοφίλου. Ἀλλὰ διατί, διατί μοὶ ἐπέρχεται ἡ σκέψις αὕτη, Ἡ Θεοδώρα, ἡ Θεοδώρα! ἡ Μυρσίνη, ἡ Μυρσίνη! Τί; Ἐμπρὸς κιθάρα μου. (*ᾄδει*)

Στάσου, στάσου, Μυρσινοῦλά μου, χρυσῆ,
ἂν ἐκείνη φύγῃ, τότε σύ,
σὺ κανάρι ζωηρὸ

Πουπουλένιο μου χλωρὸ
στὸ κλωβὶ θὲ νἄμβῃς τότε σύ...
Δρὸ πουλάκια κυνηγῶ
κ.τ.λ. κ.τ.λ. κ.τ.λ. (δίς)

Ἀλλ' ἐὰν πάλιν, ὅπερ μὴ γένοιτο, ἐὰν τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε γενικὴ ἀποδοκιμασία; Διότι εἶνε ἀληθές, ὅτι δὲν ἀφῆκα ὡς ἐκ τῆς ἀντιλήψεώς μου περὶ ἔρωτος, νὰ μὲ ἀγαπήσωσιν ἐμμανῶς προτοῦ τελειώσῃ τὸ στάδιον τῆς δοκιμῆς καὶ ἀκολουθήσῃ ἔπειτα τὸ τῆς ἐκλογῆς. Ἐὰν λοιπὸν αὐτὰ τὰ ὡραῖα πλάσματα, εἰς τὴν καρδίαν τῶν ὁποίων δὲν ἀνεπτύχθη τὸ ἀψηφοῦν πατέρα, μητέρα, ἀδελφόν, ζωήν, πάθος, τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος, καθ' ὃ τὰ ἀγαπώμενα πλάσματα ἀρετὰς μόνον βλέπουσι, καθ' ὃ τὰ πάντα συγχωροῦσι, τὰ πάντα ἀνέχονται, ἐὰν λέγω αὐταὶ αἱ τελειότητες τοῦ ὡραίου φύλου, ἐὰν τὰ ἄκρα ἄωτα αὐτὰ ἀληθῶς τῆς κοινωνίας, ἐὰν αἱ ἀπὸ τὴν πρόστασιν οἱονεὶ τοῦ Ἐρεχθείου κατελθοῦσαι Καρυάτιδες αὗται δὲν δεχθῶσι τὴν πρότασίν μου; Ὤ! τότε! πεῖσμα! Ὤ! τότε πίπτω εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Μαυρουδῆ! εἶμαι εἰσέτι κύριος τοῦ αἰσθήματός μου, κύριος τῆς καρδίας μου. Ἡ καρδία μου θὰ ἀγαπήσῃ εἰς βαθμόν, ὥστε νὰ μὲ μετατρέψῃ εἰς ἄλλον Βάντερμπιλτ, τότε μόνον, ἐὰν λάβῃ διαταγήν. Ἡ σκέψις, ἡ κρίσις ἐν ἐμοὶ διευθύνουσιν εἰσέτι. Τοιουτοτρόπως δέ, ἐὰν θριαμβεύσῃ ἡ δεσποινὶς Μαυρουδῆ, ἐν μέρει ἱκανοποιεῖται καὶ ἡ σεβαστὴ τῶν γονέων θέλησις ἐν ψηφοφορίᾳ, ὡς ἔλεγε καὶ ἡ μήτηρ μου (*μεθ' ὃ ᾄδει ὡς καὶ πρότερον*).

Ἄχ καλιάνδρα μου, ἐσὺ τότε ἐσὺ
τὴν καρδιά μου πάρε τότε σύ...
ἔλα, φῶς μου, νὰ σὲ ἰδῶ,
γλυκὰ λόγια νὰ σὲ εἰπῶ:
ταῖρι μου θὲ νὰ γενῇς ἐσύ...
Δρὸ πουλάκια κυνηγῶ
μόνον ἕνα ποιὸ ποιὸ ποιὸ
στὸ κλωβὶ θα κελαδῇ
κάθε ὥρα καὶ πρωΐ. (δίς)

(*Μεθ' ὃ ἐγείρεται καὶ ἐν νευρικῇ παραφορᾷ*):

Ἀλλὰ προαίσθησίς τις κακὴ μοῦ ἀναβιβάζει τὸ αἷμα! Ὤ λύσσα! Ἐὰν καὶ ἡ δεσποινὶς Μαυρουδῆ, ἐὰν καὶ αὐτή, ἡ ὁποία παρ' ὅλην τὴν ψυχρότητά μου κυριολεκτικῶς μὲ λατρεύει, ἐὰν λέγω καὶ αὐτή... (*διακόπτεται ὑπὸ τοῦ Μιχάλη εἰσερχομένου*).

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

Νῖκος καὶ ***Μιχάλης***.

Μιχάλης. — (*εἰσελθών*). Ἦλθα.

Νῖκος. — (*ἐξαφνισθείς*). Αἴ! διατί τόσον γρήγορα. Τί ἔγεινε λοιπόν;

Μιχάλης. — Ἔφερα ἀπάντησι! Ἡ κάθε μία ἄμα ἄνοιγε τὸ ραβασάκι, ἔγραφε κάτι τι μέσα στὸ ἴδιο καὶ μοῦ τὸ ἔδινε πίσω.

Νῖκος. — (*ἐν νευρικῇ διεγέρσει ρίπτων τὴν κιθάραν ἐπὶ τῆς τραπέζης*). Ποῦ εἶνε νὰ ἰδῶ! Νὰ ἰδῶ, σὲ λέγω! (*νευρικῶς περιπατεῖ*). Τῶδινε, ὀπίσω, εἶπες; Νὰ ἰδῶ! (*λαμβάνει καὶ ἀναγινώσκει ἀμφότερα τὰ γράμματα ἐν ταραχῇ θέιων πάλιν αὐτὰ ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τοὺς φακέλλους των ὡς εἶχον πρότερον*).

(*Ψυχραίμως*) Ἡ κακὴ ἆρά γε ἀντίληψις τοῦ ἔρωτος, ἡ ἀντίστασις ἆρά γε εἰς τὴν ἱερὰν καὶ σεβαστὴν θέλησιν τῶν γονέων, ἢ ἡ ἀφαίρεσίς μου ἡ κοινῶς λεγομένη ἀφῃρημάδα, ἢ ὅλα δμοῦ ὡς κακοὶ δαίμονες ἔρχονται νὰ μὲ τιμωρήσωσι τόσον ἀπηνῶς; (*ἐξαπτόμενος*). Πόσον στοιχίζει μία ἀφσίρεσις, μία ἀπροσεξία εἰς τὰ ἐρωτικὰ παιγνίδια!.. (*πρὸς ἑαυτόν*).

Ἤθελές τα καί παθές τα!..
ὁ εἰς μίαν μόνην ὥραν
τὴν γῆν παίξας τὴν γῆν χάσας
εἰς τὴν Μακεδόνων χώραν!

(*Μετὰ θυμοῦ*) Ὤ! λύσσα! Ὤ πεῖσμα! (*ρίπτων ἀπὸ θυμὸν τὰ γράμματα ἐπὶ τῆς τραπέζης φεύγει*).

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Μιχάλης.

Μιχάλης. — (*ὅλονὲν δυνατὰ φωνάζων*) Κὺρ Νικο! κὺρ Νῖκο! πότε θὰ μιλήσωμε γιὰ τὸ γάμο; πάει! (*ἐπιστρέφων*) Μωρὲ τί εἶχε καὶ ἔφυγε ἔτσι θυμωμένος. Μὴ λάχῃ καὶ τοῦ μάγεψαν ἐκεῖνα τὰ φιγουρίνια; Θαρρῶ, πῶς τοῦ κλώτσισαν τὴ καρδάρα. Θαρρῶ, πῶς τὰ μούσμουλα ἦταν ξυνά. Ἄς ἀνοίξω νὰ διαβάσω τώρα, ποῦ δὲν εἶνε κανένας (*κυττάζει πρῶτα, μήπως βλέπει κἀνείς, ἔπειτα διαβάζει νοερῶς*) Βρὲ θάμματα! Στὸ φάκελλο ἔγραψε: Καλλιρρόη, καὶ μέσα στὸ

γράμμα ἔγραψε: Μυρσίνη. Στὸ ἄλλο τὸ φάκελλο ἔγραψε: Μυρσίνη καὶ μέσα στὸ γράμμα Καλλιρρόη. Βρὲ θάμματα! ἄλλοι ἔχουν τῶνομα καὶ ἄλλοι τὴ χάρι! Καὶ αὐτὰ τὰ γράφει ὁ Καζαμίας. Τί ἔχει νὰ κάμῃ; πῶς εἶνε κὺρ Νῖκος δὲν ξεχνᾷ; Μόνον ὁ Μιχάλης θὰ ξεχνᾷ; Ἀλλὰ τί κάμνω; Ἄς τὰ βάλω, ὅπως ἦταν τὰ γράμματα, γιατί δὲν ξεύρεις, τί γίνεται. (*θέτει αὐτὰ εἰς τοὺς φακέλλους των, ὅπως εἶχον, ὁπότε αἴφνης εἰσέρχεται ἡ Τασώ*).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

Μιχάλης καὶ ***Τασώ***,

Τασώ. — (*εἰσερχομένη*) Τί κάμνεις αὐτοῦ Μιχαλουδάκι μου;

Μιχάλης. — (*ἐξαφνιζόμενος*) Τίποτε γιαβρί μου. Ὁ Νῖκος ἔφυγε τώρα καὶ μοῦ εἶπε νὰ πάγω νὰ τοῦ ἀγοράσω κάτι δροσιστικά, καὶ γιὰ νὰ μὴν τὰ ξεχάσω, γυρεύω κἀνένα χαρτί νὰ τὰ γράψω τώρα ποῦ εἶνε φρέσκα.

Τασώ. — (*χαριέντως*) Νὰ κάμω ἐγὼ τὸ γραμματικό;

Μιχάλης. — (*γελῶν βλακωδῶς*) Ἔ! ἔ! ἔ!

Τασώ. — Λέγε μου νὰ γράφω.

Μιχάλης. — Γράφε, πουλάδαμ (*ὑπαγορεύων*) Τρεῖς-ὄχι-δύο χυλόπηττες.

Τασώ. — Τί;

Μιχάλης. — Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέγω: δύο χυλόπηττες...

Τασώ. — (*γράφουσα*) Δύ...ο...χυ...λό... πητ....τες· ἄλλο;

Μιχάλης. — Δύο ὀκάδες μούσμουλα...

Τασώ. — Καλέ, τί εἶνε αὐτὰ μὲ κοροϊδεύεις;

Μιχάλης. — Γράφε! γράφε!...

Τασώ. — Ξεύρεις, ποῦ δὲν σοῦ χαλνῶ τὸ χατῆρι... (*γράφουσα*) δύ..ο..ὀκ..ά..δες..μ..ού..σμου..λα· τὸ ἔγραψα.

Μιχάλης. — Γιὰ διάβασε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τί ἔγραψες;

Τασώ. — Δύο χυλόπηττες· δύο ὀκάδες μούσμουλα (*γελᾷ*). Χά! χά! χά!

Μιχάλης. — Μὴ γελᾶς, γράφε!

Τασω. — Καὶ ἄλλα;

Μιχάλης. — Ἀμή! γράφε: Δύο κουρουμπογάτσες δηλαδὴ κουραμπιέδες τοῦ φούρνου... καί... ὄχι δηλαδὴ τοῦ στρατοῦ...

SISMANOGLIO

Τασώ. — Καλὲ τί εἶνε αὐτά ;

Μιχάλης. — Γράφε, γράφε !

Τασώ. — *(γράφει)* Δύ..ο..κου..ραμ..πι..έ..δες. Καὶ αὐτὲς γιὰ τὸ Νῖκο ;

Μιχάλης. — Πά.. πά.. πά.. Στὴ χυλόπηττα πάει πλειὰ κουρουμπογάτσα ; Αὐτὲς εἶνε γιά.. γιά.. γιά.. νιώστο ;.. Ἔλα ντέ ;.. ἡ μια.. γιὰ τὸ.. Μιχάληηη καὶ ἡ μιὰ.. γιὰ.. τὴ.. γιὰ.. γιὰ.. τὴ Τασοῦλαααα.. Μ' ἰδρωκόπησες...

Τασώ. — *(γελῶσα)* Χά.. χά.. χά.. Ἄς φύγω γιατί, θαρρῶ, πῶς ἔρχονται ἀπὸ τὰ βαφτίσια. *(βλέπει)*

Μιχάλης. — *(ἰδὼν)* Ἄ, ναί· γρήγορα. Καλά, ποῦ τὸ στοχάθηκες...

Τασώ. — *(φεύγουσα)* Τὸ χαρτί αὐτὸ νὰ μὴ ξεχάσῃς στὸ τραπέζι.. *(εἰσέρχονται μετ' ὀλίγον ἡ Καλλιόπη, ὁ Θωμᾶς καὶ ὁ Γεώργιος, ἀναζητοῦντες τὸν Νῖκον, ὁ δὲ Μιχάλης ξεχάνει στὸ τραπέζι τὸ χαρτί).*

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

Μιχάλης, Καλλιόπη, Γεώργιος, Θωμᾶς.

Καλλιόπη. —Ποῦ εἶνε ὁ Νῖκος ; Καὶ στἄλλο τὸ δωμάτιο δὲν εἶνε.

Γεώργιος. — Ἔφυγε ; Ἢ μήπως εἶνε ἐπάνω ;

Μιχάλης. — Ἔφυγε.

Θωμᾶς. — Ἔχει ὥρα ;

Μιχάλης. — Δὲν εἶνε πολλὴ ὥρα, ποῦ βγῆκε ἔξω. Τὸ μαρτυριάτικο ποῦ εἶνε Κυρία ;

Γεώργιος. — Τὸ μαρτυριάτικο εἶπες ; Μὴν ἐννοιάζεσαι, πλησιάζει ἡ ὥρα, ποῦ θὰ σοῦ τὸ δώσωμεν. *(κάθεται)* Ἄς καθήσωμεν ἐδῶ εἰς τὸ γραφεῖον, ἀφοῦ ἤλθαμε τώρα.

Καλλιόπη. — Μὰ τί πειράζει ; Πήγαινε Μιχάλη, νὰ πῇς στὴ Τασώ, νὰ μᾶς κάμῃ τρεῖς καφέδες *(ἐκβάλλει τὸ καπέλλο της καὶ κάθηται).*

Μιχάλης. — *(ὑπάγων)* Ἀμέσως !

Καλλιόπη. — *(πρὸς τὸν πατέρα της ἀναγινώσκοντα τὸ τεμάχιον τοῦ χάρτου)* Τί χαρτί εἶνε αὐτὸ πατέρα ;

Θωμᾶς. — *(ἀναγινώσκει)* Δύο χυλόπηττες, λέγει, δύο ὀκάδες μούσπουλα καὶ δύο.. *(εἰσέρχεται ὁ Μιχάλης)* κουρουμπογάτσες...

Μιχάλης. — *(ἀκούσας κατ' ἰδίαν)* Τί θὰ πῶ τώρα, ἂν μ' ἐρωτήσουν ; Μωρ' νὰ τὸ ξεχάσω τὸ παληόχαρτο !...

Γεώργιος. — Τί ἔκαμε, λέγει ; τί ; χυλόπηττες ; κουρουμπογάτσες ; τί θέλουν νὰ εἰποῦν αὐτά ; τί ζητοῦν στὸ τραπέζι ἐπάνω αὐτά ;

Μιχάλης. — *(προλαμβάνων)* Ἀφέντη, αὐτὸ τὸ χαρτάκι τὸ ηὗρα ἔξω στὴ πόρτα, καὶ τὸ πῆρα γιὰ νὰ σᾶς ρωτήσω, τί θέλουν νὰ ποῦν αὐτά· *(κατ' ἰδίαν)*. Μωρ' θὰ βγῇ ἡ ψυχή μου, θαρρεῖς !...

Θωμᾶς. — Κάποιον θέλησαν νὰ πειράξουν, φαίνεται, καὶ τὰ ἔγραψαν αὐτά.

Καλλιόπη.—Θάφαγε κανένας χυλόπηττα, φαίνεται καί...

Γεώργιος. — Ἐμ' βέβαια ! τί ἄλλο ; Ἀλλὰ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει *(τὸ σχίζει)*.

Θωμᾶς. — *(Παρατηρήσας ἐν τῷ μεταξὺ τὰ γράμματα τοῦ Νίκου).* Τί γράμματα εἶνε αὐτὰ πάλιν ; Ὁ χαρακτὴρ τοῦ Νίκου.

Γεώργιος. — Νὰ ἰδῶ ! *(βλέπει)*. Ναί· ναί !

Καλλιόπη. — Τοῦ Νίκου *(ἀναγνωρίζει τὸν χαρακτῆρα)*.

Θωμᾶς. — Αὐτὸ βλέπω.

Γεώργιος. — Τί γράμματα εἶνε αὐτά ; τῇ Καλλιρρόῃ, λέγει, τῇ Μυρσίνῃ.

Μιχάλης. — *(κατ' ἰδίαν)*. Πανὶ μυρίζει !

Θωμᾶς.—*(ἀναγινώσκων νοερῶς)*. Σταθῆτε νὰ διαβάσω καὶ σᾶς λέγω... *(ἐξακολουθεῖ ἀναγινώσκων νοερῶς ἐνῷ οἱ λοιποὶ ἀναμένουσι)*. Μόνος σου τὰ ἔπαθες ! Αἴ, Νῖκο ! ὅταν σὲ ὁμιλοῦν δὲν ἀκούεις !

Γεώργιος. — *(ἀνυπομόνως)*. Μὰ διαβάσατε ἐπὶ τέλους, ν' ἀκούσωμε τί εἶνε ;

Καλλιόπη. — Βέβαια γονεῖς εἴμεθα, καὶ πρέπει νὰ γνωρίζωμε.

Γεώργιος. — Μιχάλη, πὲς τὴν Τασὼ νὰ μὴ τοὺς φέρῃ. ἀκόμη τοὺς καφέδες. Κύτταξε ἔπειτα, ἂν δὲν ἔχωμε νερό, νὰ πεταχθῇς μιὰ στιγμὴ στὴ βρύσι *(ὁ Μιχάλης φεύγει)*.

Καλλιόπη. — Ἔλα λοιπόν, πατέρα !

Θωμᾶς. — *(δεικνύων)*. Κυττάξατε ! τὸ εὐλογημένο τὸ παιδὶ ἐνῷ εἰς τὸν φάκελλον ἔγραψε «Τῇ δεσποινίδι Καλλιρρόῃ» μέσα εἰς τὸ γράμμα μεταχειρίζεται ἄλλην προσφώνησιν! «Δεσποινὶς Μυρσίνη»· ἐννοεῖτε λοιπὸν ἐκ τοῦ μέρους τούτου

SISMANOGLIO

τὸ ὅλον, συνεκδοχικῶς, ὅπως λέγουσι τὰ συντακτικά μας. Λοιπὸν ἀκούσατε· (*ἀναγινώσκει εἰς ἐπήκοον πάντων*).

«Δεσποινὶς Μυρσίνη»

«Εἰμί, ὡς γνωρίζεις, ἀπό τινος χρόνου λάτρης τῶν ἀπεί-»ρων σου σωματικῶν, ψυχικῶν καὶ πνευματικῶν χαρισμάτων».

Οἱ λοιποί. — (*διακόψαντες*). Πολὺ ὡραῖα!

Θωμᾶς. — Ἀκούσατε. Μὴ μὲ διακόπτετε! (*ἐξακολουθεῖ*).

«Τὴν στιγμὴν ὅμως ταύτην ἔρχομαι νὰ σοὶ προσφέρω ἐπι-» σήμως τὴν καρδίαν μου, ἐρασμία κόρη, καὶ νὰ ζητήσω » τὴν καρδίαν σου. Ἡ ἀμοιβαία αὕτη καρδιακὴ ἀνταλλαγὴ » θέλει δώσῃ σάρκα καὶ ὀστᾶ εἰς τὸν ἔρωτά μας, εἰς τὴν » εἰλικρινῆ ἀγάπην μας, εἰς τὰ χρυσᾶ μας ὄνειρα! Ἀπὸ τῆς σήμε-» ρον προεξοφλῶν τὴν γνώμην σου, σὲ θεωρῶ μνηστήν μου. » Ἡ παροῦσά μου ἐπέχει θέσιν ἁπλοῦ μνήστρου. Εἰς δύο » σειρὰς ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω εἰ δυνατόν, δήλωσιν σχετικὴν περὶ » τῆς συγκαταθέσεώς σου ἢ οὔ, ὅπως σκεφθῶ διὰ τὰ πε-ραιτέρω». Ἐνταῦθα τῇ.... 1913

ὁ μέλλων μνηστήρ σου
Νῖκος Καρπέτης

Γεώργιος. — (*Μετὰ πικρᾶς εἰρωνείας*). Λοιπὸν τώρα ἀπομένει τὸ μυστήριον τοῦ γάμου....

Καλλιόπη. — (*ὡσαύτως*) Βέβαια. Τὸ γοργὸ καὶ χάρι ἔχει...

Θωμᾶς. — Ἀκούσατε δὲ τώρα καὶ τὴν ἀπάντησι τῆς νέας, γραμμένην εἰς τὸ τέλος.

Γεώργιος. — Καὶ ἡ ἀπάντησις θὰ ἦνε τελεσίδικος βέβαια.

Καλλιόπη. — Ψυχρολουσία δηλαδή. Λοιπόν, πατέρα...

Θωμᾶς. — Ἀκούσατε : (*ἀναγινώσκει*)

«Ἐπιστρέφεται ἀπαράδεκτος. Ὡς γὰρ κατὰ τὴν Γραφὴν »οὐ δύναταί τις δυσὶ Κυρίοις δουλεύειν, Θεῷ τε καὶ Μαμ-»μωνᾷ, οὕτω καὶ κατ' ἐμὲ οὐ δύναται Νῖκος Καρπέτης Καλ-»λιρόης ἅμα καὶ Μυρσίνης ἐρᾶσθαι. » »Ἔρρωσο

»***Καλλιρρόη***».

Καλλιόπη. — Θάλασσα !

Θωμᾶς. — Σαλάτα...

Καλλιόπη. — Ἂς τὰ κάμῃ τώρα ὁ ἴδιος χαλβά !

Γεώργιος. — (*μετά τινος θυμοῦ*) Βέβαια ἀπαράδεκτος ἐπιστρέφεται. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ μόρφωσις, Νῖκο.

Καλλιόπη. — Νὰ σὲ ξεκουράσω, πατέρα, (*ζητοῦσα νὰ διαβάσῃ τὸ ἄλλο γράμμα*)

Γεώργιος. — (*ἐμποδίζων*) Παρακαλῶ, ἐγὼ νὰ διαβάσω. (*λαμβάνει αὐτὸ*) Θέλω καὶ ἐγὼ νὰ κάμω ἐπίδειξιν εἰς τὴν ἀπαγγελίαν. (*ἀναγινώσκει μεγαλοφώνως καὶ μὲ στόμφον*)

«Τῇ δεσποινίδι Μυρσίνῃ» Ἀκούσατε;

Εἰς τὸν φάκελλον ! (*ἀνοίγων τὸ γράμμα*) Ἀκούσατε τώ-ρα καὶ τὸ περιεχόμενον.

«Δεσποινὶς Καλλιρρόη», Ἀκούσατε;

Θωμᾶς. — (*διακόπτει*) Δὲν εἰξεύρω, διατί τόσον... (*μετὰ στενοχωρίας*)

Καλλιόπη. — (*ὡσαύτως*) Τὰ μάγουλά μου καὶ τὰ αὐτιά μου φωτιὲς βγάζουν θαρρεῖς...

Γεώργιος. — Μὴ μὲ διακόπτετε, σᾶς παρακαλῶ. Ἀκού-σατε τοὺς ἄθλους τοῦ υἱοῦ μας. (*ἐξακολουθεῖ*)

«Οὐδέποτε, ἐρασμία κόρη, ἔπαυσα νὰ σᾶς ἀγαπῶ εἰλικρι-»νῶς ἀφ' ὅτου ὁ υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης ἐπλήγωσε τὴν καρδίαν »μου. Δὲν λησμονεῖτε δέ, ὅτι πολλάκις σᾶς ἀπέδειξα τοῦτο... »Ἀλλὰ ἐρωτικοὶ μόνον παλμοὶ ξηροί, ἀγάπη μόνη ξηρά, »ἄνευ τῆς πραγματικότητος τοὐτέστι ἄνευ τῆς ἑνώσεως τῶν »ἀμοιβαίως ἀγαπωμένων καρδιῶν, ἀποβαίνουσιν ἀληθινὸν »μαρτύριον. Διό, ἐρατεινή μου κόρη, εἰς τὴν ἀμετάθετον »ἀπόφασίν μου, ὅπως σᾶς προσφέρω ἐπισήμως διὰ τῆς πα-»ρούσης τὴν καρδίαν μου, καὶ εἰς ἀνταλλαγὴν ταύτης ζητή-»σω τὴν καρδίαν σας, δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι θέλεις ἐπικροτήσῃ. »Ἀπὸ τῆς σήμερον εἶσθε μνηστή μου. Ἐπιθυμῶ, ὅπως ὅσον »τάχιστα ἔχω τὴν συγκατάθεσίν σας, διατελῶ

»Ἐνταῦθα τῇ.... 1913 Ὁ θαυμαστής σας

»***Νῖκος Καρπέτης***».

Θωμᾶς. — Ἐδῶ ἐφαρμόζεται...

Γεώργιος. — (*διακόπτων*) Σᾶς παρακαλῶ. Τὰ σχόλια ἔπειτα. Ἀκούσατε καὶ τὴν ἀπάντησιν. (*ἀναγινώσκει*)

«Ἐπειδή, κύριε Καρπέτη, ὁ ἔρως, ἡ ἀγάπη δὲν εἶνε ἐμ-»πόριον, ὅπως νομίζετε, ἐπειδή, ἐπαναλαμβάνω, τὸ ἱερὸν »τοῦτο αἴσθημα εἶνε ἀνώτερον πάσης διπλωματικῆς ἀποπεί-»ρας, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἀληθῶς ἀγαπῶν μίαν κόρην λ. χ. τὴν »Καλλιρρόην παύει τοῦ νὰ ἀγαπᾷ πλέον ἄλλην λ. χ. τὴν »Μυρσίνην ἐμέ, διὰ ταῦτα, καὶ δι' ὅσα ἠδυνάμην νὰ σᾶς

»ἀναπτύξω προφορικῶς περὶ ἀγάπης ἀληθοῦς καὶ οὐχὶ δι-
»πλωματικῆς ἢ ἐμπορικῆς. ἐπιστρέφω τὸ ἐμπορικόν σας
»γράμμα. **Μυρσίνη**».

Θωμᾶς. — (*κινῶν τὴν κεφαλήν*). Καὶ τοιουτοτρόπως ἐξε-
τέθη δωρεάν!

Γεώργιος. — (*ὡσαύτως*). Δηλαδὴ συγχρόνως ἔκαμε δύο
τονοτικὰ douches δηλ. δύο καταστάξεις ψυχροῦ ὕδατος ἐξ
ἀποστάσεως ὅμως καὶ ὄχι ἐξ ὕψους...

Θωμᾶς. — (*ὡσαύτως*). «Ὅποιος κυνηγᾷ δύο λαγοὺς κανέ-
να δὲν πιάνει»...

Καλλιόπη. — (*ὡσαύτως*). Σαράντα παγίδες ὀγδόντα
πουλιά.

Γεώργιος. — Ὥστε λοιπὸν τὸ χαρτάκι, τὸ ὁποῖον ἔγραφε
τὲς χυλόπηττες, ἦτο σχετικὸν μὲ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην !...

Θωμᾶς. — Ἦτο εἶδος σατύρας λοιπόν. Κάποιος ἢ κάποια,
φαίνεται, ἠθέλησε νὰ σατιρίσῃ τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ ἔρριψε τὸ
χαρτάκι εἰς τὴν θύραν μας. ὅπου τὸ εὗρεν ὁ Μιχάλης. Τί
εἴπατε;...

Καλλιόπη. — Αὐτὸς λοιπόν, ποῦ ἔγραφε δύο χυλόπηττες
καὶ δύο ὀκάδες μούσπουλα, θὰ ἐγνώριζεν ἴσως τὸ πρᾶγμα,
ὅτι δηλαδὴ ἀπὸ δύο περιεφρονήθη ὁ Νῖκος, καὶ γι' αὐτὸ
δὲν ἔγραψε μία χυλόππητα ἢ τρεῖς ἢ τέσσαρες...

Γεώργιος. — Ἀλλὰ τό: δύο κουρουμπογάτσες, τὸ ὁποῖον
ἔγραφε, τί θέλει νὰ εἰπῇ;

Θωμᾶς. — (*σκεπτόμενος*). Ἄ ! αὐτὸ νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω!
Δηλαδή, Νῖκο Καρπέττη, ἐπειδὴ δὲν ἐφάνης τοιοῦτος, ὁποῖον
σὲ ἐνομίζομεν, λάβε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ δεχθῇς δύο ζεστὲς
χυλόπηττες, ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὲς κουρουμπογάτσες ὑπάρχουσιν
ἄλλοι, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ τὰς προσφέρωμεν.

Γεώργιος. – Λέγετε ἀπ' εὐθείας ἡ Καλλιρρόη καὶ ἡ
Μυρσίνη νὰ τὸ ἔγραψαν αὐτό;

Θωμᾶς. — Ἢ αὐταὶ ἀπ' εὐθείας ἢ ἄλλος τις, τὸ ἴδιον
εἶνε. Ἡ ἔννοια θέλω νὰ εἴπω καὶ ἡ ἐξήγησις εἶνε, ὅπως
σᾶς εἶπον.

Γεώργιος. — Χωρὶς βεβαίως νὰ θέλω νὰ συκοφαντήσω
τὴν κόρην. Μήπως ἡ δεσποινὶς Μαυρουδῆ, ἡ ὁποία ἐνδια-
φέρεται, ὡς γνωστόν, ἔμαθε τὴν διαγωγὴν τοῦ Νίκου καὶ
τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀποπείρας του, καὶ πρὸς ἐμπαιγμὸν
ἔγραψεν αὐτὴ τὸ χαρτάκι; Ἂν δὲν τὸ ἔσχιζα θὰ ἠμπορούσα-

μεν τώρα νὰ βεβαιωθῶμεν ἀπὸ τὸν χαρακτῆρα τῆς γραφῆς.

Θωμᾶς. — Ἀπὸ τὸν χαρακτῆρα εἴπετε; Καὶ εἶνε τόσον
ἀνόητος ὁ σατυρίζων νὰ γράφῃ ὁ ἴδιος μίαν ἡμέραν ὡς
ἀπόδειξις τῆς ἐνόχου πράξεώς του; ὁ σατυρίζων αἴφνης συμ-
βαίνει νὰ εἶνε ὁ Α ἢ ὁ Β. Ἐπειδὴ ὅμως ἐκ τοῦ ξένου ἢ
πλαστοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ, ὄπισθεν τοῦ ὁποίου κρύπτεται,
δὲν ἀποδεικνύεταί τι, ὡς σατυρογράφοι ἀρκεῖ τότε, ὅτι φέ-
ρονται εἰς τὰ στόματα ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα... Αὐτὰ δὰ εἶνε
συνήθη· ὥστε λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ ὑποπτευώμεθα τὴν
δεσποινίδα Μαυρουδῆ καὶ νὰ τὴν καταδικάζωμεν ἐρήμην
ἐλαφρᾷ τῇ συνειδήσει.

Καλλιόπη. — Καὶ ὅμως θὰ ἀκούσητε καὶ μένα νὰ πῶ
κάτι τι; Δὲν θέλω νὰ πῶ γιὰ τὴ Μαυρουδῆ κανένα κακό,
ἐνόσῳ δὲν εἰξεύρω τίποτε βέβαιο· ἴσα ἴσα τώρα ἐνθυμήθηκα
κάτι! Τὴ στιγμή, ποῦ ἐρχόμενοι ἀπὸ τὰ βαφτίσια περνού-
σαμε ἀπὸ τὸ πασάζι τοῦ Γερακάρη, ἐπροσέξατε κάτι, ἢ δὲν
ἐπροσέξατε;

Θωμᾶς. — Αἴ !...

Γεώργιος. — Λοιπόν!...

Καλλιόπη. — Εἰς μιὰ γωνιὰ ἐκεῖ ἡ Καλλιρρόη, ἡ Μυρ-
σίνη καὶ ἡ Μαυρουδῆ ὡμιλοῦσαν μὲ τέτοιο τρόπο καὶ ἔκα-
μναν τέτοιες χειρονομίες, ποῦ ἔλεγες, πῶς αὐτὲς κάτι σπου-
δαῖα θἄχουν.

Θωμᾶς. — (*μετὰ περιεργείας*). Ὅλα σχετικά...

Γεώργιος. — (*μετὰ περιεργείας*). Χύνουν φῶς! λοιπόν;...

Καλλιόπη. — Ἐπροσέξατε μάλιστα, ποῦ ἡ Μαυρουδῆ δὲν
πῆρε τὸ χαιρετισμό μας; Ποῦ ἄλλη φορὰ καὶ στὸ σπίτι καὶ
ἔξω μᾶς ἔκαμνε τόσα κουπλιμάν.

Γεώργιος. — Μάλιστα ! Μάλιστα !

Καλλιόπη. — Ἐγὼ λέγω, πῶς τὸ δίχως ἄλλου ἡ Καλ-
λιρρόη καὶ ἡ Μυρσίνη θὰ τὰ ἔλεγαν εἰς τὴ Μαυρουδῆ
καὶ θὰ τῆς ἐψύχραναν, φαίνεται.
Δι' αὐτὸ καὶ δὲν μᾶς ἐχαιρέτισε.

Θωμᾶς. — Ὅλα σχετικά. Μάλιστα.

Γεώργιος — (*κινῶν τὴν κεφαλὴν*) Ὥστε λοιπὸν σίγουρα
καὶ ἀπὸ τὴν Μαυρουδῆ θὰ ἔχωμεν ἄλλην μίαν χυλόπητταν.
Ὡραῖα.

Θωμᾶς. — Θὰ μᾶς γυρίσῃ καὶ αὐτὴ τὴν ράχιν ! Χαῖρε
λοιπόν, δεσποινὶς Πασπάττη.

Γεώργιος. — Ἐξ ὅλων τούτων ἐγὼ τοὐλάχιστον καταδικάζω τὴν Μαυρουδῆ ὡς σατυρογράφον· ἡ Καλλιρρόη καὶ ἡ Μυρσίνη ἐξεδικήθησαν μὲ τὰ ὑστερόγραφά των.

Θωμᾶς. — Ὥστε λοιπὸν τὸ χαρτάκι ἐκεῖνο ἦτο εἶδος χυλόπηττας. Ὁρίστε;

Καλλιόπη. — *(ἰδοῦσα ἐκ τῶν παρασκηνίων τὸν Μιχάλην, ἔρχεται καὶ ἐμποδίζει αὐτὸν νὰ εἰσέλθῃ)* Μιχάλη, πήγαινε μέσα μιὰ στιγμή, διότι ἔχομε νὰ γράψωμε ἕνα γράμμα. *(ἐπιστρέφει εἰς τὴν θέσιν της).* Νὰ πάρῃ τοὐλάχιστο τώρα τὴ Πασπάττη.

Θωμᾶς. — Τὸ εὐλογημένο τὸ παιδί μᾶς ἔκαμε ἑνὸς παρᾶ. Νὰ μὴ θέλῃ, λέγει, τὴν ἀνεψιὰν τοῦ Πασπάττη, καὶ νὰ κάθηται νὰ κυνηγᾷ λαγοὺς καὶ πετραχήλια.

Γεώργιος. — *(ἐγειρόμενος καὶ ἀνεστενάζων)* Πφ! τὸ πιστεύετε; Ἀνεβαίνει τὸ αἷμα στὸ κεφάλι νὰ μὲ πνίξῃ.

Καλλιόπη.—*(ἐγειρομένη καὶ ἀνεστενάζουσα)* Πφ! Θαρρεῖς πῶς κ' ἐμένα ἀνεβαίνει τὸ αἷμα νὰ μὲ πνίξῃ! Ποῦ εἶνε τώρα; Ἀρχίζω νὰ ὑποψιάζωμαι. Μὴ τυχὸν στὸ φιλότιμο ἐπάνω καὶ κάμῃ τίποτα! Νέος εἶνε! Θαρρῶ, πῶς μαδίζει ἡ κορυφή μου καὶ πέφτουν τὰ μαλλιά μου ἀπὸ τὸ κακό μου, τὸ πιστεύετε; *(πρὸς τὸν Μιχάλην φέροντα τοὺς καφέδες, τοὺς ὁποίους διέταξαν)* Φύγε σοῦ εἶπα. Μὴν ἔρχεσαι μέσα. *(μετὰ θυμοῦ)* Καλλίτερα νὰ μᾶς φέρῃ φαρμάκι, παρὰ καφέδες. Πάρε τους. Δὲν τοὺς θέλομε.

Μιχάλης. — *(φεύγων κατ' ἰδίαν)* Καὶ ἐγὼ μέσα μὲ τὴ Τασὼ τόση ὥρα ὡμιλοῦσα γιὰ τὸ γάμο μας... *(φεύγει)*

Γεώργιος. — *(μὲ θυμὸν)* Ἐὰν ἐγνώριζα, ποῦ εὑρίσκεται τώρα, μὰ τὴν ἀλήθειαν, θὰ ἐπήγαινα τώρα νὰ τὸν προσβάλω ἐλεεινὰ μέσα εἰς τὸν δρόμον. Θὰ τοῦ ἔλεγον ὅσα ἠμποροῦσα. Ἢ θὰ πάρῃς τὴν Πασπάττη, λέγω, ἢ νὰ μὴ ἔλθῃς εἰς τὸ σπίτι μου· δὲν σὲ ἀναγνωρίζω ὡς παιδί μου. *(περιπατεῖ μὲ θυμόν).*

Θωμᾶς. — Ἔχετε ὑπομονήν! Μὴ εἶσθε τῶν ἄκρων.

Γεώργιος. — Ἔχουν δίκαιον μ' ὅλα ταῦτα νὰ καταφεύγουν οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰ ἄκρα! ὅταν μάλιστα πρόκειται...

Θωμᾶς. — *(διακόπτων)* Ξεύρω καὶ ἐγώ!.. ὅταν ὄχι μόνον συνοικέσιον ἀλλὰ καὶ κάθε ἄλλο πρᾶγμα δὲν γίνεται μὲ τὴν θέλησιν καὶ τὴν εὐχὴν τῶν γονέων, τί καλὸν ἀποτέλεσμα θὰ ἔχῃ;

Γεώργιος.—*(εἰρωνευόμενος μὲ θυμὸν)* Γαλλικὰ καὶ Πιάνο.

Καλλιόπη. — Νὰ ἡμεῖς δὲν περνοῦμε καλά, βλέπεις, χωρὶς Γαλλικὰ καὶ Πιάνο. Βέβαια τὰ Γαλλικὰ καὶ τὸ Πιάνο μᾶς μαραίνουν...

Γεώργιος. —*(ὡς καὶ πρότερον)* Χειραφέτησις, ποῦ λέγει ὁ ἄλλος. Φεμινισμός. Πολιτισμός. Τί λόγος! Ἀνάπτυξις κοινωνική. Σιγά! Βέβαια! Ἂν αὐτὰ λείπουν, ὁ κόσμος χάνεται! Σιγά! Τάχα σεμναὶ καὶ σοβαραὶ κόραι, ἠθικῶς μεμορφωμέναι, καλαὶ οἰκοκυραί, καλαὶ μάνναι δὲν δύνανται νὰ ὑπάρξωσι καὶ ἄνευ αὐτῶν! Δὲν θέλομεν ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι νὰ ἴδωμεν, εἰς ποίαν καταβόθραν μᾶς σύρει ὁ ψευδοπολιτισμός, ὁ πιθηκισμός!

Θωμᾶς. — Δυστυχῶς αὐτὸ εἶνε τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς...

Καλλιόπη. — Ἀλλὰ ποῦ εἶνε ὁ εὐλογημένος; Ἄλλοτε αὐτὴ τὴν ὥρα καὶ ἐνωρίτερα ἀκόμα ἤρχετο μιὰ 'μματιά.. Δὲν εἰξεύρω, αἰσθάνομαι κάτι μέσα μου, ποῦ ὁ Θεὸς νὰ τὸ βγάλῃ σὲ καλό. Πφ. *(ἀνεστενάζει)*

Γεώργιος. — Μὴ στενοχωρεῖσαι 'μμάτια μου, τώρα τώρα ἐδῶ θὰ εἶνε. Ὁ «παππᾶς, ποῦ ἔχει τὰ γένια, ἔχει καὶ τὰ χτένια», λέγει ἕνας λόγος. Αὐτοί, οἱ ὁποῖοι κατέρχονται εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον, ἔχουν καὶ τὴν δύναμιν διὰ νὰ ὑπομένουν καὶ νὰ εἶναι ψύχραιμοι εἰς τὰς ἀναξιοπρεπεῖς πράξεις των. Τί θέλεις τάχα νὰ εἰπῇς; ὅτι ἐτράπη εἰς ἀπονενοημένον ἔργον; Ἄ! βέβαια! Τώρα ἠμπορεῖς νὰ μᾶς εἰπῇς, ὅτι σὲ τρώγουν καὶ τὰ 'μμάτια σου...

Θωμᾶς. — Καλὲ τί λόγια εἶνε αὐτά; Διατί βάλλεις κακὸν εἰς τὸν νοῦν σου;

ΣΚΗΝΗ Η΄.

Οἱ αὐτοί, Μιχάλης καὶ εἶτα ***Τασὼ.***

Μιχάλης. — *(εἰσερχόμενος)* Κυρία, τώρα ποῦ ἤμουνα ἔξω στὸ κῆπο, ἐπέρασαν δύο τρεῖς, ποῦ ὡμοίαζαν σὰν λόρδοι καὶ μὲ ἐρωτοῦσαν, «ποῦ πῆγε, λέγει, ὁ Νῖκος σήμερα καὶ δὲν 'φάνηκε»; ἔτσι μὲ ἕνα λυπηρὸ τρόπο, ποῦ μ' ἔκαμε εὐθὺς νὰ ἔλθω νὰ σᾶς τὸ 'πῶ.

Καλλιόπη. — *(συγκεκινημένη)* Ὥστε λοιπόν, καὶ οἱ φίλοι του τὸν ἔχουν χάσει. Γεώργη, ὁ Νῖκος ποῦ νὰ ἦνε... Ἄχ... *(φεύγει πρὸς τὸν κῆπον)*

Γ'ώεργιος. — (*ἀδημόνως*) Θεέ μου! (*περιπατεῖ ἐπί τινα λεπτὰ βαρέως φέρων τὸ πρᾶγμα*)

Τασὼ. — (*εἰσελθοῦσα*) Ἀφέντη κάποιος κύριος, μὰ θαρρῶ, πῶς ἦλθε ἐδῶ μιὰ 'μέρα μὲ τὸ Νῖκο, ἐνῷ 'περνοῦσε μὲ τρεῖς ἄλλους ἔξω ἀπὸ τὸν κῆπο μας, ἐστάθηκε καὶ ἔβλεπε καλὰ τὸ σπίτι μας καὶ ἔλεγε εἰς τοὺς ἄλλους: «αὐτὸ εἶνε τὸ σπίτι τοῦ Νίκου». Ἐκεῖνοι ἔλεγαν: «Σταθῆτε! Ἀκόμα δὲν εἶνε βέβαιο! Ἠμπορεῖ νὰ ἦνε—καὶ ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ, νὰ ἦνε—ἄλλος Νῖκος»! Τί νὰ τρέχῃ! Φαίνονται ὅλοι 'σὰν λυπημένοι, ἀφέντη. (*ὁ Γεώργιος φεύγει πρὸς τὸν κῆπον ὡς καὶ ἡ Τασώ*).

Μιχάλης. — (*κατ' ἰδίαν*) Ἂν τὸν γυρεύωνε αὐτοὶ τὸν Νῖκο 10, ἐγὼ τὸν γυρεύω 110. Τί κρῖμα νὰ χτυπᾷ ὁ γάμος 'πίσω.

Θωμᾶς. — (*πρὸς τὸν Μιχάλην*) Βρὲ παιδί μου, ἤσουνα ἐδῶ τὴν ὥρα, ποῦ ἔφυγεν ὁ Νῖκος;

Μιχάλης. — Ἐδῶ ἤμουνα, κὺρ Θωμᾶ. Ἀπὸ τὴν ὥρα, ποῦ διάβασε τὰ γράμματα καὶ ἔφυγε—ὄχι ἤθελα νὰ πῶ: ἀπὸ τὴν ὥρα, ποῦ ἤλθατε ἀπὸ τὰ βαφτίσια, δὲν ἤλθε ἀκόμα. Θυμοῦμαι, ποῦ ἔφυγε, πρὶν νὰ ἔλθητε, μὲ ἕνα θυμό, μὲ μὲ ἕνα θυμό, ποῦ ἔλεγες, πῶς κάτι τι θὰ κάμῃ. Τὸν ἐφώναξα, ὅταν ἔφευγε, τὸν ἐφώναξα δυνατά: «Νῖκο πότε θὰ μιλήσωμε διὰ τὸ γάμο, καθὼς μοῦπες»: Τίποτε ἐκεῖνος, ἔφευγε σὰν αὐτοκίνητο. Ἴσως καὶ ἀκόμα νὰ φεύγῃ.

Θωμᾶς. — (*ἐξερχόμενος*) Περίεργον! ποῦ ἐπῆγαν καὶ χαθῆκαν! Στὸ κῆπο τάχα εἶνε ἢ τρέχουν στοὺς δρόμους! Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε! (*φεύγει*)

ΣΚΗΝΗ Θ'.

Μιχάλης.

Μιχάλης. — (*μόνος*) Μωρ' δὲν ἔτρεχα τὴν ὥρα, ποῦ ἔφευγε, νὰ τὸν σταματήσω καὶ νὰ τοῦ πῶ: Αἴ κὺρ Νῖκο! μ' ἔδωκες τὸ λόγο σου, πῶς θὰ 'μιλήσωμε γιὰ τὸ γάμο. Πές μου τώρα, τί ἔχεις νὰ μοῦ πῇς, καὶ ὕστερα, ὅπου θέλεις, πήγαινε. Ὑστερνή μου γνῶσι νὰ σὲ εἶχα πρῶτα! Κάθου τώρα καὶ φύλαγε νὰ ἔλθῃ ὁ κὺρ Νῖκος. Ξεύρεις τώρα ἐκεῖνος ποιὰ φιγουρίνια κυνηγᾷ στὸ Ζάππειο, γιὰ στὴν Ὁμόνοια... Κάθου τώρα καὶ σὺ καὶ μοσχοβόλα τὴ Τασὼ ἀπὸ μακρυά, Μιχάλη, σὰν πῶς μοσχοβολᾷ ὁ γάτος τὸ κρεμασμένο ψάρι!

ΣΚΗΝΗ Ι'.

Μιχάλης, Καλλιόπη, Γεώργιος, Θωμᾶς, Τασὼ, Ἐφημεριδοπῶλαι.

Καλλιόπη. — (*εἰσελθοῦσα παρατηρεῖ ἐκ τοῦ παραθύρου λυπηρῶς*) Δὲν βλέπετε, πῶς μερικοί, ἐνῷ περνοῦν, κυττάζουν καλά, καλὰ στὸ σπίτι μας;..

Γεώργιος. — (*συγχρόνως εἰσελθὼν καὶ κυτιάζων ὡσαύτως λυπηρῶς*). Τρέμω, τρέμω, Καλλιόπη! (*κάθηται*)

Θωμᾶς. — (*συγχρόνως εἰσελθὼν*) Δὲν κάμνουν ἔτσι!

Καλλιόπη. — (*λυπηρῶς*) Βέβαια!

Γεώργιος. — (*ἀνεστενάζων*) Πφ!

Θωμᾶς. — Ἀκούσατε καὶ ἐμέ! ὁ Νῖκος θὰ ἔλθῃ! Θὰ ἔλθῃ μετ ὀλίγον. Τί νὰ σᾶς κάμω. Δὲν ἐπροφθάσαμεν αὐτοὺς τοὺς κυρίους...

Καλλιόπη. — Ἂς ἔλθῃ, Παναγιά μου, καὶ ἂς πάρῃ καὶ τσιγγάνα...

Γεώργιος. — Ἂς ἔλθῃ καὶ ἂς πάρῃ καὶ μιὰ Βλάχα..

Μιχάλης. — Ἂς ἔλθῃ, Παναγιά μου.., νὰ πάρω κι' ἐγώ...

Τασὼ. — Ἂς ἔλθῃ, Εὐαγγελίστρα μου!..

Ἐφημεριδοπώλης. — (*ἔξωθεν*). «Ἀκρόπολις», «Πατρὶς», «Νέα Ἡμέρα», ἡ πανωλεθρία τῶν Βουλγάρων!

Καλλιόπη. — Ἂς ἔλθῃ, ποῦντος, τί θὰ πῇ: «Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νἆνε ἄλλος Νῖκος;»

Θωμᾶς. — Αἴ, τί θὰ πῇ; θὰ πῇ, πῶς εἶνε ὁ Νῖκος ὁ Καρπέτης.

Ἐφημεριδοπώλης. — (*ἔξωθεν*). Ὁ Ὀδυσσεὺς τῆς Νέας Ἑλλάδος, ἡ πανουργία τοῦ Κουντουριώτου ἐν Καβάλλᾳ, Αἱ δηλώσεις τοῦ Ἀσκουϊθ, Σουρῆς, Ἄνω Κάτω, Κων)πόλεως, Ἐμπρός.

Ἐφημεριδοπώλης. — (*ἔξωθεν*). Ἑστία, Παρνασσός, Ἀθῆναι, τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς φαλάκρας τοῦ Ματσούκα.

Καλλιόπη. — (*λυπηρῶς*). Γεώργη, θὰ τρέξω νὰ ἰδῶ ἐγὼ γιὰ σένα. Ναί... θὰ τρέξω μὲ ξέπλεγα μαλλιά.

Γεώργιος. — Ἂς λάβωμεν ὀλίγην ὑπομονὴν ἀκόμη, Καλλιόπη, (*ἐγείρεται*).

Ἐφημεριδοπωλης. — (*ἔξωθεν*). Τὸ μέγα συλλαλητήριον, ἡ διαμαρτύρησις τοῦ ἀρχιστρατήγου, Σκρίπ, Ἑσπερινή, ἡ σημερινὴ αὐτοκτονία τοῦ Πειραιῶς.

© ISIS MANOGLIO

Καλλιόπη. — (*ἀκούσασα ἔντρομος*). Ἡ σημερινὴ αὐτοκτονία τοῦ Πειραιῶς!! Ἡ αὐτοκτονία, λέγει;! (*κλαίουσα*) Νῖκο μου! Νῖκο μου! (*φεύγει τρέχουσα*).

Γεώργιος. — (*τρέχων κατόπιν της*) Καλλιόπη, στάσου... στάσου λέγω· (*ἐκ τοῦ παραθύρου πρὸς τὸν ἐφημεριδοπώλην*). Καλὸ παιδί, ποιὰ ἐφημερὶς γράφει τὴν αὐτοκτονίαν· ὁρίστε; (*ἀκούσας δῆθεν*). Λοιπὸν ἔλα νὰ μοῦ δώσῃς (*φεύγει*).

Θωμᾶς. — (*ἐκ τῶν παρασκηνίων φωνάζων πρὸς τὴν Καλλιόπην ἑτοιμαζομένην νὰ ἐξέλθῃ ἀτιμέλητος*). Καλλιόπη, Καλλιόπη, ἔλα ἐδῶ. Μὴ γίνεσαι μωρὸ παιδί. (*περιπατεῖ ἐστενοχωρημένος*).

Μιχάλης. — (*κλαίει*). Νῖκο, ποῦ εἶσαι Νῖκο; ἄ... ἄ... ἄ...

Τασὼ. — (*κλαίουσα*). Ἐὰν ἀδελφό μας τὸν εἴχαμε ἄ... ἄ... ἄ... πάει πλειὰ ὁ κόσμος ἀπὸ μένα. Καλογρηὰ θὰ γίνω! ἄ... ἄ... ἄ....

Μιχάλης. — (*κλαίων*). Μαζῆ καὶ 'γὼ καλόγηρος εἰς ἕνα μοναστῆρι, ἄ.. ἄ... ἄ... (*εἰσέρχεται ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Καλλιόπη κρατοῦντες ἐφημερίδα*).

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

Μιχάλης, Θωμᾶς, Γεώργιος, Καλλιόπη.

Καλλιόπη. — (*δίδουσα ἐφημερίδα*). Διάβασε, πατέρα, διάβασε, (*κλαίουσα*). Νῖκό μου....

Θωμᾶς. — (*λαμβάνων*). Μὴ κάμνεις ἔτσι. Στάσου νὰ διαβάσωμεν. Στάσου νὰ ἰδοῦμεν, τί λέγει τὸ παληόφυλλον αὐτό, ποῦ ἦλθε νὰ μᾶς ἀνάψῃ τὴ φωτιὰ περισσότερον. (*εὑρὼν εἶτα τὸ ἐπεισόδειον ἀναγινώσκει αὐτὸ μὲ φωνὴν ὑποτρέμουσαν, ὁ δὲ Γεώργιος καὶ ἡ Καλλιόπη καὶ οἱ λοιποὶ ἀκούουσι μετὰ συγκινήσεως*).

«Ἡ σημερινὴ αὐτοκτονία τοῦ Πειραιῶς»

«Σήμερον ἐν τῷ νεκροταφείῳ τοῦ Πειραιῶς παρετηρεῖτο » ἐπὶ πολλὴν ὥραν συνωστισμὸς μέγας. Δὲν ἐπρόκειτο περὶ » ἐπικηδείου πομπῆς. Ἐκ τοῦ βάθους τῆς νεκροπόλεως ταύ- » της εἶχεν ἀκουσθῆ κρότος πολυκρότου. Εἰς τὸ ἄκουσμα » τοῦτο οἱ διερχόμενοι ἐκεῖθεν τὴν ὥραν τῆς ἐκπυρσοκροτήσεως ἔσπευσαν ἐπὶ τόπου, πάραυτα δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ἀστυνομία. Πλησίον ἐπιτυμβίου τινὸς πλακὸς εὑρέθη κατακείμενος ἄπνους σχεδὸν πλέων εἰς τὸ αἷμα νεανίας λεπτοφυὴς

» καὶ ὡραῖος. Ἡ σφαῖρα εἶχεν ἐνσφηνωθῆ εἰς τὴν κροταφικὴν χώραν καὶ εἶχεν ἐπιφέρῃ ἀκριαίως τὸ μοιραῖον. Ἦτο » θέαμα φρικτὸν καὶ ἀλγεινόν. Ἐπρόκειτο φανερῶς οὐχὶ » περὶ δολοφονίας, ἀλλὰ περὶ αὐτοκτονίας. Τὸ αἱμόφυρτον » σῶμα ἀμέσως μετεφέρθη διὰ φορείου ὑπὸ τῆς ἀστυνομικῆς » ὑπηρεσίας εἰς τὸ Δημοτικὸν νοσοκομεῖον διὰ τὰ περαιτέρω. » Ἐν τῷ ἐγκολπίῳ χαρτοφυλακίῳ τοῦ θύματος εὑρέθησαν » δικογραφικαί τινες σημειώσεις, προσέτι δὲ καὶ βεβιασμένη » τις σημείωσις ἐπὶ ἁπλοῦ χάρτου διὰ μολυβδῖδος ἔχουσα » ὡς ἑξῆς:

Σεβαστοί μοι Γονεῖς

«Βαρέως φέρων τὴν προσβολὴν ἀπεφάσισα νὰ θέσω τέρμα εἰς » τὴν ζωήν μου! Δεν λυποῦμαι τόσον, διότι ἀφίνω τὸν κόσμον » τοῦτον τόσον προώρως, ὅσον λυποῦμαι, διότι διὰ τῆς πράξεώς » μου ταύτης θέλω πληγώσῃ τὰ φιλόστοργα σπλάγχνα σας. Ὑποθέ- » των ὅμως, ὅτι λαμβάνοντες ὑπ' ὄψει τὴν ἀβίωτον εἰς ἐμὲ καταν- » τήσασαν ζωὴν θέλετε μετριάσῃ τὴν θλῖψιν σας, ἀποθνήσκω εὐχα- » ριστημένος. Ἂς ἔχωσι τὸ κρῖμα οἱ αἴτιοι!

» Συγχωρήσατε τὸν υἱόν σας Νῖκον».

Reporter

Καλλιόπη. — (*κλαίουσα*). Νῖκό μου ὥρα κακὴ ἦταν, ὅταν ἔγραφες τὰ γράμματα.

Γεώργιος. — (*κλαίων*). Αὐτὰ τὸν ἔφαγαν.

Θωμᾶς. — (*διελθὼν ἔτι μίαν φορὰν τροχάδην τὸ δημοσίευμα*). «Ἀπὸ τὴν πόλι ἔρχομαι καὶ στὴ κορφὴ κανέλλα...» Αἴ, τί καταλαμβάνετε ἀπὸ αὐτὰ καί... τί καταλαμβάνομεν ἀπὸ αὐτά; λέγει ὡρισμένως: ὁ υἱός σας Ν. Καρπέτης; ὁρίστε;

Γεώργιος. — (*κλαίων καὶ σφογγύζων τὰ δάκρυά του*) Νῖκο.

Καλλιόπη. — (*ἐπίσης*) Νῖκο μου.. Νῖκο μου..

Θωμᾶς. — (*λυπηρῶς*) Καὶ ἐν τούτοις σᾶς λέγω καὶ πάλιν, ὅτι τίποτε θετικὸν δὲν ἐξάγεται ἀπὸ τὴν σημείωσιν τοῦ αὐτόχειρος περὶ τοῦ ἰδικοῦ μας Νίκου. (*κλαίουσιν ἐκεῖνοι*) Ὡραῖα! σᾶν τὰ μικρὰ παιδιά. Ν' ἀρχίσω νὰ κλαίω καὶ ἐγὼ τώρα, διὰ νὰ σᾶς κάμω τὴν χάριν; Ἀκόμη. Μὴν κλαίετε, σᾶς λέγω. Εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὸν Πειραιᾶ, εἰς ὅλην τὴν Οἰκουμένην, ἐὰν ὑπῆρχεν ἕνας Νῖκος, τότε μάλιστα. Τότε καὶ ἐγὼ θὰ ἔκλαιον ἀπαρηγόρητα.

Καλλιόπη. — Γεώργη, τί κάθεσαι. (*κλαίει*) Δυὸ φορές,

SISMANOGLIO

μικρὸς ὅταν ἦτο, δυὸ φορὲς τὸν ἐγλυτώσαμε ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ χάρου. Τὴν μιὰ φορὰ μὲ διφθερίτιδα καὶ τὴν ἄλλη φορὰ μὲ τυφοειδῆ πυρετὸ ἔπεσε γιὰ τὸ θάνατο! Καὶ τώρα... παλληκάρι 25 χρονῶν, ἐπιστήμονα νὰ τὸν χάσωμε... Νὰ ἔπεφτε στὸν πόλεμο γιὰ τὴν πατρίδα... ἄχ!.. ἠμποροῦσα τότε νὰ τὸν κλάψω;.. Νῖκο μου... Νῖκο μου...

Μιχάλης. — (*κλαίων*) Ἄ... ἄ... α... Νῖκο!..

Τασώ. — (*κλαίουσα*) Ἄ... ἄ... α... Νῖκο!..

Γεώργιος. — (*πρὸς τὸν Μιχάλην*) Μιὰ ἄμαξα γρήγορα γιὰ τὴν Ὁμόνοια!..

Μιχάλης. — (*κλαίων*) Ἄ... ἄ... ἄ... δὲν πᾶν τὰ πόδια μου, ἀφέντη. (*ὑπάγει*)

Καλλιόπη. — (*κλαίουσα*) Νῖκο μου... Νῖκο μου... βαρέως λέγει, ἔφερε τὴ προσβολή!.. Μὰ τί ἦταν πλειὰ αὐτό... καί...

Θωμᾶς. — Τὰ ἴδια... καὶ τὰ ἴδια... Μὰ λέγει, σᾶς παρακαλῶ, τὸ εἶδος τῆς προσβολῆς; Ἀναφέρει τι περὶ ἐρωτικῆς περιφρονήσεως παραδείγματος χάριν;

Καλλιόπη. — (*κλαίουσα*) Τί ζητοῦσαν αἱ δικηγορικαὶ σημειώσεις ἐπάνω του;

Γεώργιος — Βέβαια;

Θωμᾶς. — Αἴ! Ράβδος ἐν γωνίᾳ ἄρα βρέχει; Ἔ; Ἐπειδὴ εὑρέθησαν ἐπάνω του σημειώσεις δικογραφικαί, σημαίνει λοιπὸν ὡρισμένως, ὅτι ἦτο δικηγόρος; Πιθανὸν ὁ ἄνθρωπος νὰ εἶχε κρισολογίας! Πιθανὸν νὰ ἦτο ὑπόδικος ἢ πολιτικοῦ ἢ ποινικοῦ δικαστηρίου καὶ ἐπειδή, εἴτε δικαίως εἴτε ἀδίκως, ἴσως κατεδικάσθη, ἐπροτίμησε ν' αὐτοκτονήσῃ διὰ νὰ μὴ αἰσθάνεται ζῶν τὴν προσβολήν! Ὁρίστε;.. Νάτο λοιπόν!..

ΣΚΗΝΗ ΙΒ΄.

Οἱ αὐτοὶ καὶ ***Μιχάλης***

Μιχάλης. — (*εἰσελθών*). — Ἕτοιμη ἡ ἄμαξα, ἀφέντη...

Γεώργιος. — (*κλαίων*). Πᾶμε, Καλλιόπη!...

Καλλιόπη. — (*κλαίουσα*). Νὰ πάγω καὶ νὰ μὴ γυρίσω (*μετ' ὀ ἐπί τινα λεπτὰ ἑτοιμάζεται*).

Θωμᾶς. — Τί ὥρα εἶνε, ποῦ σᾶς λέγω, ἀδίκως ἀνησυχεῖτε! Ὁ Νῖκος θὰ ἔλθῃ! Τὸ προαισθάνομαι! τὸ προαισθάνομαι!... Ὁ Νῖκος θὰ ἔλθῃ!...

Καλλιόπη. — Θὰ ἔλθῃ!...

Θωμᾶς. — Αὐτό, ποῦ σᾶς λέγω...

Γεώργιος. — Κακὸ τὰ ψεύματα!...

Καλλιόπη. — (*κλαίουσα*). Ἄχ! πῶς θὰ τὸν ἰδῶ σκοτωμένον; Ἄχ! τί μαχαιριὰ ἦταν αὐτή... (*ἐξέρχεται*).

ΣΚΗΝΗ ΙΓ΄.

Οἱ αὐτοὶ καὶ ***Νῖκος***

Νῖκος. — (*εἰσερχόμενος ἐνῷ ἐκεῖνοι ἐξέρχονται*). Χαίρετε!

Καλλιόπη. — (*κυττάξασα ἐπί τινα χρόνον ὠσεὶ ἐμβρόντητος*). Θεέ μου!... (*ἐναγκαλίζεται αὐτόν*).

Γεώργιος. — (*πράξας τὸ ἴδιον ὡς καὶ ἡ Καλλιόπη*). Χριστέ μου! (*ἐναγκαλίζεται αὐτόν*).

Θωμᾶς. — Δὲν σᾶς ἔλεγα! Δὲν σᾶς ἔλεγα! (*ἐναγκαλίζεται αὐτόν*).

Μιχάλης. — (*πίπτων στὰ πόδια του*). Νῖκο, ζωντανὸς εἶσαι γιὰ σκοτωμένος; (*ψάχνει*).

Τασώ. — Νῖκο, σὲ κλαίγαμε ὡς τώρα!

Νῖκος. — (*ἀπορῶν*). Μά τί παθαίνετε, σᾶς παρακαλῶ;

Καλλιόπη. — Ὄχι χωρὶς αἰτία βέβαια.

Γεώργιος. — Δὲν εἴμεθα τρελλοὶ βέβαια.

Θωμᾶς. — Ἄκουσε, Νῖκο, νὰ σοὶ διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν. Ἀλλά... (*ἐρευνῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης*). Ποῦ εἶνε ἡ ἐφημερίς; (*εὑρών*). Διάβασε, Νῖκο ἐδῶ, (*δεικνύει τὸ μέρος*)· διὰ νὰ καταλάβῃς. Δὲν ἠμπόρεσα νὰ τοὺς καθησυχάσω...

Νῖκος. — (*λαβὼν ἀναγινώσκει μεγαλοφώνως ὅλον τὸ χρονικόν, μεθ' ὅ*). Ἄ! καὶ ἐνομίσατε, ὅτι ὁ Νῖκος αὐτὸς ἤμην ἐγώ; Ὦ Θεέ μου! Καὶ ὑπεφέρατε ἀπὸ πολλῆς ὥρας ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ δημοσιεύματος;

Θωμᾶς. — Εἰς μάτην ἐπὶ μίαν ὥραν προσεπάθουν νὰ τοὺς καθησυχάσω, λέγων, ὅτι δὲν λέγεται ὡρισμένον τι εἰς τὸ δημοσίευμα. Ἐνόμιζες, ὅτι εἴχομεν καμμίαν κηδείαν καὶ ἐμοιρολογούσαμεν.

Καλλιόπη. — Καὶ πρὶν ἀπὸ τὸ δημοσίευμα αὐτὸ ἐμβήκαμε εἰς ὑποψίαν καὶ ἀπὸ μερικοὺς γνωστούς σου ἴσως.

Νῖκος. — Πῶς δηλαδή;

Θωμᾶς. — Ἐπέρασαν ἀπὸ τὸν κῆπον πρὸ μιᾶς περίπου ὥρας μερικοὶ καὶ ἠρώτων μὲ τρόπον προδίδοντα κάτι τι τὸ σοβαρόν, τὸ θλιβερόν. Δὲν εἶνε ἔτσι Μιχάλη; Τασώ;

© ISIMANOGLIO

Ἀμφότεροι. — *(κατανεύοντες)* Μάλιστα.

Γεώργιος. — Βέβαια. Μὲ τὰ ἴδιά μας ᾽μμάτια ἐβλέπομεν, ὅτι μερικοὶ ἀπὸ τοὺς διαβάτας ἐκύτταζον τὸ σπίτι μας καλὰ καλά.

Καλλιόπη. — Ἔπειτα ἠκούσαμε καὶ τὴν εἴδησι τῆς ἐφημερίδος...

Θωμᾶς. — Καὶ ἔτσι λοιπὸν ἤρχισαν οἱ ἐπιτάφιοι θρῆνοι τὰ μοιρολόγια... Τὸ κακό.., Τί ὑπέφερον διὰ νὰ τοὺς καθησυχάσω. Εἰς μάτην. Εἰς μάτην ὅμως... Σωστὴ κηδεία ...

Νῖκος. — Μὰ δὲν σᾶς εἶπον καὶ πρότερον; Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ δημοσιεύματος προῆλθον ὅλα: ἡ περιέργεια τῶν γνωστῶν καὶ φίλων καὶ τὸ μοιρολογήματα. Ὤ... Ἐὰν ἦτο τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Ρέπορτερ ἐδῶ θὰ τὸν ἐρράπιζον μὰ τὴν ἀλήθειαν. Τόσον ἀφῃρημένος ἦτο αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὥστε νὰ μὴ σκεφθῇ τὰς συνεπείας μιᾶς σοβαρᾶς παραλείψεως; Πόσαι ἆρά γε οἰκογένειαι ἔχουσαι Νῖκον δὲν ἐδοκίμασαν ἐξ αἰτίας του πικρῶς, τὰ ὅσα σεῖς ἐδοκιμάσατε; Τίς οἶδε πόσοι γονεῖς δακρυρροοῦντες κατῆλθον εἰς Πειραιᾶ διὰ νὰ παραλάβωσι τὸ αἱμόφυρτον σῶμα τοῦ Νίκου των.

Γεώργιος. — Καλά, ποῦ μᾶς ἐπρόφθασες, εἰδεμὴ καὶ ἡμεῖς τώρα θὰ ἐτρέχαμεν ὡσὰν τρελλοί... ἐκεῖ κάτω...

Θωμᾶς. — Καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας ἐὰν φθάσῃ ἡ εἴδησις αὕτη, πόσοι ἆρά γε γονεῖς Νίκων ἐν ᾽Αθήναις εὑρισκομένων θὰ πάθωσι τὰ ἴδια...

Νῖκος. — Δὲν ἔπρεπε νὰ βάλῃ εἰς τὸν νοῦν του ὁ ἀφῃρημένος αὐτός, ὅτι καθ᾽ ἣν στιγμὴν συνεσώρευε τὰ τετορνευμένα λεξίδιά του, δὲν ἔπρεπε νὰ ἀναφέρῃ τίποτε οὔτε περὶ σημειώσεων οὔτε περὶ ὀνόματος, ἀφοῦ ἐκ τῶν σημειώσεων ἐκείνων δὲν ἀπεδεικνύετό τι σαφές, τὸ ὡρισμένον, τὸ συγκεκριμένον; Δὲν ἐσυλλογίσθη, ὅτι κατὰ τὰ γραφόμενά του ὅλοι οἱ ἐν ᾽Αθήναις Νῖκοι θὰ συμπεριελαμβάνοντο εἰς τὴν αὐτοκτονίαν τοῦ Πειραιῶς; ᾽Αλλὰ καὶ ἡ διεύθυνσις δὲν ἔπρεπε νὰ παρατηρήσῃ τὴν ἔλλειψιν ταύτην; Πῶς καὶ αὕτη τόσον ἀφῃρημένως καὶ ἀβασανίστως ἐπέτρεψε τὴν δημοσίευσιν ἑνὸς τοσοῦτον ἀσαφεστάτου χρονικοῦ;

Θωμᾶς. — Βεβαιότατα! ᾽Αλλὰ ξένος πόνος ξένα γέλοια.

Γεώργιος. — Καὶ ἕνα ἄλλο. Δὲν ἔπρεπε νὰ προστεθῇ καὶ ὁ χρόνος, καθ᾽ ὃν ἔλαβε χώραν ἡ αὐτοκτονία;

Νῖκος. —᾽Αμή; Πότε βλακέντιε; πρὸ μεσημβρίας ἢ μετά;

Καλλιόπη. —᾽Εὰν ἔλεγε πρό, δὲν εἴχαμε λόγον νὰ..ἦσο ἐδῶ

Θωμᾶς. — ᾽Εὰν ἔλεγε μετά, τότε πάλιν δὲν θὰ εἴχαμεν τὰ ἴδια;

Γεώργιος. — Δὲν ἔπρεπε μάλιστα νὰ προστεθῇ καὶ ἂν ὁ νέος αὐτὸς ἦτο ἢ ἐκ τῆς ᾽Αλυτρώτου ἢ ἐκ τῆς ᾽Ελευθέρας ἢ ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἢ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ;

Νῖκος. — Βεβαίως ὅλα αὐτὰ ἔπρεπε νὰ προστεθοῦν. ᾽Αλλὰ καὶ ὁ δυστυχὴς αὐτὸς νέος, ὁ ὁποῖος τώρα εἶνε ἀπηλλαγμένος πράγματι τῶν δεινῶν τοῦ κόσμου, τῶν περιφρονήσεων, τῶν προσβολῶν καὶ τῶν τοιούτων, δὲν ἔπρεπε νὰ διατυπώσῃ σαφῶς τὸ τελευταῖον παράπονόν του, τὴν τελευταίαν σημείωσιν τῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας του;

Γεώργιος. — Βέβαια; Νὰ εἴπῃ λ. χ. καὶ τὸ ἐπίθετόν του: ὁ υἱός σας Νῖκος Εὐκλείδης ἢ Γερογιάννης ἢ ὅ,τι ἄλλο;

Θωμᾶς. — Καὶ τὴν διεύθυνσιν ἀκόμη!

Νῖκος. — Εἰς ᾽Αθήνας, εἰς Κόρινθον, εἰς Πάτρας, ἢ εἰς Σμύρνην κτλ.

Καλλιόπη. — Καὶ τί εἶδος προσβολὴ βαρέως ἔφερε...

Νῖκος. — Βεβαιότατα. ᾽Αλλὰ φρονῶ, ὅτι εἶνε ἀσέβεια νὰ κατακρίνωμεν ἕνα νεκρόν, ἕνα ἀποθαμένον, ἔστω καὶ αὐτόχειρα! Πιθανὸν ὁ δυστυχὴς νὰ ἐλησμόνησε! Νὰ ἐλησμόνησεν ὅτι βεβαίως ἀπὸ χαρακτηριστικήν του ἀφαίρεσιν προελθοῦσαν ἐκ τῆς ψυχολογικῆς του καταστάσεως, ἐκ τοῦ ὑπερβολικοῦ δηλ. πόθου νὰ τερματίσῃ τὸν βίον. Λέγω ὑπερβολικοῦ πόθου, διότι ὡς λέγουσιν οἱ ψυχοφυσιολόγοι, οἱ ψυχίατροι, ὁ αὐτοχειριαζόμενος αἰσθάνεται μετὰ ἡδονῆς καὶ εὐχαριστήσεως τὴν ἀνάγκην τῆς πράξεώς του ταύτης. Ἡ διαφορὰ εἶνε, ὅτι ἡ μεστὴ θαρραλεότητος πρᾶξις αὕτη τοῦ αὐτοκτονοῦντος εἶνε μὲν ἔνδειξις ὑπεροχῆς καὶ ἀδιαφορίας πρὸς τὸν θάνατον, δὲν προέρχεται ὅμως ἀπὸ ἀλτρουϊσμὸν ἤρως ἀλλά....

Καλλιόπη. — *(ἀποροῦσα καὶ διακόπτουσα).* Γιὰ ἄκουσε λόγια ἐκεῖ πέρα. Νὰ ἔχω πόθο, λέγει, νὰ σκοτωθῶ!... Νὰ αἰσθάνωμαι εὐχαρίστησιν λέγει...

Γεώργιος. — Πράγματι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι αὐτοκτονοῦσι, παθαίνουσι κάποιαν παθολογικὴν ἀλλοίωσιν ἕνεκα τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ σοβαροῦ λόγου. Κράτησε, ὅμως, λέγουσι, τὴν χεῖρα τοῦ ἀποπειρωμένου ν᾽ αὐτοκτονήσῃ καὶ θὰ ἔκῃς ἕνα νὰ σ᾽ εὐγνωμονῇ ἔπειτα. Εἶνε ἀσθενὴς ὁ ἀπο-

πειρώμενος νὰ αὐτοκτονήσῃ ὑποφέρων ἀπὸ ἠθικὴν ἀπογοήτευσιν, ἀπὸ ἀπελπισίαν... ἀπὸ διατάραξιν, καθ' ἣν ὁ θάνατος εἶνε ἡ μόνη θεραπεία...

Νῖκος. — Βεβαίως! Ἀλλ' εἰς ἐμὲ ποῖοι λόγοι, σᾶς παρακαλῶ, θὰ παρεσκεύαζαν αὐτὴν τὴν παθολογικὴν ἀλλοίωσιν αὐτὸν τὸν μέγαν καὶ ἰσχυρὸν ἠθικὸν κλονισμόν; Ποῖοι λόγοι σοβαροὶ θὰ μὲ μετέβαλλον εἰς ἕνα τοιοῦτον ἀπέλπιδα καὶ ἀπογοητευμένον; ποῖοι λόγοι σοβαροὶ παρουσιάζοντες τὸν κόσμον εἰς τὰ ὄμματά μου ζοφερὸν καὶ μέλαινα θὰ μὲ ἔφερον εἰς τὴν αὐτοκτονίαν, εἰς τὸ ἀσυγχώρητον ἁμάρτημα; Ἀφοῦ, ὡς γνωρίζετε, δὲν ὑπάρχουσι τοιοῦτοι λόγοι, ἐκτὸς μόνον τοῦ ἀσημάντου βεβαίως λόγου, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τοῦ Πασπάττη, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ δημοσίευμα σᾶς ἐτάραξεν, ἔπρεπε νὰ σκεφθῆτε τοῦτο καὶ νὰ καθησυχάσητε.

Θωμᾶς. — *(ἑτοιμαζόμενος νὰ δείξῃ τὰ γράμματα).* Καὶ ὅμως Νῖκο...

Γεώργιος.—*(διακόπτων τὸν Θωμᾶν).* Τέλος ἀφήσετέ τα...

Καλλιόπη. — *(ἐννοήσασα περὶ τίνος πρόκειται).* Τασώ, Μιχάλη, κυττάζετε μιὰ στιγμὴ μέσα τί μᾶς χρειάζονται. *(φεύγουσι).*

Θωμᾶς. — *(κρατῶν ἀνὰ χεῖρας τὰ γράμματα).* Καὶ ὅμως Νῖκο, ἐν μέρει θὰ δικαιώσητε τὴν καχυποψίαν τῶν γονέων.

Νῖκος. — Ἡ καχυποψία βέβαια δὲν προῆλθεν ἐξ ἐμοῦ....

Θωμᾶς — *(δεικνύων τὰ γράμματα).* Ἀρά γε;!!!

Νῖκος. — *(ἐννοήσας καὶ ἐνθυμηθείς, ὅτι ἀφῆκε τὰ γράμματα).* Ἄ! ἔχετε δίκαιον! ἔχετε δίκαιον! Εἴχετε δίκαιον νὰ ταραχθῆτε! πράγματι τὸ δημοσίευμα ἐκεῖνο εὗρε τὸ ἔδαφος καλλιεργημένον. Δὲν εἶνε λοιπὸν ἀφῃρημένος ὁ Ρεπορτέρ. Ἡ ἀφαίρεσις ἐκείνου κώνωψ, ἡ ἰδική μου ἀφαίρεσις κάμηλος. Ὁμολογῶ ὅτι εἶμαι ἀφῃρημένος ἐξ ἐπαγγέλματος πλέον καὶ οὐχὶ ἐκ διλετταντισμοῦ· οὐ μόνον ἐγὼ ἐδοκίμασα, ἀλλὰ καὶ σᾶς ἔκαμα νὰ δοκιμάσητε πικρῶς τὸ ἀποτέλεσμα δύο κατὰ συνέχειαν ἀφαιρέσεών μου, τῆς μιᾶς, ὅτε ἐσώκλεισα κακῶς καὶ ἀπέστειλα εἰς τὸν πρὸς ὃν ἀγράμματα αὐτά, δὲν τὸ κρύπτω, καὶ τῆς ἄλλης, ὅτε λησμονήσας ἀφῆκα ταῦτα ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ναί, ἐὰν δὲν ἀναγινώσκετε τὰ γράμματα ταῦτα *(λαμβάνων σχίζει μετὰ θυμοῦ)* ἴσως δὲν θὰ σᾶς ἐπηρέαζεν ἡ εἴδησις τῆς αὐτοκτονίας τοῦ Πειραιῶς. Πλὴν μάθετε ὅμως, ὅτι οὐδέποτε ὁ Νῖκος θὰ

καταφύγῃ εἰς μίαν τοιαύτην ἄνανδρον πρᾶξιν, εἰς τὴν αὐτοκτονίαν, καὶ ὅταν ἀκόμη ὑπὸ ὅλων περιφρονηθῇ. Διότι ὁ Νῖκος ἐξ ἰδιοσυγκρασίας βεβαίως προτοῦ ἐκλέξῃ, δὲν ἀγαπᾷ.... δὲν ἀγαπᾷ εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ ἦνε ἠναγκασμένος ψυχολογικῶς νὰ ἐκδικηθῇ τὴν περιφρονουμένην ἀγάπην του διὰ τοῦ αἵματός του....

Καλλιόπη. — Τὰ βλέπεις λοιπόν; ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ τὰ γράμματα δὲν ἔπρεπε νὰ βάλωμε τὸ κακὸ στὸ νοῦ μας;

Γεώργιος. — Ἀλλά, Νῖκο, εἶνε οἰκογενειακόν μας ἐλάττωμα ἡ ἀφαίρεσις. Μήπως καὶ ἐγὼ δὲν λησμονῶ;...

Καλλιόπη. — Πῶς τὸ ἔπαθες καὶ ὁμολογεῖς τὸ ἐλάττωμά σου; Εἶνε πρώτη φορὰ ποῦ σ' ἀκούω....

Γεώργιος. — Βέβαια σὺ εἶσαι παρακάτω....

Καλλιόπη. — Ἐγὼ λέγω ὄχι; Κύλισε δηλαδὴ ὁ τέντζερες καὶ ηὗρε τὸ καπάκι.

Θωμᾶς. — Ἀφήσατέ τα τώρα αὐτά. Δόξα τῷ Θεῷ ποῦ ὁ Νῖκος μας δὲν ἔπαθε κανὲν κακόν. Τώρα οἱ ζωντανοὶ μὲ τοὺς ζωντανοὺς καὶ οἱ πεθαμένοι μὲ τοὺς πεθαμένους. Ζήτω ἡ Πασπάττη!

Καλλιόπη. — Ἄ! βέβαια.

Ὅλοι. — Ζήτω!

Γεώργιος. — *(πρὸς τὸν Νῖκον).* Δὲν λέγεις τίποτε Νῖκο!..

Νῖκος. — Τί νὰ εἴπω; Ἤτημαι καὶ τὴν ἤτταν ὁμολογῶ. Διὰ δύο λόγους, μὲ θυσίαν τῶν ἀρχῶν μου θὰ ὑπακούσω· πρῶτον, διότι ἐξ αἰτίας μου ἐχύσατε τόσα δάκρυα, καὶ δεύτερον, διότι ἡ θέλησις τῶν γονέων ἔχει τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ.

Θωμᾶς. — Ἔχε τὴν εὐχή μου Νῖκο. Ὅλοι τὰ ἐδοκιμάσαμεν αὐτὰ εἰς τὴν νεότητά μας. Ναὶ παιδί μου, ἂς γίνῃ τὸ θέλημα τῶν γονέων.

Καλλιόπη. — Ἂν ἦταν δὲν ἔλεγαν «ὅποιος δὲν ἀκούει γονεῖς, παραγωνιὰ καθίζει».

Θωμᾶς. — «Πάρε—λέγει—εὐχὴ γονέων καὶ στὸ βουνὸ ἀνέβα». «Εὐχαὶ γονέων στηρίζουσι θεμέλια οἴκου». Ἀφοῦ παιδί μου, ἦλθον τὰ πράγματα τοιουτοτρόπως θὰ εἴπῃ ὅτι ἡ τύχη ἀλλοῦ μᾶς ὁδηγεῖ, καὶ πρέπει ἐκεῖ νὰ τὴν ἀκολουθήσωμεν. Δὲν παραδέχεσαι καὶ τό: «κάθε ἐμπόδιο σὲ καλό». Ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ γράψω πρὸς τὸν κύριον Πασπάττην καὶ τοῦτο διὰ νὰ μὲ μνημονεύῃ. Θὰ γράψω ἐκ μέρους τοῦ πατρός σου...

SISMANOGLIO

Καλλιόπη. — Πῶς θὰ τὸν γράψετε πατέρα;

Θωμᾶς. - Κύριε Πασπάττη—θὰ τῷ γράψω—ἑτοιμασθῆτε τὴν ἐρχομένην Κυριακὴν διὰ τὸν γάμον. Θὰ σᾶς περιμένωμεν ἀφεύκτως. Ἀπαντήσατέ μας.... αὐτὰ μόνον τὰ ἄλλα εἶνε περιττά!...

Γεώργιος. — Αὐτὸ μοῦ φαίνεται σὰν τὸ «ἀπολολὼς ἦτο καὶ εὑρέθη, νεκρὸς ἦτο καὶ ἀνέζησε». Τέλος πάντων εἶχον ἀπελπισθῇ πρὸς στιγμήν.

Καλλιόπη. — Ἀλήθεια νεκρὸς ἦτανε καὶ ἀνέζησε. Τώρα μᾶς λείπει ὁ μόσχος ὁ σιτευτός ..

Θωμᾶς. — Ὤ, εἰς τοὺς γάμους μεθαύριον ὄρεξιν νὰ ἔχωμεν.

Νῖκος. — Εἴπετε: εἰς τοὺς γάμους καὶ ἐνεθυμήθην τὸν Μιχάλην· ὁ δυστυχὴς ἔπαθε ψύχωσιν. Θὰ ἀποθάνῃ, ὡς καταλαμβάνω, ἐὰν δὲν λάβει τὴν Τασώ.

Καλλιόπη. — Τὰ ξεύρομε, τὰ ξεύρομε. Καὶ ἐκείνη τὸ ἴδιο.

Γεώργιος. — Ἴσως μὲ τὸν γάμον ὀλιγοστεύσῃ ἡ ἀφῃρημάδα του, ἡ ὁποία δὲν ἔχει ὅρια.

Θωμᾶς. — Καὶ πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ ἀνταμείψωμεν τὰς ὑπηρεσίας τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν.

Νῖκος. — Δι' αὐτὸ ὡς χάριν σᾶς ζητῶ.

Γεώργιος. — Ἐπροσέξατε τί τῷ εἶπον, ὅταν μᾶς ἐζήτει τὸ μαρτυριάτικο;

Καλλιόπη. — Τί;

Γεώργιος. — Ἔχε, τῷ εἶπον, ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ τὸ μαρτυριάτικο θὰ σοὶ τὸ δώσωμεν.

Θωμᾶς.—(*γελῶν*) Ἔτσι; ὥστε ἡ Τασὼ εἶνε τὸ μαρτυριάτικο;

Καλλιόπη. — Ἂς ὑπαντρευτῇ καὶ αὐτὸς νὰ 'μερώσῃ...

Θωμᾶς. — Καὶ ἔτσι ὁ Μῆτσος τρώγει χυλόπηττα.

Καλλιόπη. — Ἀλήθεια πατέρα δὲν σᾶς ἐρώτησα πλειὰ τί ἔγινε τὸ ζήτημα τοῦ Καραχάλιου. Ἔφυγαν πλέον; ὁρίστε;

Θωμᾶς. — Ἄφες τώρα κατόπιν σὲ λέγω. Τώρα γίνεται λόγος διὰ τὸν Μιχάλην.

Νῖκος. — Ποῦ νὰ εἶνε ἆρά γε τώρα; ὁ Μιχάλης (*φωνάζων ἐκ τῶν παρασκηνίων*) Μιχάλη, Μιχάλη.

ΣΚΗΝΗ ΙΔ΄.

Οἱ αὐτοὶ καὶ ***Μιχάλης***

Μιχάλης. — (*ἐκ τῆς φωνῆς τοῦ Νίκου ἔνθαρρυνθεὶς*) Ἀμέσως· (*κατ' ἰδίαν*) Θαρρῶ πῶς κοντοφθάνουμε στὸ Ἡσαΐα χόρευε.

Νῖκος. — Ξεύρεις γιατί σ' ἐφώναξα;

Μιχάλης. — Γιὰ νά... (*γελῶν ἀκράτητος*). Ἔ, ἔ, ἔ, ἔ, γιὰ νά... (*γελῶν ὡσαύτως*) ἔ, ἔ, ἔ, ἔ, γιὰ νὰ ὁμιλήσωμε γιὰ τὸ γάμο (*γελῶν ὡσαύτως*) ἔ, ἔ, ἔ, ἔ.

Νῖκος. — (*πρὸς τοὺς λοιποὺς*) Κυττάξετε; Κυττάξετε; Δὲν σᾶς ἔλεγον,... ὅτι ἡ ἰδέα τοῦ γάμου τῷ ἔγινε ψύχωσις· (*εἶτα πρὸς τὸν Μιχάλην γελῶντα εἰσέτι*). Μιχάλη νὰ ἑτοιμασθῇς..

Μιχάλης. — (*ἀναρπάζων*) Γιὰ τὸ γάμο (*γελῶν ἀκράτητος*) ἔ, ἔ, ἔ, ἔ.

Γεώργιος. — Μιχάλη, φώναξε τὴ Τασώ.

Μιχάλης. — (*κατ' ἰδίαν, ὑπάγων*) Ὤ... ἀρχίζω... νὰ τὰ χάνω.... (*φωνάζων ἐκ τῶν παρασκηνίων δυνατὰ*) Τασώ. Ποῦ εἶσαι Τασώ; (*ἰδὼν αὐτὴν*) ἔλα, ἔλα· ἔλα σοῦ λέγω...

Καλλιόπη. — Τί δὲν ἔρχεται; (*ἔρχεται πρὸς τὰ παρασκήνια*) Τασώ, (*ἡ Τασὼ εἰσέρχεται ἐντροπαλή*).

ΣΚΗΝΗ ΙΕ΄.

Οἱ αὐτοὶ καὶ ***Τασὼ***

Γεώργιος. — Τί εἴπαμε; ὁ Νῖκος θὰ πάρῃ τὴ Πασπάττη καὶ ὁ Μιχάλης....

Μιχάλης. — (*προλαβὼν*) Τὴ Τασὼ (*γελῶν ἀκράτητος*) ἔ..., ἔ..., ἔ... (*ἡ Τασὼ ἐντρέπεται καὶ συστέλλεται*).

Καλλιόπη. — Τασώ, δὸς τὸ χέρι σου στὸ Μιχάλη· (*ἡ Τασὼ ἐντρέπεται καὶ δὲν τὸ δίδει πρὸς στιγμήν*).

Μιχάλης. — Δός το ντέ, ἡ Κυρία τὸ εἶπε· (*ἡ Τασὼ ἐντρέπεται*).

Γεώργιος. — Ἔλα Τασώ, μὴν ἐντρέπεσαι.

Μιχάλης. — Μωρ' δός το σοῦ λέγω (*ἡ Τασὼ τὸ δίδει*).

Θωμᾶς. — Αὐτὸ ἰσοδυναμεῖ μὲ ἀρραβῶνα.

Οἱ λοιποί. — Βεβαιότατα.

Μιχάλης. — (*ἐν χαρᾷ*) Ὤ καὶ Θεὸς σχωρὲς τὰ πεθαμένα. Θαρρεῖς πῶς τὰ καταλάβαινα ἐγὼ τά... Μωρ'...

SISMANOGLIO ARCHIVE

Θωμᾶς. — *(διακόψας)* Ἡ δεσποινὶς Πασπάττη θὰ πταρνύζεται τώρα.

Μιχάλης. — *(συνεχίζων)* Μωρ᾽ ἐκεῖνα τὰ πράγματα τοῦ κὺρ Πασπάττη γιὰ νὰ ξεχάσω ἦταν;

Θωμᾶς. — *(διακόψας)* Ἀλήθεια τὰ πράγματά του εἶνε ἐδῶ ἀκόμη....

Μιχάλης. — *(συνεχίζων)* Νὰ τὰ ξεχάσω, λέγω, ἦταν τὰ πράγματα τοῦ κὺρ Πασπάττη; Ἀλλὰ ἔλα, ποῦ ἦταν γιὰ νὰ ἔλθῃ ξανὰ ὁ ἴδιος ἐδῶ νὰ τὰ πάρῃ, τώρα, ποῦ θὰ μᾶς φέρῃ καὶ τὴ νύφη *(πρὸς τὸν Νῖκον)* Ἀλλὰ νἄχωμε καλὸ ἐρώτημα. πότε θὰ γίνῃ ὁ γάμος; ἔ, κὺρ Νῖκο;

Καλλιόπη. — Μιὰ βραδυὰ μὲ τὸν Νῖκο;

Μιχάλης. — Δηλαδὴ πότε; Ξεύρετε τώρα, ποῦ τὸ σίδηρο εἶνε ζεστό...

Γεώργιος. — Ἂν θέλῃ ὁ Θεός, τὴν ἐρχομένην Κυριακήν.

Μιχάλης. — Ἀπόψε νὰ ἦταν... *(γελῶν ἀκράτητος)* ἔ, ἔ, ἔ.

Θωμᾶς. — Σὺ τὸ πᾶς: «ἄνδρα θέλω, τώρα θέλω». Καὶ ἔπειτα τώρα ποιὸν φοβῆσαι; τὸν Μῆτσο;

Μιχάλης. — Δὲν σᾶς λέγω, ἀλλὰ τὸ γοργὸ καὶ χάρι ἔχει.

Νῖκος. — Εἴθε ἡ ἀφαίρεσις μου δηλαδὴ ἡ ἀφῃρημάδα μου, ἡ ὁποία ἔφερε τὰ πράγματα εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον; εἴθε νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι ἀπέβη εἰς καλόν μου· ὁποιοσδήποτε καὶ ἂν εἶνε ὁ ἔρως, αἰσθηματικός, ἐμπορικός, τυφλός, ἔκφυλος, ἀσχέτως δηλ. πρὸς τὸ ἀηττήτου δυνάμεως αὐτὸ αἴσθημα ἐγὼ κηρύττω, ὅτι ἡ θέλησις τῶν γονέων εἶνε σεβαστή.

Ὅλοι. — Μὲ καλὸ καὶ εἰς τοὺς γάμους σας.

Μιχάλης, Νῖκος, Ταση. — Ἀμήν.

Ὅλοι. — Ἀμήν.

Πίπτει ἡ αὐλαία.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Δ΄. ΠΡΑΞΕΩΣ

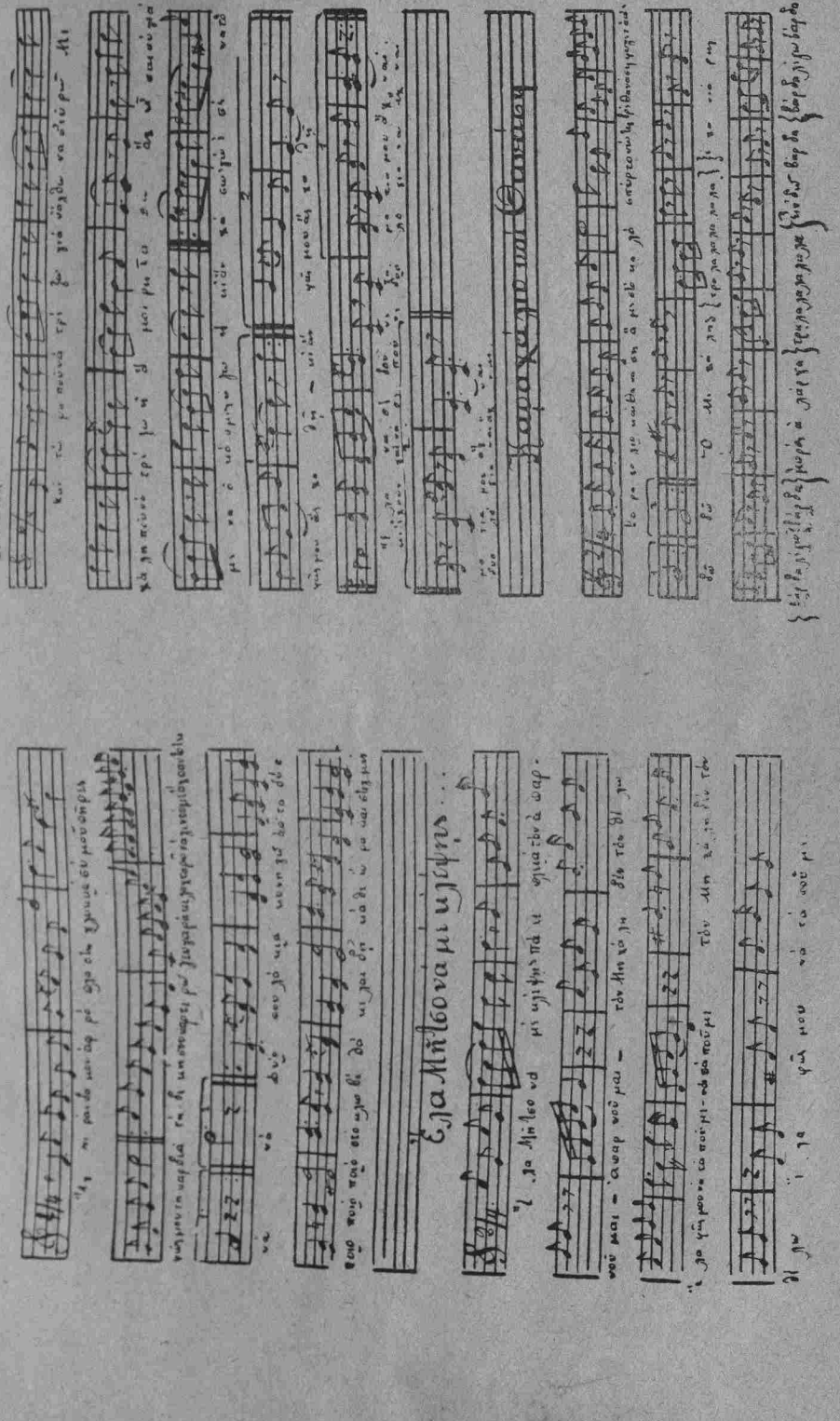

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ ΑΞΙΟΤΙΜΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΟΙ ΕΝ ΜΑΔΥΤΩ

Χ. Ν. Χριστοφορίδης Σώματα 4, Νέστωρ Σεραφεὶμ 2, Κωνστ. Βασιλειάδης, Νῖκος Α. Λυμπερίδης, Χρυσόστομος Λογοθέτης, Στυλιανὸς Βαφείδης, Κωστῆς Τσούκαλος, Δημήτριος Μουτόπουλος, Νικόλαος Καβουρίδης, Γιαννάκος Ἀνθόπουλος, Φώτιος Γ. Κανάκης, Κωστῆς Λεοντόπουλος, Ἰωακεὶμ Καζάκης, Χαραλ. Ι. Ναρλῆς, Νῖκος Ζωγράφος, Δημοσθένης Παλαιολόγος, Γεώργιος Κωνσταντίνου Δημήτριος Ταμπάκης, Νικόλαος Νικολαΐδης, Δημήτριος Ζωγράφος, Πέτρος Εὐγενικοῦ, Τριαντάφυλλος Τριανταφυλλίδης, Χαραλ. Παππᾶς, Χ" Ἀθανάσιος Λάλας, Χρῆστος Τρικόλης, Φώτιος Ζαφειρίου, Νικόλαος Κουνέλης, Φώτιος Κατσικᾶς, Ἀπόστολος Κατσικᾶς, Μιχαὴλ Τζάνος, Δημοσθένης Βλάχος, Γεώργιος Βλάχος, Χαραλάμπης Πλακούδης, Φώτιος Δ. Κασίμης, Δημήτριος Φράγκος, Θεόδωρος Πλακούδης, Ἀπόστολος Καραογλάνης, Στυλιανὸς Καβαδέλλας, Γεώργιος Ν. Γεωργαλᾶς, Κ. Λυκίδης, Παναγιώτης Κουρούλης, Δημήτριος Χ" Ρήγας, Φώτιος Β. Βουτσᾶς, Θεοφάνης Κατμάδης, Ἀλέξιος Χ" Ρήγας, Ἐλευθέριος Παγωνιάδης, Χρυσόστομος Ἀλμπάνης, Χρυσόστομος Καλόθετος, Παναγιώτης Βλάχος, Γιαννάκος Ἀβατάτσος, Παναγιώτης Καλόθετος, Στέφανος Ξηρός, Κυριακὸς Κασουρίδης, Χαδζῆ Ἰορδάνης, Στέφανος Στεφανίδης, Διαμαντῆς Παγιώτας, Σπῦρος Κάπηλας, Παναγιώτης Κασουρίδης, Παντελῆς Χ" Λασκαράκης, Γιαννάκος Πιτάμης, Στυλιαν. Ναρλῆς, Ἰωάννης Χ" Ἀθαν. Πλακούδης, Κῶτσος Σαλμᾶς, Μῆτσος Καλόθετος, Ἰωάννης Ἀνθόπουλος, Ἰωάννης Σογιουλτζῆς, Χ" Ματθαῖος Ζωγράφος, Δημήτριος Καρακάσης, Γεώργιος Λύσσας, Νικόλαος Ἡλιάσκου, Ἰωάννης Κατζάκης, Κῦρος Γανωτῆς, Σπῦρος Χ" Δημ. Τσουκαλᾶς, Γεώργιος Κολτούκης, Χ" Κ. Χ" Λάλας, Ἀνέστης Σιδηρᾶς, Βασίλειος Πᾶ" Χουρμουζίου, Τρύφων Χ" Ζαχαρία, Ἐμμανουὴλ Δεληκοῦκος, Στυλιανὸς Δεληκοῦκος, Εὐστράτιος Ι. Καλαϊτζῆς, Α. Ἑκατοστάρης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. ***

Πρωθιερεὺς Ἀθανάσιος, Παπᾶ Κωνστ. Μακρίδης, Παπᾶ Σωτήριος, Παπᾶ Φώτιος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ ἐλλογ. κ. Ἀναστ. Δ. Ζερπίνη.

Ἀριστομένης Πετζομάνης, Ν. Δ. Μαριόλης, Α. Δ. Ζερπίνης σωμ. 2, Κωνστ. Χρ. Σπηλιόπουλος, Κ. Α. Ζαχαριάδης, Γ. Κ. Δασκαλόπουλος, Ἐλεονώρα Κωνσταντινίδου, Ἑλένη Α. Ἀθανασιάδου, Μαγδαληνὴ Β. Χ" Ἰορδάνου, Ἀναστασία Α. Σκόρδα, Στέλλια Χ. Ρεντιάδου, Μαρίκα Χλωροῦ.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τῆς Δος Ἑλένης Παμούκη.

Ἑλένη Παμούκη, Μαρίκα Ἀδαμαντίδου, Φωτεινὴ Δημητρίου, Ἄννα Ι· Χρυσοχόου.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Χρυσάνθου Γ. Σερογλίδου (φαρμακοποιοῦ).

Χρύσανθος Γ. Σερογλίδης, Ἰωακεὶμ Μουστάκας, κάλφας, Μανώλης Σαρῆς, Ἐλευθέριος Συνάνης, Γεώργιος Τρακασλίδης, Ἰωάννης Α. Ψαθᾶς, Γεώργιος Ἠλίας Κριθιώτης, Ἀβραὰμ Μιχαὴλ (διάσκαλος).

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἰωάννου Λεμονιάδου ἀντιπροσώπου τῆς ἑταιρείας «***Σίγγερ***»

Ἰωάννης Λεμονιάδης, Ἀνδρέας Κομνηνός, Ἀναστάσιος Σταύρου, Τρύφων Κωνσταντινίδης, Νικόλαος Μιναρετζῆς, Βασίλειος Ζοῦρος, Κυριακοῦλα Παπαϊωάννου, Θεοδώρα Ν. Τουβλατζῆ, Ἀποστολικὴ Εὐσταθίου (διδασκ. ἐργοχείρων), Κατίνα Σπυριδέλλη, Μαριγίτσα Τσουκαλᾶ.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Στυλ. Κ. Ζαχαράκη.

Στυλιανὸς Ζαχαράκης, Μαρία Β. Λημνιοῦ, Ἀπόστολος Πιτζιλῆς, Χρῆστος Δ. Παγιώτας, Γεώργιος Καπητὰν Χρυσοστόμου, Χρυσόστομος Χ" Χρυσοῦ, Δομέστιχος Γεωργαν-

SISMANOGLIO MEGARO

τῆς, Ἰωάννης Φ. Τσίτσιρας, Ἄννα Χ. Μακρῆ, Κυριακοῦλα Σ. Φούσκου.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τῆς Δος Ἄννης Πράγου.

Ἄννα Ζ. Πράγου, Ἀναστασία Χρ. Βαβαλίδου.

ΟΙ ΕΝ ΚΑΛΛΙΠΟΛΕΙ

Τῇ εὐγ. φροντίδι τοῦ ἀξιοτ. κ. Ι. Κ. Πατσαρέλη.

Ι. Κ. Πατσαρέλης, Κωνσταντῖνος Ὀνούφριος, Ἰωάννης Βαλαβέλης, Κωνστ. Ν. Κουράνης, Νικόλαος Τσακμάκης, Κωνστ. Ζαφειράκης, Ἀχιλλεὺς Μαμμῆς.

ΟΙ ΝΕΟΧΩΡΙΩ (Καλλιπόλεως)

Κωνστ. Δ. Καλλιονδζῆς (φοιτ. τῆς Νομικῆς), Πέτρος Δημάδης (διευθυντὴς), Στέλιος Βαφείδης (διδάσκ.), Δημήτριος Μιχαήλ.

ΟΙ ΕΝ ΒΑΪΡΙΩ (Καλλιπόλεως)

Τῇ εὐγ. φροντίδι τοῦ ἀξιοτ. κ. Κυριάκου Καραγιάννη.

Κυριάκος Καραγιάννης σωμ. 4, Ἀναγνώστης Ἐπαμεινώνδα, Κωστῆς Ἰωακείμ.

ΟΙ ΕΝ ΓΑΛΑΤΑ (Καλλιπόλεως)

Τῇ εὐγ. φροντίδι τοῦ ἀξιοτ. κ. Δ. Παπαδάκη.

Παπᾶ Οἰκονόμος Δ. Παπαδάκης, Γεώργιος Παπᾶ Ἰωάννου, Ἐμμανουὴλ Γεωργίου, Ἀθανάσιος Α. Ἀνεστιάδης, Κωνστ. Α. Γούναρης, Ἰωάννης Βέργου, Γεώργ. Πιτσηλῆς.

ΟΙ ΕΝ ΒΙΓΑ

Τῇ εὐγ. φροντίδι τοῦ ἀξιοτ. κ. Ι. Ε. Γιαννακακίδου (φαρμακοποιοῦ)

Ἀχιλλεὺς Λογοθέτης, Ἰακ. Ἰακωβίδης, Ἰωάν. Λογοθέτης, Κ. Α. Χ΄΄ Ἀντωνίου, Ι. Ε. Γιαννακακίδης, Ἰωάν. Ν. Πισσίας, Γεώργιος Μακρῆς, Διαμαντῆς Χ΄΄ Παναγιώτης, Ἰωάννης Κ. Γκήδογλους, Θεοδ. Α. Βουτιάδης.

ΟΙ ΕΝ ΔΑΡΔΑΝΕΛΛΙΟΙΣ

Τῇ εὐγ. φροντίδι τοῦ κ. Λ. Παπαλαζάρου.

Δημ. Ἀντωνιάδης, Στυλιανὸς Νεράντζης, Θεόδωρος Παπαδόπουλος, Γεώργιος Φιλανθίδης, Ἰωάννης Τσατάλας, Ἀλκιβιάδης Πασχαλίδης, Λ. Παπαλαζάρου.

Τῇ εὐγ. φροντίδι τῆς Δος Χρυσῆς Ἀγγελίδου.

Χρυσῆ Ἀγγελίδου, Κωνσταντία Χρυσαφίδου, Παρασκευὴ Σταυρίδου, Μαρία Μακαρατζῆ, Ἀριστοθέα Ξέλλιου, Ἀλμπέρτος Κολοζώφ, Θωμᾶς Λίτσης, Ἀθανάσιος Γεωργιάδης, Ἀθανάσιος Κιουζελγιάννης, Γεώργιος Ἰξάρχου, Γρηγόριος Ἰμβρίου, Στέλιος Καραταγλῆς, Παναγιώτης Βάγιας, Ἰωάννης Κουρεύς, Βασίλειος Γεωργίου, Βασίλειος Ἀρβανιτίδης.

Τῇ εὐγ. φροντίδι τῆς ἑλλογ. Δος Σταυριάνθης.

Κ. Σ. Γεωργίου σωμ. 4.

Τῇ εὐγ. φροντίδι τῆς Δος Ἀσπασίας Χλοΐδου.

Ἀσπασία Χλοΐδου, Κ. Χαρισιάδης, Καλλιόπη Παναγιωτοπούλου, Κ. Σ. Γεωργίου, Σπῦρος Ξανθόπουλος, Λευκὴ Σκυρλατίδου, Ὄλγα Παπαδημητρίου, Ἑλένη Λέκα.

Τῇ εὐγ. φροντίδι τοῦ κ. Μ*

Κ. Θ. Χαρισιάδης, ἰατρός, Ἀντώνιος Ζωγράφος, φαρμακοποιός, Κ. Α. Ξανθοπουλίδης, ἰατρός, Δημ. Κοντομῆτρος, φαρμακοποιός, Ζέφυρος Καυκαλούδης, ἰατρός.

Τῇ εὐγ. φροντίδι τῶν Δων

Ἀριστοθέας Γ. Ξέλλιου καὶ Μερόπης Θ. Ταξίμη.

Ἀριστοθέα Γ. Ξέλλιου, Ἀργυρὼ Χ΄΄ Βασιλείου, Ἑλένη Σάββα, Ἀθανασία Μακαρατζῆ, Δημήτριος Λιάκος, Γεώργιος Μαργαρίτογλους, Δημήτριος Ξέλλιος, Ἀλέξανδρος Ἀρσενίου, Στέφανος Ἀρμελίνης, Γεώργιος Πίτζος, Ἰωάννης Ἀσικέλης, Εὐτέρπη Ι. Παπαδοπούλου, Εὐστράτιος Νικολάου, Κωνσταντῖνος Ἀντωνιάδης.

Τῇ εὐγ. φροντίδι τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Χλοΐδου.

Κ. Χ΄΄ Κωνσταντίνου, Μηνᾶς Ταμπουρᾶς, Ἀντώνιος Βασιλείου, Ἀλέξανδρος Χλοΐδης.

SISMANOGLIO MEGARO

Τῇ εὐγ. φροντίδι τοῦ κ. Γρηγ. Δ. Ἀσμανίδου.

Γρηγόριος Δ. Ἀσμανίδης, Γεώργιος Κουταβᾶς, Παναγιώτης Καμαριανός, Ἰωάννης Χ΄΄ Βλάχου, Ἀγησίλαος Σ. Ράμογλους, Ἰωάννης Ἀρμελίνης, Παναγιώτης Ροῦσος, Γεώργιος Ἐδίρνελλης, Νικόλαος Χαραλαμπίδης, Βασίλειος Χ΄΄ Γεωργιάδης, Γρηγόριος Κουταλιανός, Κωνσταντῖνος Γεωργίου, Ἀναστάσιος Τάτσης, Γεώργιος Ν. Σιαγιάννος, Κωνστ. Χρυσαφόπουλος, Παντελῆς Στ. Σαγιάννος, Θεόδωρος Κρυτσούλας, Ἀπόστολος Ι. Τσανακτσῆς, Α. Θεοδοσιάδης, Ἐμμ. Βαφειάδης, Νικόλαος Πασχάλης, Νικόλαος Ι. Ἀλβάντης, Σπῦρος Ἀντωνιάδης, Ἀνδρέας Ι. Ἀνδρεάδης, Γεώργιος Δάρλας, Γεώργιος Μουτάφης, Ἀναστ. Β. Στενόκαρδος.

Τῇ εὐγ. φροντίδι τοῦ κ. Θεοδοσίου Γ. Βλαχοπούλου.

Ἀντώνιος Σ. Μπιλίμης, Στ. Ζαφειριάδης, Εὐάγγελος Ν. Πεντσερίδης, Κυριάκος Ε. Καλανδέρης, Κυριάκος Π. Πουτάκης, Θεόδωρος Ν. Μπαταράκας, Ν. Θεμιστοκλέους, Χρυσάνθη Κ. Καρύδου, Θεοδόσιος Γ. Βλαχόπουλος.

Τῇ εὐγ. φροντίδι τοῦ κ. Ἀθαν. Τσουλίδου.

Ἀθαν. Τσουλίδης, Θεόδωρος Διαμαντίδης.

Τῇ εὐγ. φροντίδι τῆς Δος Σεβαστῆς Ζέρφου.

Μαριάνθη Γ. Δούκα, Ἀσπασία Ψαρούδη, Κανελλιὼ Π. Πισσία, Βενετία Μανασσίδου, Κ. Δαρδανεύς, Γιακωμῆς Κωνσταντινίδης, Βασίλειος Κομνηνοῦ, Εὐθύμιος Καμπάνης, Ἀναστάσιος Ράμογλους.

ΟΙ ΕΝ ΛΑΜΨΑΚΩ

Τῇ εὐγ. φροντίδι τοῦ ἀξιοτ. κ. Χρήστου Κοκκινίδου.

Χρῆστος Κοκκινίδης σωμ. 4, Ἀδελφοὶ Κριεζῆ, Σωκράτης Λαζαρίδης, Ἰωάννης Δ. Φουτζουτζῆς, Μαρία Χ. Κοκκινίδου, Ἰωάννης Μοιρασχιατζῆ, Ἀλέξανδρος Ἀργυρίου, Γ. Σαράντης, Φώτιος Κάλφας, Τρᾴκος Φιλίππου, Ἰωάννης Στεφάνου, Γεώργιος Ἀργυρίου.

ΟΙ ΕΝ ΤΣΑΤΑΛ ΤΕΠΕ (φροντίδι τοῦ ἰδίου)

Δῆμος Ἀγγελῆ, Γεώργιος Ἀμαξόπουλος (διδασκ.), Τένζος Κιοσέογλους, Παπᾶ Ἰωάννης.

ΟΙ ΕΝ ΡΕΓ-ΚΙΟ·Ι·

Τῇ εὐγ. φροντίδι τοῦ ἐλλογ. κ. Χ. Μουρκίδου (διδασκ.)

Χαραλ. Μουρκίδης, Ἀριστείδης Χαραλαμπίδης, Κατίνα Παπᾶ Πέτρου, Παν. Κ. Συρτούδης, Κυριακὸς Βαλαβάνης, Χαραλ. Γεωργάκας, Νικόλαος Χαραλαμπίδης.

Τῇ εὐγ. φροντίδι τοῦ ἐλλογ. κ. Δ. Χαραλαμπίδου (διδασκ.)

Δ. Χαραλαμπίδης, Σωτηράκης Κ. Γεράσιμος Καπητὰν Θεοδωρῆ, Παν. Γιαννέρης, Ἀλ. Μ. Κώστας, Ἰωάννης Τραντούλης.

ΟΙ ΕΝ ΓΕΝΗ ΣΕΧΙΡ (Τρωάδος)

Τῇ εὐγ. φροντίδι τοῦ ἀξιοτ. κ. Δημητρίου Μπρέζου.

Δημήτριος Χ. Μπρέζος, Ἱερομόναχος Παπᾶ Εὐστράτιος, Δημήτριος Ἀπ. Καραγιαννάκογλους, Ι. Σαββόπουλος, Δημήτριος Στεφανίδης, Ἀλέξανδρος Παπᾶ Χαραλάμπους, Κωνσταντῖνος Α. Βουραζονίδης.

ΟΙ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τῇ εὐγ. φροντίδι τοῦ ἐλλογ. κ. Παναγ. Οἰκονόμου.

Robert Graff (Lycée Vatelot), Παναγιώτης Οἰκονόμου, Ἰωάννης Ἠλιάδης Στυλιανὸς Παπαγεωργίου, Χ. Πεχλιβάνης (Μουδανιά).

Τῇ εὐγ. φροντίδι τοῦ ἐλλογ. κ. Μιχαὴλ Μοσχίδου γραμματέως τοῦ Δημ. Ὀθ. Χρέους.

Μιχαὴλ Μοσχίδης, Στρ. Μόσας (Βλάγκα), Γαβριὴλ Κουρκολύδης διδασκ. (Βλάγκα), Νικηφόρος Ἐλεόπουλος (Χάλκη). Γεώργιος Κωνσταντινίδης (Δημ. Ὀθ. Χρέος).

Τῇ εὐγ. φροντίδι τοῦ κ. Λασκάρεως Μ. Πιτάμη φοιτητοῦ τῆς Κτηνιατρικῆς Σχολῆς.

Λουκᾶς Θεοφάνους, Νικόλαος Πλακούδης, Ἰωάννης Παξιμαδᾶς, Θεμιστοκλῆς Παπαντωνίου, Βασίλειος Βαβαλίδης, Γιαννάκος Λημνιός, Ἀπόστολος Δούκας, Ἀντώνιος Ἀδαμίδης, Κῶτσος Παξιμαδᾶς, Στυλιανὴ Μ. Πιτάμη.

SISMANOGLIO MEGARO

Τῇ εὐγ. φροντίδι τοῦ κ. Θεοδώρου Εὐγενικοῦ.

Βασίλ. Παρίσης (Βεσικτάς), Κομνηνὸς Καλόθετος (Ταταῦλα), Σπῦρος Καλόθετος (Ταταῦλα), Ν. Παξιμαδᾶς (Ταταῦλα), Θεοδ Εὐγενικοῦ σώμ. 3 (Βεσικτάς), Χρῆστος Καζάκης (Μάδυτος), Πέτρος Εὐγενικοῦ (Μάδυτος).

Τῇ εὐγ. φροντίδι τοῦ ἔλλογ. κ. Λεωνίδου Οἰκονομίδου.
τελειοφοίτου τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς.

Λεωνίδας Οἰκονομίδης, Μιχαὴλ Ἀγόρογλους, Φραντζῆς Χ'' Φραντζῆς, Κυριάκος Μουρόπουλος

ΟΙ ΕΝ ΦΑΝΑΡΙῼ

Ἀνώνυμος σωμ. 4.

Τῇ εὐγ, φροντίδι τοῦ ἀξιοτ. κ. Ι. Κασιμάτη.

Πέτρος Τρικόλης, Ι. Σπυριδωνίδης [Πέραν], L. Carassos [Πέραν], Π. Ποτιτόπουλος [Πέραν], Ἡρακλῆς Ρωσσινόπουλος, Ἰωακεὶμ Σόγιακας [Πέραν], Φώτιος Δρακόπουλος [Πέραν], Σάββας Σπυριδωνίδης [Πέραν], Στυλιανὸς Χρ. Καραμάλλης, Ἰωάννης Γ. Δεσέπρης, Ἐπαμεινώνδας Ἀγιανόζογλους, Ν. Χαρισιάδης, Κ. Λεμοντζόγλου, Τ. Ἀρμακόλας, Ι. Κηλάδης, Θεόδωρος Χρ. Κωνσταντινίδης. Κωνσταντῖνος Ἀγαπητίδης, Ἰωσὴφ Εὐαγγελίδης [Φανάριον], Κωνσταντ. Γαλιανός, Σαβ. Φουρτουνιάδης, Λουκᾶς Π. Σπανούδης, Σπῦρος Καλόθετος, Εὐστάθιος Πᾶ'' Μ. Τιμωνίδης, Εὐελπίδης Δημητριάδης.

Τῇ εὐγ. φροντίδι τοῦ κ. Γρηγορίου Καρωνίδου.
σπουδαστοῦ τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς

Γρηγόριος Καρωνίδας, Κωνσταντῖνος Γαρουφαλίδης, Κωνσταντῖνος Χαρατσίδης, Μηνᾶς Πᾶ'' Π. Κλωνάρης, Καλογνωμῆς Παλαιολόγου, Συμεὼν Αἰμιλιανός, Ἰωάννης Κατσικᾶς [Μάδυτος].

ΟΙ ΕΝ ΧΑΛΚΗ

Τῇ εὐγ. φροντίδι τοῦ ἔλλογ. κ. Ν. Παρίτση.

Εὐστάθιος Χονδρόπουλος, Ν. Παρίτσης, Ἄγγελος Βουδούρης, Νικόλαος Καραβέλλας, Ἰσαὰκ Ἁλατόπουλος.

10.000
GTQVIOLONCELLE

SISMANOGLIO MEGARO